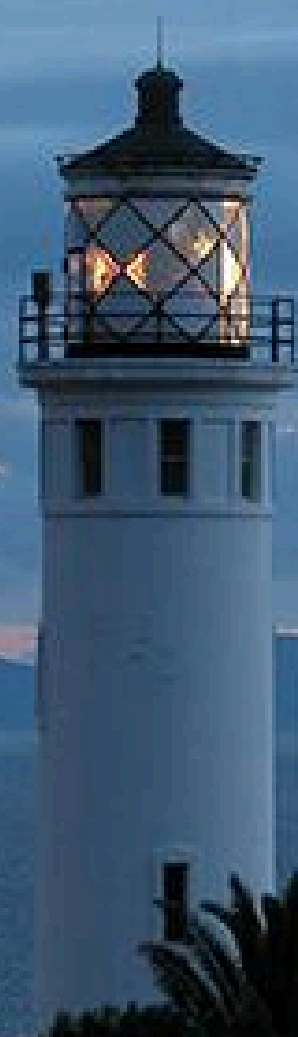

הדרך אל המשיח

ELLEN G. WHITE

הדרך אל המשיח

פרק א' - אהבת אלוהים לאדם 1	3
פרק ב' - הזדקקותו של החוטא למשיח 2	25
פרק ג' - חזרה בתשובה 3	41
פרק ד' - התוודו על חטאיכם 4	82
פרק ה' - התקדשות 5	96
פרק ו' - אמונה וקבלה בידי ה' 6	112
פרק ז' - מבחן התלמידות 7	131
פרק ח' - לצמוח לדמות המשיח 8	156
פרק ט' - פועלם וחייהם של 9	182
פרק י' - דעת ה'. 10	202
פרק י"א - הזכות הטמונה 11	258
בתפילה	258
פרק י"ב - כיצד להתמודד עם ספקות 12	293
פרק י"ג - שמחו בה' 13	319

פרק א' - אהבת אלוהים לאדם 1

הטבע וההתגלות מעידים פה אחד על אהבת האלוהים. אבינו שבשמיים הוא מקור החיים, החוכמה והשמחה. התבוננו ביופיו של הטבע ובנפלאותיו. הגו בהסתגלות המופלאה של הטבע לא רק למען אושרו ורווחתו של האדם, אלא אף למען אושרם של כל היצורים החיים. קרני השמש וטיפות הגשם, המשמחים ומרעננים את האדמה, ההרים, הימות והערבות - כולם מביעים את אהבת הבורא. אלוהים מספק את צורכיהם היומיומיים של כל ברואיו. כדברי מחבר המזמורים, שאמר בפיוטיות:

”עיני כל, אלין: ישברו
ואתה נותן להם את אכלם בעתו.
פותח את ידיך
ומשביע לכל חי רצון. ” (תהילים קמ”ה 15,
16)

אלוהים ברא את האדם כליל קדושה ושמחה.
הארץ הנאה, כפי שיצאה מתחת ידיו של
הבורא, הייתה ברה וחפה מכל פגע בשל ניוון
וריקבון; שום צל של קללה לא העיב עליה.
חילול תורת ה' - תורת האהבה - הוא שהמיט
צער, סבל ומוות על העולם. ועם זאת, אהבת
ה' נגלית גם בקרב הסבל הנובע מהחטא.
כתוב שה' קילל את האדמה בעטיו של האדם.
(בראשית ג' 17). הקוצים והדרדרים,

הקשיים והניסיונות, שהופכים את חייו של האדם חיי עמל, סבל ודאגה, יועדו לתועלתו כחלק מההכשרה הנדרשת בתוכנית האלוהים, כדי לרומם את האדם מהקלון וההשחתה שהחטא המיט עליו. העולם, על אף שהוא שרוי בחטא, אינו מלא צער וסבל בלבד. הטבע עצמו גדוש מסרים של תקווה ונחמה. פרחים פורחים על דרדרים, והשושנים מכסות את הקוצים.

"אלוהים הוא אהבה" כמו חרוט על כל ניצן מנץ, על כל ציץ שנובט בעשב. הציפורים היפות ממלאות את האוויר בריוניותן, הפרחים המושלמים ביופיים, על שלל צבעיהם העדינים, מבשמים את האוויר בריח ניחוח, עצי היער הנישאים אל על עם עלוותם

המוריקה בירוק עד - כל אלה מעידים על
דאגתו האבהית המסורה של אבינו שבשמיים
ועל תשוקתו לשמח את ילדיו.

דבר האלוהים חושף את אופיו של אלוהים.
אלוהים עצמו העיד על אהבתו ורחמיו
האינסופיים. כשמשה ביקש בתפילתו: "הראני
נא, את כבודך, ה' השיב לו: "אני אעביר כל
טובי על פניך, וקראתי בשם יהוה, לפניך;
והניתי את אשר אחון, ורחמתי את אשר
ארחם." (שמות ל"ג 18, 19). זהו כבודו. ה'
עבר לפני משה והכריז: "יהוה יהוה, אל רחום
וחנון, ארך אפים, ורב חסד ואמת. נוצר חסד
לא לפים, נושא עון ופשע וחטאה; ונקה, לא
ינקה, פוקד עון אבות על בנים ועל בני בנים,
על שלשים ועל רבעים." (שמות ל"ד 6, 7).

אלוהים הוא "רב חסד, ונחם על הרעה" (יונה
(ד' 2), "כי חפץ חסד הוא." (מיכה ז' 18

אלוהים כבל את לבנו אליו באמצעות אינספור
אותות בשמיים ובארץ. הוא ביקש לגלות את
עצמו בפני בני האדם באמצעות עולם הטבע,
וקשרי הידידות החמים והעמוקים שאנו
קושרים עם הטבע. אולם אותות אלה אינם
מייצגים את אהבת האל באופן מושלם. אויב
החסד עיוור את עיני רוחם של בני האדם
באמצעות שלל הראיות הללו, כדי שיישאו את
עיניהם אל ה' ביראה ופחד, ויראו בו אל
קפדן, מחמיר, נוטר ונוקם. השטן גרם לבני
האדם לראות באלוהים ישות עליונה
שתכונתה העיקרית היא צדק חסר פשרות;
לראות בו שופט קשה ומחמיר או נושה קשוח

וקפדן. הוא צייר את הבורא כיצור הבוחן את בני האדם בעין קנאית כדי לגלות את המשגים והחטאים שלהם, וזאת כדי שיוכל להענישם. ישוע בא לחיות בקרב בני האדם כדי להסיר את הצל האפל הזה, בכך שגילה לעולם את אהבתו האינסופית של אלוהים.

בן האלוהים בא אלינו מן השמיים כדי לגלות בפנינו את אבינו שבשמיים. ככתוב, "את האלהים לא ראה איש מעולם; הבן היחיד, הנמצא בחיק האב, הוא אשר הודיעו." (בשורת יוחנן א' 18). "ואין איש מכיר את הבן, זולתי האב; אף אין איש מכיר את האב, זולתי הבן וכל מי שהבן רוצה לגלות לו." (מתי י"א 27). כאשר אחד מתלמידי ישוע ביקש ממנו: "אדוני, הראה לנו את האב ודי

לנו. " ישוע השיב לו: "ימים רבים כל כך אני
עמכם ואינך מכיר אותי, פיליפוס? הרואה
אותי ראה את האב, ומדוע אתה אומר 'הראה
(לנו את האב'?" (יוחנן י"ד 8, 9).

כשישוע דיבר על שליחותו עלי אדמות, הוא
אמר: "רוח אדוני עלי, יען משה איתי לבשר
ענוים. שלחני לקרא לשבויים דרור, ולעורים
פקח קוח; לשלח רצועים חפשים." (לוקס ד'
18). זה היה פועלו. הוא התהלך בארץ, עשה
מעשי חסד וריפא את כל החולים וכל האנשים
שדוכאו תחת יד השטן. היו כפרים שלמים
שלא נשמעה בהם אפילו אנחה חולי אחת,
שכן ישוע עבר דרכם וריפא את החולים.
פועלו של ישוע העיד על כך שהוא המשיח
שנמשה בידי ה'. אהבה, חסד וחמלה נגלו בכל

מעשה שעשה בחייו; לבו יצא באהדה וחמלה אל הבריות. הוא לבש בשר ודם ואת טבע האדם, וזאת כדי שיוכל להבין את צורכיהם של בני האדם. האנשים העניים ביותר או הפחותים ביותר, לא חששו לבוא לפניו. אפילו ילדים קטנים הוקסמו ממנו. הם אהבו לטפס על ברכיו ולהביט בפניו המהורהרים, ששיקפו אהבה וחסד.

ישוע לא נמנע מלדבר את האמת; הוא דיבר תמיד את האמת באהבה. הוא נהג בשיא הנימוס, ההבנה, ההתחשבות והעדינות, ובמלוא תשומת הלב במגעיו עם בני האדם. מעולם לא היה גס רוח או בוטה, מעולם לא דיבר מילים קשות שלא לצורך, מעולם לא הכאיב לנפש רגישה שלא לצורך. מעולם לא

מתח ביקורת על איש בשל חולשות אנוש.
הוא דיבר את האמת, אבל תמיד באהבה. הוא
גינה את הצביעות, את חוסר האמונה ואת
החטא; אבל דמעות החניקו את קולו בשעה
שיצאו מפיו תוכחות נוקבות. הוא בכה על
ירושלים, עירו האהובה, שסירבה לקבל אותו
לחיקה - את הדרך, האמת והחיים. יושביה
מאסו במושיע, אך הוא התייחס אליהם
בחמלה וברוך. חייו התאפיינו בהקרבה עצמית
ובדאגה מסורה לזולת. כל נשמה הייתה יקרה
בעיניו. בשעה שהתנהל באצילות אלוהית,
הוא השתחוה בכבוד מהול ברוך וחמלה לפני
כל חבר וחבר במשפחת האלוהים. הוא ראה
בכל בני האדם נשמות תועות חוטאות, שעליו
להושיען.

כזה הוא אופיו של המשיח כפי שנגלה בחייו של ישוע. כזה הוא אופיו של אלוהים. מקרב לבו של אבינו שבשמיים נובעים נהרות של חמלה אלוהית, הבאים לידי ביטוי במשיח, וזורמים דרכו אל בני האדם. ישוע, המושיע העדין והרחום היה אלוהים, אשר "התגלה (בבשר)". (הראשונה אל טימותיאוס ג' 16).

ישוע חי, סבל ומת כדי לגאול אותנו. הוא הפך להיות "איש מכאיבות", כדי שאנו ננחל שמחה נצחית. אלוהים הניח לבנו האהוב, הוא שהיה התגלמות החסד והאמת, לעזוב מאחוריו עולם של תהילה וכבוד בל יתוארו, ולבוא לעולם שהוכתם ונפגם על ידי החטא, הואפל והועב על ידי צילם של המוות והקללה. הוא הניח לבנו לנטוש את חיקו האוהב, לוותר על

סגידתם של המלאכים, כדי לשאת בושה,
השפלה, שנאה, סבל ומוות. "והוא מחלל
מפשענו, מדכא מעוניתינו; מוסר שלומנו
עליו, ובחברתו נרפא לנו." (ישעיהו נ"ג 5).
שאו עיניכם והביטו בישוע במדבר, בגן גת
שמנים, על הצלב! בן האלוהים החף מחטא,
הטהור מרוב, נשא על עצמו את משא
חטאינו. הוא שהיה אחד עם האלוהים, חש
בנשמתו את הנתק הנורא שהחטא חולל בין
אלוהים לאדם, והביע זאת בזעקת השבר
שיצאה משפתיו: "'אלי, אלי, למה שבקתני?"
(מתי כ"ז 46). משא החטא המעיק, התחושה
של חומרתו וגודלו הנורא של החטא ושל
הנתק בין הנשמה לאלוהים - כל אלה שברו
את לבו של בן האלוהים.

אבל הקורבן העצום הזה לא הוקרב כדי
לעורר בלב אבינו שבשמיים אהבה לאדם או
לגרום לו לחפוץ לגאול אותנו. לא ולא! "כי
כה אהב אלוהים את העולם עד כי נתן את בנו
יחידו למען לא יאבד כל המאמין בו, אלא
ינחל חיי עולם." (יוחנן ג' 16). אלוהים אוהב
אותנו לא בזכות הפיוס הכביר הזה; הוא
התפייס איתנו מפני שהוא אוהב אותנו.
המשיח הוא האמצעי שדרכו אלוהים יכול היה
לשפוך את אהבתו האינסופית על העולם
השרוי בחטא. "אלוהים היה במשיח מרצה את
העולם אל עצמו מבלי לחשב להם את
עוונותיהם, והוא שם בנו את דבר הרצוי."
(השנייה אל הקורינתים ה' 19). אלוהים סבל
יחד עם בנו. בשעת הייסורים של ישוע בגת
שמנים, במותו על הצלב בגולגולתא, האהבה

הנשגבת האינסופית שילמה את המחיר של
גאולתנו.

ישוע אמר: "משום כך אוהב אותי האב: משום
שאני נותן את נפשי ואקח אותה שוב." (יוחנן
י' 17). כלומר, 'אלוהים אוהב אתכם כל כך,
שהוא אפילו אוהב אותי יותר ומקריב את חיי
כדי להושיע אתכם. בכך שהפכתי קורבן
תמורה ועירבון בעבורכם, בכך שהקרבת את
חיי למענכם, בכך שנטלתי על עצמי את
חובותיכם, משאותיכם ועוונותיכם, הפכתי
אהוב יותר בעיני אבי, שכן באמצעות הקורבן
שהקרבת, אלוהים יכול להישאר שופט צדק,
ובעת ובעונה אחת להצדיק כל אדם המאמין
בי.'

אף אחד זולת בן האלוהים לא יכול היה להושיע אותנו; שכן רק הבן ששרה בחיק אביו שבשמיים יכול היה להכריז ולהעיד עליו בפנינו. רק האחד המכיר לעומק את עוצמתה של אהבת האל יכול היה להפגין אותה. דבר זולת הקורבן, שאין ערוך לו, שהמשיח הקריב למען האדם השרוי בחטא, לא יכול היה לבטא את אהבתו הרבה של אבינו שבשמיים לאנושות האובדת.

"כה אהב אלהים את העולם עד כי נתן את בנו יחידו." אלוהים נתן את בנו לא רק כדי שיחיה בקרב בני האדם, אלא כדי שיישא את חטאיהם וימות כקורבן תמורה בעבורם. הוא העניק את בנו לאנושות השרויה בחטא. המשיח היה אמור להזדהות עם תחומי העניין

וצורכיהם של בני האדם. בן האלוהים, שהיה אחד עם אלוהים, קשר את עצמו לבני האדם בכבלים שלא יינתקו לעולם. ישוע "אינו בוש מקרא להם אחים." (אל העברים ב' 11); הוא הקורבן שלנו, הוא הסניגור שלנו, הוא אחינו, הניצב בדמות בשר ודם לפני כס המלכות של אבינו שבשמיים; הוא בן האדם - אחד עם האנושות שאותה גאל לדורי דורות. הוא עשה את כל הדברים האלה כדי לרומם את האדם מן ההשחתה והקלון שהחטא המיט עליו, כדי שיוכל לשקף את אהבת האל ולחלוק בשמחת הקדושה.

המשיח שילם את מחיר גאולתנו. הקורבן האינסופי שאבינו שבשמיים הקריב באמצעות בנו שמת בעבורנו, אמור להעניק לנו תובנה

עילאית על מה שנוכל להיות באמצעות
המשיח. בשעה שיוחנן השליח חזה בהשראת
רוח הקודש בגובה, בעומק וברוחב של אהבת
האב לאנושות האובדת, הוא נמלא יראת כבוד
והערצה, וכאשר לא מצא את המילים
המתאימות כדי להביע את גודלה ורכותה של
אהבה זו, הוא קרא לעולם לחזות בה: "ראו
איזו אהבה נתן לנו האב להקרא ילדי אלוהים!
ואכן כך אנחנו." (איגרת יוחנן הראשונה ג'
1). איזה ערך רב ניתן לאדם! בני האדם הפכו
לנתיניו של השטן באמצעות חטאיהם. אבל
באמצעות אמונה בקורבן התמורה של
המשיח, בניו של אדם הראשון יכולים להפוך
לבניו של אלוהים. בכך שהמשיח לבש טבע
אנושי, הוא רומם את האנושות. באמצעות
התחברות עם המשיח, בני האדם השרויים

בחטא יכולים, באמת ובתמים, להיות ראויים
לתואר "בני האלוהים".

איזו אהבה שאין ערוך לה! אנו בניו של מלך
מלכי המלכים! איזו הבטחה יקרה! איזה נושא
נשגב להגות עמוקה! אהבתו של אלוהים
לעולם שלא אהב אותו היא אהבה שאין דומה
לה! למחשבה הזו יש כוח עצום על הנשמה,
והיא תביא את שכלנו לידי כניעה לרצון
האלוהים. ככל שנבחן לעומק את אופי של ה'
לאורו של הצלב, כך נחזה בחסד, רוך, חמלה
ומחילה רבים יותר, המהולים בצדק וצדקה,
ונבחין ביתר בהירות באין ספור הראיות של
אהבה אינסופית וחמלה רכה, כזו המתעלה על
אהבתה מלאת הכמיהה של אם לבנה הסורר.

פרק ב' - הזדקקותו של החוטא למשיח 2

האדם ניחן מבראשית בתעצומות נפש נשגבות
ובחשיבה נבונה ושקולה. הוא היה כליל
שלמות בכל ישותו, ושרה בהרמוניה עם
אלוהים. מחשבותיו היו טהורות ושאיפותיו
קדושות. אבל בשל מריו הושחתו כוחות
הנפש הנשגבים הללו, והאנוכיות תפסה את
מקומה של האהבה. בעטיו של החטא, האדם
הפך חלש אופי עד כדי כך שנבצר ממנו
להתנגד לרע בכוחות עצמו. הוא נשבה בידי
השטן, והיה משועבד לו לנצח, אלמלא
התערבותו של אלוהים. תכליתו של המדיח
הייתה לסכל את תוכניתו של אלוהים בבריאת
האדם, ולזרוע בארץ צער וחורבן. בנוסף, הוא

התכוון להצביע על הרע השורר בעולם בתור
תולדה של פועל האלוהים בבריאת האדם.

האדם שהיה מראשיתו חף מחטא, נהנה
מהתחברות מלאה שמחה עם אלוהים, "אשר
צפונים בו כל אוצרות החכמה והדעת." (אל
הקולוסים ב' 3). אבל לאחר שחטא, הוא לא
יכול היה עוד למצוא שמחה בקדושה, והוא
ביקש להסתתר מנוכחות האלוהים. לב שלא
התחדש, אינו שרוי בהרמוניה עם אלוהים,
ואינו מוצא שמחה בהתחברות עימו. החוטא
אינו מסוגל לשמוח בנוכחות השכינה; הוא
נרתע מהתחברות עם ישויות קדושות. אילו
הורשה להיכנס בשערי השמיים, לא היה
מוצא שם שום שמחה מבחינתו. רוח האהבה
האנוכית המושלת בלבו לא הייתה פורטת על

המיתר הנכון בנשמתו כדי להיענות למגע
האהבה האינסופית, שכל לב ולב מגיב אליו
ונענה לו. מחשבותיו, מניעיו ותחומי העניין
שלו היו זרים לחלוטין לדרי השמיים
הטהורים, שמחשבותיהם, מניעיהם
וכוונותיהם זכים ונשגבים. הוא יהווה צליל
צורם במוזיקה השמימית. הוא יחווה את
השמיים כמקום של עינוי; הוא ישתוק
להסתתר מפניו של האחד, הוא האור ולב לבה
של שמחת השמיים. אין זה חוק שרירותי של
ה' האוסר על הרשעים להיכנס למלכות
השמיים; הם מורחקים מן השמיים משום
שאינם מתאימים לחברותא בשמיים.
מבחינתם, תהילת האל היא אש אוכלה. הם
יקבלו בברכה הרס וחורבן כדי שיוכלו

להסתתר מפניו של המושיע שמת כדי לגאול אותם.

לא נוכל בכוחנו אנו להיחלץ מבור החטא שבו שקענו. לבנו רע, ואין בכוחנו לשנותו. "מי יתן טהור מטמא - לא אחד." "שהרי מחשבות הבשר עוינות את אלוהים מפני שאינו נכנעות לתורת אלוהים, אף אינן יכולות להכנע." ((איוב י"ד 4; אל הרומים ה' 7

החינוך, התרבות, כוח הרצון ומאמצי אנוש - כל אלה פועלים במקום ההולם אותם, אבל כאן הם חסרי אונים. הם עשויים לעורר את האדם להתנהג כראוי כלפי חוץ, אבל אין בכוחם לשנות את לבו; אין בכוחם לטהר את מעיינות החיים. אנו זקוקים לכוח שיחולל

שינוי בלבנו, אנו זקוקים לחיים חדשים
הנובעים מלמעלה, וזאת כדי שנוכל
להשתנות, כדי שטומאת החטא תהפוך
לקדושה. הכוח הזה הוא הוא המשיח. די
בחסדו כדי לעורר את תעצומות הנפש
הרדומות, ולמשוך אותן מעלה אל אלוהים,
אל הקדושה.

המושיע אמר: 'ואם לא יולד אדם מלמעלה,'
אלמלא יקבל לב חדש, אלמלא יתעוררו בו
תשוקות חדשות, מטרות חדשות ומניעים
חדשים, שיובילו אותו אלי חיים חדשים, 'לא
יוכל לראות אות מלכות האלהים. (יוחנן ג'
3). הרעיון שעלינו לטפח אך ורק את הטוב
הטבוע בנפש האדם מהווה התעיה הרת אסון.
"אך האדם הנפשי אינו מקבל את דברי רוח

אלוהים, שכן סכלות הם בעיניו; גם אין הוא יכול לדעת אותם, משום שהם נבחנים באופן רוחני. "ישוע אמר: "אל תתמה על שאומר אני לך כי עליכם להיוולד מלמעלה." (הראשונה אל הקורינתים ב' 14; יוחנן ג' 7), כתוב על המשיח: "בו היו חיים והחיים היו האור לבני האדם." "ואין ישועה באחר", הוא השם היחיד "תחת השמים, ובו עלינו להיושע." (יוחנן א' 4; מעשי השליחים ד' 12).

אין די בהבנת אהבתו וחסדו של האל. אין די בכך שנבחין בנדיבות וברוך האבהיים הטמונים באופיו; בחוכמה ובצדק של תורתו. אין די בתובנה שתורת ה' מבוססת על עקרונות האהבה הנצחיים. שאול השליח ראה

את כל הדברים הללו כשהכריז: "אני מודה
שהתורה טובה," "התורה קדושה, והדבר הוא
קדוש וישר וטוב." אבל אז הוסיף במר נפשו
ויגונו: "אך אני הנני בשר ודם ומכור לחטא."
(אל הרומים ז' 16, 12, 14). שאול השתוקק
לטהרה, לצדיקות, שאותן נבצר ממנו להשיג
בכוחות עצמו, ולכן זעק: "אוי לי, אדם אומלל
שכמותי, מי יצילני מגוף זה שהמוות בו?"
(אל הרומים ז' 27). כזו הייתה הזעקה
שנישאה ללא הרף השמיימה מלבבות שחוחים
בכל הארצות ובכל הדורות. ישנה רק תשובה
אחת לכולם: "הנה שה האלהים הנושא חטאת
(העולם!)!" (יוחנן א' 29).

רבות הן הדרכים שבהן רוח הקודש ביקשה
להמחיש את האמיתה הזו; להבהיר אותה בפני

נשמות המייחלות להשתחרר ממשא החטא.
כשיעקב נמלט מבית אביו כשברח מעשיו
לאחר שרימה אותו, הציפה אותו תחושת
אשמה כבדה. בודד, גלמוד ונידח, מנותק מכל
מה שהפך את החיים יקרים בעיניו, המחשבה
היחידה שהעיקה על נשמתו הייתה הפחד
שמא החטא שביצע ניתק אותו מאלוהים,
שמא השמיים זנחוהו והפקירוהו. בצער עמוק
נשכב על האדמה החשופה כדי לנוח, מוקף אך
ורק הרים בודדים, ומעליו השמיים זרועי
הכוכבים. בשעה שנרדם, ראה לפתע אור
מוזר בחזונו, והנה, הפלא ופלא, סולם ענקי
אפוף צללים התנשא מאדמת המישור שעליה
שכב והגיע עד לשערי השמיים, ומלאכי
האלוהים עולים ויורדים בו; ומהשכינה יצאה
בת קול שמימית שהשמיעה דברי נחמה

ותקווה. כך התוודע יעקב לאחד שנפשו כמהה וייחלה לו - למושיע, מושא כיסופיו. בשמחה ובהכרת טובה חזה בדרך שנגלתה לפניו, שדרכה יוכל, חוטא שכמותו, להשיב על כנה את התחברותו עם אלוהים. הסולם המסתורי שהופיע בחלום יעקב ייצג את ישוע המשיח, הדרך היחידה לתקשורת בין אלוהים לאדם.

לסמל זה בדיוק התייחס ישוע כששוחח עם נתנאל ואמר לו: "אמן אמן: אני אומר לכם, אתם תראו את השמים פתוחים ומלאכי אלוהים עולים ויורדים על בן האדם." (יוחנן א' 51). האדם בכפירתו ניתק את עצמו מאלוהים; וכך, הארץ נותקה מן השמיים. בשל הניתק שנפער בין אלוהים לאדם, אי אפשר היה עוד להתחבר עם אלוהים. אבל

באמצעות המשיח, הארץ שוב מקושרת עם השמיים. באמצעות מעלותיו וזכויותיו, המשיח גישר על הנתק שהחטא חולל, וזאת כדי שמלאכי השרת יוכלו לתקשר עם בני האדם. המשיח מחבר בין האדם השרוי בחטא, על חולשותיו וחוסר האונים שלו, לבין הגבורה, מקור העוצמה האינסופית.

ואולם, כל חלומותיהם של בני האדם להתקדמות יתנפצו, וכל שאיפותיהם ומאמציהם לרומם את האנושות ייכזבו, כל עוד הם יתעלמו ממקור התקווה והעזרה היחיד לאנושות השרויה בחטא: "כל מתנה טובה וכל מתנה שלמה יורדת ממעל מאת אבי האורות אשר כל שינוי וכל צל חלוף אין בו." (איגרת יעקב א' 17). כל מתנה טובה נובעת

מאלוהים. לא נוכל לפתח אופי כליל שלמות
ללא אלוהים. המשיח הוא הדרך היחידה
לאלוהים. הוא מכריז: "אני הדרך והאמת
והחיים. אין איש בא אל האב אלא דרכי."
(יוחנן י"ד 6).

לבו של אבינו שבשמיים נכסף ועורג לילדיו
עלי אדמות באהבה עזה ממות. בכך שוויתר
על בנו למעננו, הוא הרעיף עלינו את השמיים
כולם במתנה אחת. חייו ומותו של המשיח,
תפילותיו בעבורנו, שירותם של המלאכים,
תפילת ההפגעה של רוח הקודש בעבורנו,
פועלו של האב בשמיים ובארץ, והעניין
המתמיד שמגלים בנו דרי השמיים - כל אלה
נזקפים לזכותו של האדם לשם גאולתו.

הבה נהגה בקורבן המדהים שהועלה בעבורנו!
הבה ננסה להעריך את העמל והמרץ המושקע
במלכות השמים כדי להשיב את האובדים
ולהביאם אל בית אביהם. מעולם לא התעוררו
מניעים עזים יותר, מעולם לא פעלו אמצעים
כבירים יותר; הגמול הנכבד על עשיית צדק,
ההתענגות על חברת המלאכים, ההתחברות
עם ה' ועם בנו וטעם אהבתם, התרוממות
הרוח והתעלות תעצומות הנפש במהלך
הדורות - האם כל אלה אינם משמשים
תמריצים כבירים ועידוד רב כדי להאיץ בנו
לשרת את בוראנו וגואלנו באהבה ומסירות
מקרב לב?

מאידך, משפטי ה' שהוכרזו נגד החטא, העונש
הוודאי על החטא, השחתת האופי והקלון

שיומט עלינו, ההרס והאבדון הסופי - כל אלה הוצגו בדבר ה' כדי להזהירנו מפני פועלו של השטן.

האומנם נתעלם מחסד ה' ? מה עוד יוכל ה' לעשות למעננו ? הבה נחדש את הקשר עם אלוהינו האוהב אותנו באהבה כבירה ומדהימה. הבה ננצל את האמצעים שזומנו לנו כדי להידמות לו, לשקם את הקשר עם מלאכי השרת, ולהגיע להרמוניה והתחברות עם אבינו שבשמיים ועם בנו ישוע, מושיענו.

פרק ג' - חזרה בתשובה 3

כיצד יוצדק אדם לפני ה' ? כיצד יהפוך החוטא לצדיק? רק באמצעות המשיח נוכל לשרות בהרמוניה עם אלוהים, עם הקדושה.

אך כיצד נגיע למשיח? אנשים רבים שואלים את השאלה הזאת, בדומה להמונים שהתקהלו בחג השבועות. כשחשו מורשעים על חטאיהם, זעקו: "מה עלינו לעשות?" המילים הראשונות בתשובתו של כיפא היו: "שובו בתשובה!" (מעשי השליחים ב' 37, 38). במקרה אחר, זמן קצר לאחר מכן, הוא אמר: "התחרטו ושובו בתשובה כדי שימחו (חטאיכם)." (מעשי השליחים ג' 19)

חזרה בתשובה כוללת הכאה על חטא, חרטה
אמיתית ונטישת החטא. לעולם לא נוותר
באמת על חטא, אלמלא ניווכח בחוסר
המוסריות שבו; כל עוד לא נוותר בלבנו על
החטא, לא יחול שום שינוי אמיתי בחיינו.

אנשים רבים אינם מבינים את טיבה של חזרה
בתשובה אמיתית. רבים מצטערים על כך
שחטאו, ואפילו מתקנים את דרכם כלפי חוץ,
שכן הם חוששים שמא מעשיהם הרעים ימיטו
עליהם סבל. אבל זו איננה חזרה בתשובה על
פי כתבי הקודש. אנשים כאלה מקוננים על
הסבל במקום על החטא. כזה היה צערו של
עשיו כשהבין שזכות הבכורה חמקה מידי
לנצח. בלעם שנחרד מן המלאך שניצב בדרכו
וחרב שלופה בידו, התוודה על חטאו מתוך

פחד לאבד את חייו; אך לא הייתה בלבו שום
חרטה כנה, שום תחושת תיעוב מן החטא,
שום שינוי בכוונות הלב. לאחר שבגד באדונו,
יהודה איש קריות הכריז: "חטאתי, כי דם נקי
(הסגרת). " (מתי כ"ז 4

זו הייתה הודאה מאולצת שנבעה מייסורי
מצפון, מתחושת הרשעה נוראה ופחד מן
העונש שיבוא על ראשו. ההשלכות שינבעו
מבגידתו מילאו את לבו אימה, אך לא היה
בנשמתו ולו שמץ של צער עמוק ושובר לב
על בגידתו בבן האלוהים הטהור והחף מפשע,
על התכחשותו לקדוש ישראל. פרעה שסבל
מן המכות שאלוהים המיט עליו, הודה בחטאו
כדי להימלט מעונש נוסף, אך שב לסורו
ולמריו ברגע שהמגפות עוכבו בידי ה'. כל

האנשים הללו קוננו על תוצאות החטא, אך לא הצטערו על החטא עצמו.

אבל כשהלב נכנע להשפעת רוח הקודש, המצפון מתעורר, והחוטא מזהה שמץ מעומקה ומקדושתה של תורת ה' הקדושה, היא התשתית לממשלתו ולריבונותו בשמיים ובארץ. "האור האמיתי, המאיר לכל אדם, בא אל העולם." (יוחנן א' 9). האור הזה מאיר את חדריה הכמוסים של הנשמה, וכל הסודות האפלים הנסתרים מן העין, ייחשפו. תחושת האשמה אוחזת הן בלב והן בשכל. החוטא חש בצדיקותו של ה'. הוא אחוז אימה, שכן הוא חושש להופיע לפני ה', בוחן הלבבות, עם תחושת האשמה שלו ועם טומאתו. הוא חוזה באהבתו של אלוהים, ביופייה של הקדושה,

בשמחת הטוהרה; הוא משתוקק להיטהר
ולשוב להתחברות עם השמיים.

התפילה שדוד המלך נשא לאחר שחטא,
ממחישה את טבעה של הכאה אמיתית על
חטא. תשובתו הייתה כנה ועמוקה. לא היה
שם שום מאמץ לרכך את אשמתו; לא רצון
להימלט מעונש הוא שעורר אותו לשאת את
תחינתו. דוד ראה את מלוא גודלו וחומרתו
של פשעו; הוא ראה את היטמאות נשמתו;
הוא תיעב את חטאו. הוא התפלל לה' לא רק
כדי לקבל מחילה, אלא כדי שליבו יטוהר. הוא
ערג לשמחת הקדושה, שתשוב ותפעם בקרבו,
כדי שיוכל לשוב ולשרות בהרמוניה
ובחברותא עם אלוהים. הוא שפך את לבו
בתפילה; זו הייתה שפתה של נשמתו

“אשרי נשוי פשע; כסוי חטאה”

אשרי אדם לא יחשוב להוה לו עוון; ואין
(ברוחו רמיה. “ (תהילים ל”ב 1, 2

חנני אלוהים כחסדך, כרוב רחמיך, מזה”
פשעי...

...כבסי מעוני

...כי פשעי, אני אדע; וחטאתי נגדי תמיד

תחטאני באזוב ואטהר; תכבסני, ומשלג

...אלבין

לב טהור, ברא לי אלוהים; ורוח נכון, חדש

בקרבי.

אל תשליכני מלפניך; ורוח קודשך, אל תיקח

ממני.

השיבה לי, ששון ישעך; ורוח נדיבה

...תסמכני

הצילני מדמים, אלוהים, אלוהי תשועתי: תרנן

, לשוני

(צדקתך. " (תהילים נ"א 3-16

חרטה כזו היא מעל ומעבר ממה שנוכל להפיק

בכוחנו אנו; ניתן להשיג אותה אך ורק

מהמשיח, שעלה השמימה והוא מרעיף את

מתנותיו על בני האדם.

כאן בדיוק טמונה הנקודה שאנשים רבים

עשויים לטעות לגביה, ולפיכך להחמיץ את

העזרה שהמשיח משתוקק להושיט להם. הם

סבורים שלא יוכלו לבוא למשיח אלמלא

ישובו תחילה בתשובה, וכי החרטה תכשיר

אותם למחילה שיקבלו על חטאיהם. אומנם נכון שחרטה קודמת למחילת חטאים, שכן רק לב נשבר ונדכה חש בהזדקקותו למושיע. אך האם חייב החוטא לחכות עד שיחזור בתשובה לפני שיוכל לבוא לישוע? האם חרטה אמורה להוות מכשול בדרכו של החוטא אל המושיע?

בכתבי הקודש לא נאמר שהחוטא חייב לחזור בתשובה לפני שיוכל להיענות להזמנת המשיח, הקורא לנו: "בואו אלי כל העמלים והעמוסים ואני אמציא לכם מנוחה." (מתי י"א 28). הכוח שנובע אלינו מהמשיח מעורר אותנו לחרטה אמיתית. שמעון כיפא הבהיר זאת היטב כשהכריז לפני בני עמו: "את זה הרים אלוהים בימינו להיות שר ומושיע, לתת לישראל תשובה וסליחת חטאים." (מעשי

השליחים ה' 31). לא נוכל לשוב בתשובה שלמה ללא רוח המשיח המעוררת את מצפוננו, ממש כשם שלא נוכל לקבל מחילה ללא המשיח.

המשיח הוא המקור לכל דחף חיובי שמתעורר בנו. הוא היחיד שבכוחו לנטוע בלבנו שנאה לחטא. כל תשוקה לאמת ולטוהר, כל תחושת אשמה והכרה ביצר הרע, הם ההוכחה הניצחת לכך שרוח המשיח פועלת בלבנו.

ישוע אמר: "ואני בהנשאי מן הארץ אמשך את הכל אלי." (יוחנן י"ב 32). המשיח חייב להתגלות לחוטא בתור המושיע שמת כדי לשאת בעונש על חטאי העולם; כשאנו חוזים בשה האלוהים על הצלב בגולגולתא, מסתורין

הגאולה נפרש בהדרגה לנגד עיני רוחנו, וחסד
ה' מעורר אותנו לחרטה ולחזרה בתשובה.
בכך שהמשיח מת בעבור החוטאים, הוא
הפגין אהבה הנשגבת מהבנתנו; כאשר החוטא
חוזה בה, היא מרככת את לבו, מטביעה את
רושמה במוחו ומעוררת את נשמתו לתשובה.

אומנם, בני האדם מתביישים לפעמים
בדרכיהם הרעות ונוטשים את הרגליהם
הרעים לפני שהם מודעים לכך שהמושיע
מושך אותם אליו, אבל בכל פעם שהם
משתדלים לתקן את דרכיהם מתוך תשוקה
כנה לעשות את הטוב, כוחו של המשיח הוא
זה שמושך אותם אליו. כוח השפעה שהם
אינם מודעים אליו כלל פועל בנשמתם.
במהרה, המצפון שלהם יתעורר, והם ישנו את

אורחות חייהם. כאשר המשיח מושך אותם אליו כדי שיביטו בצלבו, כדי שיחזו בו בשעה שעוונותיהם מפלחים ודוקרים אותו, או אז התורה מגיעה לתודעתם. הרשע שבחייהם, החטא הנטוע עמוק בנשמתם, נחשפים לפנייהם. הם מתחילים לקלוט שמץ מצדיקותו של המשיח, ואז הם מכריזים בהשתאות: "מהו בעצם חטא, שהוא דורש קורבן כזה כדי לגאול את קורבנותיו? האם כל האהבה הזאת, כל הסבל הזה, כל ההשפלה הזאת נדרשו כדי שלא נאבד, אלא ננחל חיי נצח?"

החוטא עלול לדחות את האהבה הזו, לסרב להניח למשיח למשוך אותו אליו; אבל אם לא יתנגד, הוא יימשך אל המשיח; לאחר שילמד על תוכנית הגאולה, הוא ייפול לרגלי הצלב

בחרטה כנה על חטאיו, שהסבו סבל רב כל כך לבנו היקר של אלוהים.

אותה תודעה אלוהית הפועלת בעולם הטבע, מדברת גם אל לבבות בני האדם, ומעוררת בהם תשוקה, שאינה ניתנת להבעה במילים, לדבר מה שחסר להם. הבלי העולם הזה אינם יכולים למלא את כמיהתם. רוח הקודש מפצירה בהם לחפש אחר הדברים היחידים המעניקים שלום ושלווה - חסד המשיח, שמחת הקדושה. מושיענו פועל ללא הרף באמצעות השפעות גלויות לעין וסמויות מן העין, וזאת כדי למשוך אליו את לבבות בני האדם מן התענוגות הכוזבים של החטא אל הברכות האינסופיות שינחלו בו. לכל הנשמות הללו, המבקשות לשווא לשתות מן הבורות

הנשברים של העולם הזה, המסר האלוהי הוא אחד: "הצמא יבוא נא, והחפץ יקח נא מים (חיים חיים). " (ההתגלות כ"ב 17).

אתם, הכמהים בלבכם לדבר מה טוב יותר ממה שהעולם יכול לתת לכם, אנא, זהו בכמיהה הזו את קולו של אלוהים המדבר אל נשמתכם. בקשו ממנו לעורר את לבכם לתשובה, לגלות לכם את המשיח רב החסד והאהבה, כליל השלמות והטוהר. המושיע הפגין בחייו את עקרונות תורת ה' - אהבה לאלוהים ולזולת - באופן מושלם ומופתי. חסד, נדיבות ואהבה נטולת אנוכיות היו תמצית החיים שפיעמו בנשמתו. כשאורו של המושיע מאיר עלינו ואנו חוזים בו, רק אז אנו רואים את הרשע והחטא הגודשים את לבנו.

בדומה לנקדימון (יוחנן ג'), אנו עלולים להשלות את עצמנו ולחשוב שחיינו ישרים והוגנים, שהאופי המוסרי שלנו הוא ללא דופי, ושאיננו זקוקים להשפיל את לבנו לפני אלוהים כחוטא נקלה. אבל כשאורו של המשיח יזרח על נשמתנו, ניווכח לדעת עד כמה אנחנו לא מוסריים, ונבחין באנוכיות המניעה את מעשינו ובעוינות שלנו כלפי אלוהים, המטמאת כל מעשה שאנו עושים. אז נדע שצדקתנו כמוה כבגדים צואים, וכי רק דם המשיח לבדו יכול לטהר אותנו מטומאת החטא, ולחדש את ליבנו עד שנידמה לו

כשקרן אחת מזוהר כבודו של ה' זורחת על הנשמה, כשזיק אחד מטוהרו של המשיח חודר

לנשמה - הללו חושפים בבהירות מכאיבה כל
חטא וכל טומאה הגודשים את הלב; הם
מציגים לראווה כל פגם וכל מגרעת באופי
האנושי. הם חושפים את התשוקות האסורות,
את בגידתו של הלב, את טומאת השפתיים.
חטאיו של החוטא, המתבטאים בחילול תורת
ה' נחשפים לפניו, ורוחו מוכה ומיוסרת תחת
השפעתה של רוח הקודש החודרת לכל פינה
בלבו. וכאשר החוטא חוזה באופיו הטהור
ללא רבב של המשיח, הוא מתעב את עצמו

כשדניאל הנביא חזה בכבוד ה' שאפף את
שליח האל שנשלח אליו, הציפה אותו תחושה
עזה של חולשה וחוסר שלמות. כשתיאר את
השפעת המחזה המופלא על נפשו, הוא אמר:
"ולא נשאר בי כוח; והודי, נהפך עלי

למשחית, ולא עצרתי כוח. "נשמה שרוח
הקודש נגעה בה בעוצמה כזו, תשנא את
האנוכיות שבה, תתעב את אהבתה

העצמית ותבקש לטהר את הלב באמצעות
צדקת המשיח, כדי שישרה בהרמוניה עם
תורת ה' ואופיו של המשיח.

שאול השליח טוען כי "מבחינת הצדקה
המושלת על התורה" (כלומר, כל עוד
מדובר במעשי צדקה הנעשים כלפי חוץ),
"אין בי דופי." (אל הפיליפים ג' 6). אבל
כאשר הוא חזה בטיבה הרוחני של התורה,
הוא הבין שהוא חוטא. כל עוד שפט את עצמו
לפי החוק היבש של התורה, כפי שבני האדם
שופטים על פיו את התנהגות האדם, הוא נמנע

מלחטוא; אבל כשבחן לעומק את מצוותיה
הקדושות, הוא ראה את עצמו כפי שה' ראה
אותו, ורק אז השתחוה בענווה לפני ה'
והתוודה על חטאו. שאול מכריז: "בעבר אני
הייתי חי בלי תורה, אך כשהופיע הדבר נעור
החטא לחיים." (אל הרומים ז' 9). כששאול
הבחין בטבעה הרוחני של התורה, החטא נגלה
לעיניו במלוא כיעורו וזוועתו, וההערכה
העצמית שהייתה לו התאיידה.

אלוהים אינו מתייחס באותה חומרה אל כל
החטאים; ישנן דרגות אשמה שונות בעיניו,
כמו גם בעיני האדם. ואולם, פעוט ככל שיהיה
עוול זה או אחר בעינינו, אין חטא שנחשב
פעוט בעיני ה'. שפיטתו של האדם משוחדת,
חסרת שלמות; אבל אלוהים רואה את כל

הדברים כהווייתם. לדוגמה: השיכור זוכה
לבוז, ובני האדם אומרים לו שחטאו ימנע
ממנו את הכניסה לשמיים, בשעה שעל גאווה,
אנוכיות וחמדנות עוברים בני האדם בדרך
כלל לסדר היום. אבל חטאים אלה הם
שפוגעים במיוחד באלוהים; שכן הם מנוגדים
לטובו, לחסדו ולאהבתו חסרת האנוכיות,
השוררים ביקום החף מחטא. אדם שכשל
בעבירות חמורות כלשהן עשוי לחוש בושה,
אשמה ותחושת חסר, ולהבחין בהזדקקותו
לחסד המשיח; אבל הגאווה אינה חשה
בהזדקקות כלשהי, ולכן היא אוטמת את הלב
בפני המשיח והברכות האינסופיות שהוא בא
להעניק לנו.

המוכס האומלל שהתחנן בתפילותו: 'אלהים,
רחם נא עלי, על איש חוטא' (לוקס י"ח 13),
ראה בעצמו חוטא גמור, רשע מרושע. גם
שאר בני האדם ראו אותו באור הזה. אבל הוא
חש נזקק, ולכן בא לפני ה' עם מלוא אשמתו
ובושתו, והתחנן לחסדו. לבו היה פתוח לרוח
האלוהים, שתפעל בקרבו את פועלה רב
החסד ותשחרר אותו מכוחו המשעבד של
החטא. מנגד, תפילותו הצדקנית והיהירה של
הפרוש העידה על כך שליבו היה חסום
להשפעת רוח הקודש. בשל ריחוקו מאלוהים,
לא היה מודע כלל לטומאתו בהשוואה
לקדושת ה' כלילת השלמות. הוא לא חש שום
צורך, ולכן לא קיבל מאומה

אם הנכם מודעים ליצר הרע שבלבכם, אל תחכו עד שתשפרו את עצמכם. אנשים רבים סבורים שהם אינם טובים דיים כדי לבוא אל המשיח. האם אתם מצפים להשתפר באמצעות מאמציכם? "היהפוך כושי עורו, ונמר חברברתיו? גם אתם תוכלו להיטיב, למודי הרע." (ירמיהו י"ג 23). עזרה מצויה לנו רק באלוהים. אין להמתין לשכנוע פנימי גדול יותר, להזדמנויות טובות יותר, או להלך רוח קדוש יותר. איננו יכולים לעשות דבר בכוחנו. אנו. עלינו לבוא למשיח בדיוק כפי שאנו

ואולם, בל נשלה את עצמנו במחשבה שאלוהים יושיע, ברוב אהבתו וחסדו, גם את האנשים שמאסו בחסדו. גודלו של החטא ניתן למדידה אך ורק לאורו של שה האלוהים

שנזבח. יואילו נא אותם אנשים, הטוענים
שאלוהים הוא טוב מכדי לנטוש את החוטא,
להביט בהקרבתו של המשיח. רק מפני שלא
הייתה שום דרך אחרת לגאולת האדם, רק
מפני שללא קורבן התמורה של המשיח נבצר
היה מן האנושות להימלט מכוחו המטמא של
החטא ולהשיב על כנה את ההתחברות שלה
עם ישויות קדושות, רק מפני שהיה זה בלתי
אפשרי מבחינתם של החוטאים לנחול מחדש
את החיים הרוחניים - בשל כל הדברים
האלה, המשיח נטל על עצמו את אשמת המרי
של החוטא, נשא את עונשו וסבל במקומו.
האהבה, הסבל והמוות של בן האלוהים - כל
אלה העידו על גודלו הנורא של החטא,
והכריזו כי אי אפשר להימלט מכוחו המשעבד
של החטא, וכי אין שום תקווה לחיים נשגבים

יותר, זולת באמצעות כניעתה של הנשמה
למשיח.

הרשעים נוהגים לפטור את עצמם בתירוץ
שהם אינם שונים מאנשים המתיימרים להיות
תלמידי המשיח: "אני טוב כמוהם. הם אינם
שקולים יותר או צנועים יותר ממני. הם
אוהבי תענוגות והנאות בדיוק כמוני." אנשים
אלה מצדיקים בעזרת משגי הזולת את
התחמקותם מהתנהגות נאותה. אבל אלו הם
תירוצי סרק, שכן החטאים והמגרעות של
הזולת אינם מצדיקים איש. ה' התווה דרך
מושלמת להשגת צדקה; בן האלוהים החף
מפשע ניתן לנו כמופת. אנשים שמלינים על
דרכם הרעה של אלו המתיימרים להיות
משיחיים, צריכים בעצמם להפגין התנהגות

טובה יותר, אופי נאצל יותר וחיים מופתיים יותר. אם הם מודדים את ההתנהגות המשיחית בקנה מידה גבוה כל כך, האם אין זה הופך את חטאם גדול יותר? הם יודעים מה נכון לעשות, ועם זאת מסרבים לנהוג כך.

הישמרו מפני הדחייה. אל תדחו את עשיית התשובה, את נטישת החטאים ואת החיפוש אחר טיהור הלב באמצעות המשיח. כאן טמונה הטעות שרבבות בני אדם עושים בדרך לאובדנם הנצחי. לא ארחיב את הדיבור על כך שהחיים קצרים או על חוסר הוודאות שלהם; אבל אדגיש כי סכנה נוראית נשקפת לנו, סכנה שלדאבוננו אינה מובנית דיה, והיא טמונה בדחיית הכניעה שלנו לקולה המפציר של רוח הקודש, ובבחירה שלנו לחיות בחטא,

שכן זוהי בדיוק מהות הדחיינות שלנו.
התמכרות לחטא, פעוט ככל שייראה בעינינו,
מסכנת אותנו ועלולה להביא לאובדנו הנצחי.
מה שאיננו גוברים עליו, יגבר עלינו ויביא
לחורבנו.

אדם וחווה שכנעו את עצמם שלעניין פעוט כל
כך כמו אכילת פרי אסור, לא ייתכן שיהיו
השלכות נוראות כל כך כפי שה' הבהיר להם.
אבל עניין פעוט זה היווה חילול של תורתו
הקדושה, הנצחית של אלוהים. חטא "פעוט"
זה חולל נתק בין האדם לאלוהים, פתח
לרווחה את שערי המוות והמיט צער בל
יתואר על העולם. דור אחרי דור עולה
השמיימה זעקת שבר וצער, והבריאה כולה
נאנחת ומתייסרת בכאב הנובע מן המרי של

האדם. השמיים עצמם חשים בתוצאות המרי
הזה נגד ה'. המזבח בגולגולתא ניצב בשמיים
כיד זיכרון המנציחה את הקורבן המופלא
שנדרש כדי לכפר על חילול התורה הקדושה.
הבה לא נראה בחטא עניין של מה בכך

אם תמשיכו לנהוג כך, תגרמו להקשחת הלב,
להשחתת הרצון ולקהות השכל. אתם לא רק
תהיו מוכנים פחות להיכנע לה', אלא גם
מסוגלים פחות להיכנע להפצרתה העדינה של
רוח קודשו של האלוהים.

אנשים רבים משקיטים את ייסורי המצפון
שלהם בעזרת המחשבה שיוכלו לשנות את
דרכם הרעה לכשיחפצו בכך. הם סבורים כי
יוכלו להתייחס עכשיו בקלות ראש לחסד ה',

ועם זאת להניח לו להשפיע עליהם בעתיד.
הם סבורים כי אחרי שזלזלו ברוח החסד של
ה', ואחרי שצידדו בשטן, יעלה בידם לשנות
את התנהגותם בן רגע, כשסכנה גדולה תרחף
מעליהם. אבל לא קל לעשות זאת. החינוך
וניסיון החיים עיצבו וגיבשו את האופי בצורה
מוחלטת כל כך, שרק אנשים ספורים יחפצו
לקבל את ישוע ולהידמות לדמותו.

די בפגם אופי אחד, בתאווה אסורה אחת,
בחטא אחד; אם נטפה אותם, הם ינטרלו
לבסוף את כוחה של הבשורה. כל התמכרות
לחטא מגבירה את התיעוב שהנשמה חשה
כלפי אלוהים. אדם המפגין כפירה במצח
נחושה או אדישות מוחלטת לאמת האלוהית,
יקצור לבסוף את הקציר שזרע במו ידיו. בכל

כתבי הקודש אין אזהרה חמורה ומפחידה יותר לגבי הקלת ראש ברוע, מאשר בדבריו של החכם באדם על החוטא: "עווניתיו, ילכדונו את הרשע; ובחבלי חטאתו, יתמך." (משלי ה' 22).

המשיח מוכן ומזומן לחלץ אותנו מכבלי החטא, אבל הוא אינו כופה עלינו את רצונו; אם נמשיך לחטוא, אם רצוננו יהיה כפוף לחלוטין לרוע, אם לא ניחל לחירות ונסרב לקבל את חסדו של המשיח, מה עוד הוא יוכל לעשות? בנחישותנו לדחות את אהבתו, אנו הורסים את עצמנו. "הנה עתה עת רצון, הנה עתה יום ישועה." "היום אם בקולו תשמעו, אל תקשו לבבכם." (השנייה אל הקורינתים ו' 2); אל העברים ג' 7, 8.

"כי האדם יראה לעינים, ויהוה יראה ללבב",
ללב האדם, עם רגשות השמחה והעצב
המשמשים בו בערבוביה; ללב העקוב, הסורר
והתועה של האדם מלא וגדוש רמייה, התעייה
וטומאה. (שמואל א', ט"ז 7). אבל אלוהים
יודע את מניעי הלב, את כוונותיו ומטרותיו.
פנו אליו בכל לבכם ונפשכם, מוכתמת ככל
שתהיה. כדברי מחבר מזמורי התהילים, פתחו
לרווחה את חדרי לבכם בפני העין הבוחנת
כל, והכריזו: "חקרני אל, ודע לבבי; בחנני,
ודע שרעפי. וראה, אם דרך עוצב בי; ונחני,
(בדרך עולם. " (תהילים קל"ט 23, 24

אנשים רבים שליבם לא טוהר, מקבלים על
עצמם את עולה של דת שכלית שיש בה

מראית עין של חסידות. לכן, תהא זו תפילתכם: "לב טהור, ברא לי אלוהים; ורוח נכון, חדש בקרבי." (תהילים נ"א 11). ערכו חשבון נפש אמיתי ונוקב. היו כנים, נחושים ועקשנים, בדיוק כפי שהייתם אילו חייכם היו עומדים על הכף. מדובר בעניין הרה חשיבות שעליכם ליישב בין אלוהים לבין נשמתכם אחת ולתמיד, לנצה נצחים. תקווה מדומה, לא יותר מזה, תוביל אתכם לאובדנכם.

לימדו את דבר ה' ברוח של תפילה. דבר האלוהים מציג לפניכם, הן בתורת ה' והן בחייו של המשיח, את עקרונות הקדושה הנשגבים, שבלעדיהם "לא יראה איש את האדון." (אל העברים י"ב 14). דבר ה' מעורר בנו הכרה בחטא; הוא מגלה לנו

בבהירות את הדרך לגאולה. הקשיבו לקולו של אלוהים בשעה שהוא מדבר אל נשמתכם.

כשתיווכחו בגודלו ובחומרתו של החטא, כשתראו את עצמכם כפי שאתם באמת, אל תתייאשו. המשיח בא כדי להושיע את החוטאים. איננו צריכים ליזום את הפיוס עם אלוהים. איזו אהבה מופלאה ניתנה לנו! אלוהים במשיח "מרצה את העולם אל עצמו..." (השנייה אל הקורינתים ה' 19). הוא מחזר באהבה וברוך אחר לבבותיהם של ילדיו התועים. שום אב עלי אדמות אינו מסוגל להיות סבלני כל כך עם ילדיו, גם לגבי הטעויות והמגרעות שלהם, בהשוואה ליחסו של אלוהים כלפי האנשים שהוא מבקש להושיע. איש אינו יכול להפציר בחוטא

בעדינות רבה יותר. שום שפתי אנוש לא
הפצירו מעולם בתחינות רכות יותר לפני
האובדים מאשר שפתי האלוהים. כל
הבטחותיו, כל אזהרותיו, אינן אלא ביטוי של
נשימת אהבתו.

כשהשטן בא ואומר לכם שאתם חוטאים
גדולים, שאו את עיניכם אל המושיע ודברו
בשבחו ובמעלותיו. הדבר יסייע לכם להתמקד
באורו. הודו בחטאים שלכם, אך אימרו לאויב
נשמותיכם כי, "המשיח ישוע בא אל העולם
להושיע חוטאים." (הראשונה אל טימותיאוס
א' 15).

ישוע הציג בפני שמעון שאלה בנוגע לשני
בעלי חוב. האחד היה חייב לאדונו סכום כסף

פעוט, והשני סכום כסף גדול מאוד. אבל הנושה מחק לשניהם את החוב ומחל להם. ישוע שאל את שמעון מי משני בעלי החוב אהב יותר את אדונו. שמעון השיב: "זה (שהנושה ויתר לו יותר." (לוקס ז' 43

כולנו חוטאים גדולים, אבל המשיח מת כדי שיימחל לנו. זכויותיו של קורבן התמורה נזקפות לזכותנו כשאנו מציגים אותן לפני אבינו שבשמיים. אנשים שהוא סלח להם על חטאים רבים יאהבו אותו יותר מכולם, ויעמדו בקרבה הרבה ביותר לכס מלכותו, וזאת כדי להלל ולשבח אותו על אהבתו הכבירה והקורבן האינסופי שהקריב למעננו. כשנבין את אהבת האלוהים במלואה, ניווכח בבהירות בטבעו הנורא של החטא. כשנבחין באורכו

של חבל ההצלה ששולשל אלינו, כשנבין
שמץ מן הקורבן האינסופי שהמשיח הקריב
בעבורנו, לבנו יימס מאהבה, צער ושברון

פרק ד' - התוודו על חטאיכם 4

מכסה פשעיו, לא יצליח; ומודה ועוזב"
(ירוחם. "משלי כ"ח. ה. 13)

התנאים לקבלת חסד ה' הם פשוטים וסבירים.
אלוהים אינו דורש מאיתנו לבצע חטא חמור
כלשהו כדי שנוכל לזכות במחילה. איננו
נדרשים לערוך מסעות צליינות ארוכים
ומייגעים, להטיל על עצמנו סיגופים קשים
ומייסרים, להפקיד את הנשמה בידי אלוהי
השמיים או לכפר על עוונותינו; אבל כל אדם
שמתוודה על חטאו ומפנה אליו עורף, יזכה
בחסד האל.

יעקב השליח אומר: "התוודו על חטאיכם איש לפני רעהו והתפללו איש בעד רעהו, למען תרפאו." (יעקב ה' 16). התוודו על עוונותיכם לפני אלוהים, היחיד שיכול למחול לכם, והתוודו על חטאיכם איש בפני רעהו. אם העלבתם חבר או שכן, או פגעתם בו, עליכם להתוודות לפניו על העוול שעשיתם לו, ומחובתו למחול לכם כרצונו. לאחר מכן, עליכם לחפש אחר מחילת ה', שכן האח שפגעתם בו שייך לאלוהים, ובפגיעתכם בו חטאתם לבוראו ולגואלו. העניין יובא בפני המתווך האמיתי היחיד שלנו, הכוהן הגדול העליון שלנו, ישוע המשיח, אשר "התנסה בכל כמונו מבלי חטא," ואשר, "יכול לחוש (עמנו את חולשותינו." (אל העברים ד' 15

מי שלא השפילו את נפשם לפני ה' מתוך
הכרה באשמתם, טרם מילאו את התנאי
הראשון לקבלת מחילה. אם לא חזרנו
בתשובה שלמה, שאין להתחרט עליה, אם לא
התוודינו על חטאינו בענוות רוח אמיתית,
ברוח נשברת ומתוך תיעוב לחטא, לא חיפשנו
באמת ובתמים אחר מחילת חטאים; ואם לא
חיפשנו מעולם מחילה, לא מצאנו מעולם את
שלום האלוהים. הסיבה היחידה לכך שחטאי
העבר לא נמחלו לנו היא, שאיננו מוכנים
להשפיל את לבנו ולמלא אחר התנאים
שהוצגו בדבר ה', אשר הוא האמת. הנחיות
ברורות ניתנו לנו בנידון. וידוי על חטא, בין
אם הוא נעשה בציבור או בצנעה, אמור
להיעשות מקרב לב ומרצון חופשי. אין לאלץ
את החוטא להתוודות על חטאו. וידוי אינו

אמור להיעשות בזלזול ובחוסר אכפתיות, או באופן כפוי בידי אנשים שלא חוו והבינו את טיבו המתועב של החטא. וידוי שנובע מתהומות הנפש ימצא את דרכו לאלוהים, בעל הרחמים האינסופיים. מחבר מזמורי התהילים מכריז: "קרוב יהוה, לנשברי לב; (ואת דכאי רוח יושיע. " (תהילים ל"ד 19).

לוידי אמייתי יש תמיד אופי מסוים, והוא תמיד עוסק בחטאים מסוימים. ישנם וידיים שעלינו לעשותם אך ורק לפני אלוהים; ישנן עוולות שעלינו להתוודות עליהן בפני האנשים שפגענו בהם; ישנם חטאים הדורשים וידי פומבי, ולכן יש להתוודות עליהם בציבור. אולם כל וידי חייב להיות ברור ותמציתי, ולהתייחס לחטאים המסוימים שביצעתם.

בימיו של שמואל הנביא, בני ישראל פנו עורף
לאלוהים. הם סבלו מתוצאות חטאיהם, שכן
הם איבדו את אמונתם באלוהים, חדלו לבטוח
בכוחו ובחוכמתו למשול על האומה, ואיבדו
את ביטחונם ביכולתו להגן על מטרותיו. הם
נטשו את ריבון העולמים, מושל היקום,
והשתוקקו למרותו של מלך בשר ודם, כמנהג
העמים בארצות סביבם. בטרם מצאו שלוה
לנשמתם, הם התוודו מפורשות: "כל יספנו על
כל חטאתינו רעה, לשאול לנו מלך." (שמואל
א' י"ב 19). הם חשו כי עליהם להתוודות על
החטא שבו אשמו. [הדרישה להמלכת מלך].
כפיות הטובה שלהם העיקה על נשמותיהם
וניתקה אותם מאלוהים.

וידוי שלא נעשה מתוך חרטה כנה ותיקון
דרך, לא יתקבל בידי אלוהים. חייבים
להתלוות לו שינויים ברורים בחיינו, ובנוסף,
עלינו להתרחק מכל דבר שפוגע באלוהים.
וידוי כזה ינבע מצער אמיתי על החטא.
הצעדים שעלינו לעשות בהקשר זה הוצגו
בתנ"ך במפורש: "רחצו, הזכו, הסירו ריע
מעלליכם, מנגד עניני: חידלו, הרע. למדו
היטב דירשו משפט, אשרו חמוץ; שיפטו
יתום, ריבו אלמנה." (ישעיהו א' 16, 17).
"חבל ישיב רשע, גזלה ישלם, בחוקות החיים
הלך, לבלתי עשות עול, חיו יחיה, לא ימות."
(יחזקאל ל"ג 15). שאול השליח אומר על
עשיית תשובה: "ראו מה עורר בכם העצב
הזה אשר כרצון אלוהים! הוא עורר בכם
חריצות, התנצלות, התלהטות, יראה,

כיסופים, קנאה, נכונות לעשית דין. מכל
הבחינות הוכחתם שאין בכם דפי בענין
(ההוא. " (השנייה אל הקורינתים ז' 11

לאחר שהחטא הקהה את עקרונות המוסר של
החוטא, הוא חדל להבחין בפגמים באופיו
ואינו קולט את חומרת רשעתו; אלמלא ייכנע
לכוחה של רוח הקודש, המעוררת את מצפונו
ומרשיעה את לבו, הוא יוותר בעיוורונו לגבי
חטאיו. וידוייו אינם כנים ואינם רציניים. הוא
מוסיף התנצלות לכל הודאה באשמה, וזאת
כדי לתרץ את התנהגותו הרעה. הוא מכריז כי
אלמלא נקרו בחייו נסיבות מסוימות, הוא לא
היה מבצע את המעשה שעליו רוח הקודש
הוכיחה אותו.

לאחר שאדם וחווה אכלו מן הפרי האסור, הם
נמלאו תחושת בושה ואימה. בהתחלה,
המחשבה הראשונה שחלפה במוחם הייתה,
כיצד יתרצו את חטאם ויימלטו מעונש המוות
הנורא. כשאלוהים חקר אותם בנוגע לחטאם,
אדם השיב: "האשה אשר נתתה עמדי, הוא
נתנה לי מן העץ ואוכל." בדבריו אלה הוא
הטיל למעשה חלק מן האשמה על ה', וחלק
על בת זוגו. ואילו חווה הטילה את מלוא
האשמה על הנחש: "הנחש השיאני, ואוכל."
(בראשית ג' 12,13). מדוע בראת את הנחש?
מדוע הנחת לו לבוא לגן עדן? אלו היו
השאלות שנרמזו בתירוץ שחווה נתנה על
חטאה. בדרך מרומזת זו, היא הטילה על
אלוהים את האשמה על חטאה ועל חטאו של
אדם. רוח זו של צדקנות עצמית נובעת

מהשטן אבי השקרים, והוצגה מאז ולאורך כל
ההיסטוריה האנושית בפני כל צאצאיו של
אדם הראשון. צדקנות עצמית אינה וידוי
הנובע מהשפעתה ובהשראתה של רוח ה',
ולכן לא יתקבל בידי אלוהים. חרטה אמיתית
תעורר את האדם להכיר באשמתו ולהתוודות
על חטאו בכנות, ללא שקרים או צביעות.
בדומה למוכס האומלל שלא העז לשאת את
עיניו השמיימה, אדם כזה יזעק: 'אלוהים רחם
נא עלי, על חוטא שכמוני'. כל האנשים שיוודו
באשמתם יוצדקו, שכן ישוע מלמד זכות על
החוטא ששב בתשובה, באמצעות דמו.

הדוגמאות בכתבי הקודש של ענווה וחזרה
בתשובה כנה, חושפות רוח של וידוי חפה
מתירוצים או מניסיון להצדקה עצמית. שאול

השליח לא ביקש להתגונן; הוא תיאר את חטאו האפל כפי שהוא, ללא כחל ושרק, בלי לנסות להפחית מאשמתו. הוא אמר: "קדושים רבים כלאתי בבתי כלא, על פי הסמכות שקיבלתי מאת ראשי הכהנים, וכאשר הוצאו להורג הצבעתי עם המחייבים. פעמים רבות, בכל בתי הכנסת, הענשתי אותם ודחקתי בהם לגדף את שמו, ובשצף זעמי עליהם רדפתי אותם אפלו עד ערים מחוץ לארץ." (מעשי השליחים כ"ו 10, 11). הוא לא היסס להכריז: "המשיח ישוע בא אל העולם להושיע חוטאים, אשר אני הגדול בהם." (הראשונה אל טימותיאוס א' 15).

לב עניו ושבור, שהוכנע על ידי חרטה כנה, יידע להעריך שמץ מאהבתו של אלוהים ומן

המחיר ששולם בגולגולתא. בדומה לבן
שמתוודה בפני אביו האוהב, אדם ששב
בתשובה אמיתית יציג את חטאיו בפני
אלוהים. הרי כתוב, "אם נתוודה על חטאינו,
נאמן הוא וצדיק לסלוח לנו על חטאינו ולטהר
אותנו מכל עוולה." (איגרת יוחנן הראשונה
א' 9).

פרק ה' - התקדשות 5

אלוהים הבטיח: "ובקשתם אותי, ומצאתם: כי (תדרשני, בכל לבבכם." (ירמיהו כ"ט 13

הלב כולו חייב להיכנע לאלוהים, אחרת לא יתחולל בנו שום שינוי שבאמצעותו נידמה לדמותו. מטבענו אנו מרוחקים מאלוהים. רוח הקודש מתארת את המצב שבו אנו שרויים בביטויים כגון: "מתים בפשעיכם וחטאיכם"; "כל ראש לחלי, וכל לבב דוי"; "אין בו מתום." "לכודים ב"מלכדת השטן אשר לכדם כרצונו." (אל האפסים ב' 1; ישעיהו א' 5, 6; השנייה אל טימותיאוס ב' 26). אלוהים משתוקק לרפא אותנו, להעניק לנו חירות. אך כיוון שהדבר דורש שינוי מוחלט, התחדשות

של טבענו, עלינו להכניע את עצמנו כליל
תחת ידיו.

המלחמה נגד "האני" שלנו היא המאבק הגדול
ביותר שהתחולל אי פעם. הכנעת "האני",
הכנעת כל מאודנו לרצונו של אלוהים,
מחייבת מאבק. אך הנפש חייבת להיכנע
לאלוהים לפני שתוכל להתחדש, להתקדש
ולשרות בקדושה.

ריבונותו של אלוהים אינה מושתתת, כפי
שהשטן מבקש להציג - על כניעה עיוורת או
שליטה חסרת הגיון. היא פונה אל השכל
הישר ואל המצפון. הבורא מזמין את ברואיו:
"לכו נא ונוכחה." (ישעיהו א' 18). אלוהים
אינו כופה את רצונו על ברואיו. הוא אינו

יכול לקבל מחווה שאינה ניתנת מרצון
ובמודע. כניעה כפויה תמנע התפתחות
אמיתית של שכלנו או אופיינו; היא תהפוך את
האדם לרובוט, ותו לא. זו אינה תכליתו של
הבורא. הוא חפץ שהאדם - נזר הבריאה,
גולת הכותרת של כוח יצירתו - יגיע למלוא
התפתחותו הנשגבת. הוא מציג לפנינו את
עומקה של הברכה שהוא חפץ להרעיף עלינו
באמצעות חסדו. הוא מזמין אותנו להפקיד את
עצמנו בידיו ולהתמסר אליו, וזאת כדי שיוכל
לפעול בנו את פועלו. הבחירה להשתחרר
מכבלי החטא ולנחול את החירות הנפלאה
המוענקת לבניו של האל, נתונה בידינו.

בהתמסרותנו לאלוהים, אנחנו חייבים לוותר
על כל מה שעלול לנתק אותנו ממנו. לכן

המושיע אומר: "לפיכך כל איש מכם שאיננו מותר על כל רכושו אינו יכול להיות תלמידי." (לוקס יד: 33). עלינו לוותר על כל דבר ודבר המסיט את לבנו מאלוהים. הממון הוא אלילם של רבים. אהבת הכסף או תאוות העושר היא החוליה בשרשרת הזהב הכובלת אותם לשטן. ישנם אנשים המשועבדים לפרסום ולתהילת עולם. אנשים אחרים סוגדים לאליל החופש: בהיותם חופשיים מהתחייבות, הם נהנים מחיי נוחות. ואולם, שומה עלינו לשבור את הכבלים המשעבדים הללו. לא נוכל להקדיש לאדון חצי מעצמנו, ואת החצי השני לעולם הזה. לא נוכל להיות בניו של האל אם לא נתמסר אליו בכל מאודנו.

ישנם אנשים המתיימרים לשרת את אלוהים
בזמן שהם מסתמכים על מאמצייהם לציית
לתורת ה', לפתח אופי ישר ולרכוש לעצמם
גאולה. לבבותיהם אינם מונעים על ידי
תחושה עמוקה של אהבת המשיח. הם
משתדלים לבצע את חובות החיים המשיחיים,
כאילו הוטלו עליהם מיד ה', וזאת כדי לנחול
את מלכות השמיים. אמונה כזו היא חסרת
שחר. כשהמשיח שוכן בלב, הנשמה תהיה
מלאה וגדושה כל כך באהבתו ובשמחת
ההתחברות עימו, עד שהיא תדבק בו;
וכשהנשמה הוגה תמיד במשיח, "האני" נשכח.
אהבה למשיח היא הדלק שאמור להניע את
מעשינו. אנשים החשים באהבת האל
הכובשת, אינם משתדלים לתת מעצמם כמה
שפחות בעת קיום מצוות ה'; הם אינם

מבקשים לחיות לפי אמות המידה הנמוכות ביותר, אלא שואפים לצייתנות מוחלטת לרצון גואלם. בחפץ לב הם מכניעים הכול בידיו, ומפגינים עניין הולם במושא אהבתם. הודאה במשיח ללא אהבה עמוקה למשיח אינה אלא הודאת סרק, טקסיות יבשה, ומלאכה קשה ומשעממת.

האם אתם מרגישים שהכנעת הכול למשיח היא קורבן גדול מדי? שאלו את עצמכם: "מה העניק לי המשיח?" בן האלוהים נתן את הכול - את חייו, את אהבתו ואת סבלו - בעבור גאולתנו. האם ייתכן שאנו, שאיננו ראויים לאהבה נשגבת כזו, נמנע מהמושיע את לבנו? כל דקה ודקה בחיינו אנו נוחלים את ברכות חסדו. לכן, איננו מסוגלים לקלוט את עומק

הבורות והאומללות שמהן נחלצנו. האם נוכל להביט במושיע, שחטאינו פילחו את לבו ובשרו, ובה בעת לבוז לאהבתו ולקורבן שהקריב? לאור ההשפלה האינסופית של אלוהי התהילה, האם נתרעם על כך שנוכל להיכנס לחיים אך ורק באמצעות מאבק וביטול עצמי? אנשים יהירים רבים תוהים בלבם: "מדוע שאעשה תשובה ואשפיל את עצמי לפני שאדע בוודאות שאלוהים יקבל אותי? הביטו במשיח. הוא היה חף מפשע, ויתרה מכך, הוא היה שר השמיים; אבל הוא הפך לחטא למען גאולת האנושות. "ואת פושעים נמנה; והוא חטא רבים נשא, (ולפשעים יפגיע. " (ישעיהו נ"ג 12

על מה בעצם אנו מוותרים, כשאנו נותנים לו את הכול? אנו מוותרים על לב טמא המוכתם בחטא, וזאת כדי שנטוהר באמצעות דמו של המשיח וניוושע בזכות אהבתו שאין ערוך לה. ועם זאת, בני האדם סבורים שקשה לוותר על הכול! אני מתביישת לשמוע את הדברים האלה, ובושה להעלותם על הכתב.

אלוהים אינו דורש מאיתנו לוותר על דבר מה שעשוי להועיל לנו. בכל מעשיו עומדת טובת ילדיו לנגד עיניו. הלוואי שכל בני האדם שלא בחרו במשיח, ייווכחו בכך שהמושיע מבקש להעניק להם דבר מה טוב יותר ממה שהם מנסים להשיג לעצמם. האדם עושה את העוול והנזק הגדולים ביותר לנשמתו כאשר הוא חושב ופועל בניגוד לרצון האלוהים. שום

שמחה אמיתית לא תימצא לו בדרך שנאסרה
על ידי הבורא, אשר יודע מה טוב לברואיו
ומתכנן בעבורם תוכניות לתועלתם ולרווחתם.
נתיב החטא רצוף אומללות, סבל, הרס
ואובדן.

המחשבה שאלוהים נהנה לראות את ילדיו
סובלים מוטעית מיסודה. כל השמיים כולם
רוצים באושרו של האדם. אבינו שבשמיים
אינו סוגר את הדרך לשמחה ולאושר בפני
ברואיו. מצוות ה' דורשות מאיתנו להתרחק
מתענוגות שרק ימיטו עלינו סבל ואכזבה,
יסגרו בפנינו את שערי השמיים ויחסמו את
הדרך לאושר. גואל האנושות מקבל את בני
האדם כמו שהם, על כל מאווייהם,
מגרעותיהם וחולשותיהם; המושיע לא רק

יטהר אותנו מן החטא ויעניק לנו גאולה
באמצעות דמו, אלא אף ימלא את משאלות
לבם של כל מי שניאותו לשאת את עולו.
תכליתו של המשיח היא להעניק שלום ומנוחה
לכל הבאים אליו כדי לקבל את לחם החיים.
הוא דורש מאיתנו לבצע אך ורק את החובות
שיובילו את צעדינו לעבר אושר עילאי,
שאותו הבנים הסוררים לא יוכלו לנחול
לעולם. האושר הצרוף של הנשמה מתבטא
בכך שהמשיח, הוא תקוות התהילה, הולך
ולובש צורה בתוכה.

רבים תוהים, "כיצד עלי להיכנע לאלוהים?"
אתם משתוקקים למסור את עצמכם לאלוהים,
אבל אתם חלשים, משועבדים לספקות
ונשלטים בידי הרגלים רעים וחטאים.

ההבטחות וההחלטות שלכם משולות לחבלים
העשויים חול. אינכם מסוגלים לשלוט
במחשבות, בדחפים וברגשות שלכם. הידיעה
שישנן הבטחות שלא קיימתם והתחייבויות
שהפרתם, מערערת את ביטחונכם, מעודדת
אתכם לפקפק בכנותם, וגורמת לכם להרגיש
שאלוהים לא יוכל לקבל אתכם; אבל אל
ייאוש! עליכם להבין את חוזקו האמיתי של
כוח הרצון. כוח זה מושל בטבעו של האדם
וביכולתו להחליט או לבחור. הכול תלוי בצעד
נכון של הרצון. אלוהים העניק לאדם את
היכולת לבחור; כוח זה נתון בידינו
לשימושנו. לא תוכלו לשנות את לבכם, לא
תוכלו לרחוש אהבה לאלוהים בכוחות
עצמכם; אך בכוחכם לבחור לשרת אותו.
בכוחכם להפקיד בידינו את רצונכם, ואלוהים

יפעל בלבכם ויעורר אתכם להשתוקק ולנהוג
בהתאם לרצונו ותועלתו. בדרך זו, אופייכם
יימצא תחת שליטת רוח קודשו של המשיח;
רגשי האהבה שלכם יתמקדו בו והמחשבות
שלכם יתמזגו עם מחשבותיו.

הכמיהה לחסד ולקדושה טובה ויפה
כשלעצמה; אך אם תעצרו כאן, היא לא תועיל
לכם במאומה. אנשים רבים ילכו לאבדון
בשעה שהם ימשיכו לקוות ולייחל לרגע שבו
יהפכו למשיחיים. הם אינם מגיעים לשלב
הכניעה, להכנעת הרצון לאלוהים. הם אינם
בוחרים, כאן ועכשיו, להיות תלמידי המשיח

באמצעות תרגול נכון של כוח הרצון, תוכלו
לחולל שינוי כביר בחייכם. בכך שתכניעו את

כוח הרצון שלכם למשיח, תבואו בברית עם
גבורה העולה בכוחה על כל הכוחות,
הרשויות והממשלות בעולמות העליונים. אתם
תיאזרו בכוח עליון שיסייע לכם להיות
נאמנים לה', וכך, באמצעות כניעה מתמדת
לאלוהים, תצליחו לחיות את החיים החדשים
שנחלתם, ובכללם את חיי האמונה

' פרק ו' - אמונה וקבלה בידי ה' 6

בזמן שמצפונכם ניעור בידי רוח הקודש,
קלטתם שמץ מן הרוע והעוצמה של החטא,
והצרות שהוא ממיט; עכשיו הוא הרגע בו
אתם מביטים בו בתיעוב. אתם חשים שהחטא
ניתק אתכם מאלוהים, שאתם כבולים לכוחו
של הרוע. ככל שאתם נאבקים יותר כדי
להשתחרר מלפיתתו, כך אתם נוכחים יותר
בחוסר האונים שלכם. המניעים שלכם אינם
טהורים; הלב שלכם אינו טהור. אתם מבינים
שחייכם גדושים אנוכיות וחטא. אתם כמהים
למחילה, להיטהרות, לשחרור. כיצד תוכלו
לשרות בהרמוניה עם אלוהים? כיצד תוכלו
להידמות לדמותו?

אתם זקוקים לשלום האלוהים - למחילת
השמיים ולשלום, שלווה ואהבה שישררו
בלבכם. כסף לא יוכל לקנותם, השכל לא יוכל
להגיע אליהם, החוכמה לא תוכל לרכוש
אותם; לעולם לא תוכלו לקוות לנחול אותם
באמצעות מאמציכם. אבל אלוהים מעניק לכם
את המחילה, את השלום ואת האהבה שלו
במתנה, "בלוא כסף ובלוא מחיר." (ישעיהו
נ"ה 1). הם יהיו שלכם, אם רק תושיטו את
ידכם ותאחזו בהם. ה' מכריז: "אם יהיו
חטאיכם כשנים כשלג ילבינו, אם יאדימו
כתולע כצמר יהיו." (ישעיהו א' 18). "ונתתי
לכם לב וחדש, ורוח חדשה אתן בקרבכם."
(יחזקאל ל"ו 26).

עכשיו, אחרי שהתוודיתם על חטאיכם,
ויתרתם עליהם בלבכם והחלטתם להתמסר
לאלוהים, פנו אליו, בקשו ממנו, והוא ירחץ
אתכם מטומאת חטאיכם ויעניק לכם לב חדש.
האמינו שהוא יעשה זאת, שכן הוא הבטיח,
והוא מקיים את הבטחותיו. במהלך חייו עלי
אדמות, ישוע לימד שעלינו להאמין שקיבלנו
את המתנה שה' הבטיח לנו, ועכשיו היא
שייכת לנו. ישוע ריפא את בני האדם
ממחלותיהם כאשר הם האמינו בכוח גבורתו;
הוא עזר להם ופקח את עיניהם לראות דברים
שיכלו לראות, וכך גרם להם לבטוח בו בכל
הנוגע לדברים הסמויים מן העין - בדרך זו
הוא גרם להם להאמין בכוחו למחול על
חטאים. בשעה שריפא אדם שלקה בשיתוק,
הוא אמר מפורשות: "אך למען תדעו כי לבן

האדם הסמכות עלי אדמות לסלוח על
חטאים", (ואז נפנה ואמר למשתקן) : 'קום, קח
את האלונקה ולך לביתך!' (מתי ט' 6). יוחנן
המבשר מציין בהתייחסות לנסים שהמשיח
חולל: "אבל אלה נכתבו כדי שתאמינו כי
ישוע הוא המשיח בן האלוהים, וכדי
שבהאמינכם יהיו לכם חיים בשמו." (יוחנן כ'
31).

מן התיעוד הפשוט של הבשורות על הדרך
שבה ישוע ריפא את החולים, נוכל ללמוד
כיצד להאמין בו לשם מחילת חטאים. הבה
נקרא את הסיפור על ריפוי האיש המשותק
(בבריכת בית חסדא. (יוחנן ה' 1-18

האיש האומלל והמיוסר היה חסר אונים; הוא לא השתמש ברגליו מזה שלושים ושמונה שנים. אבל ישוע הורה לו: "קום, קח את משכבך והתהלך!" "האיש המשותק היה יכול לומר לו: "אדון, אם תרפא אותי, אציית לדברך." אבל הוא לא אמר זאת; הוא האמין ובטח במילתו של המשיח. הוא האמין שהמשיח ריפא אותו, ולכן עשה מייד את המאמץ לקום וללכת; הוא רצה ללכת, והוא באמת הלך. הוא פעל מתוך אמונה בדבריו של המשיח, ואלוהים נתן לו את הכוח ללכת. ה' ריפא אותו. הוא עשה אותו בריא ושלם.

נוכל להקיש על עצמנו מסיפור זה. כולנו חוטאים. איננו יכולים לכפר על חטאינו; איננו יכולים לשנות את לבנו ולהפוך לקדושים.

אבל אלוהים מבטיח לחולל למעננו את
המהפך הזה באמצעות המשיח. אתם מאמינים
בהבטחה זו. אתם מתוודים על חטאיכם
ומוסרים את עצמכם לאלוהים. עכשיו אתם
מוכנים ומזומנים לשרת אותו. ברגע שאתם
עושים זאת, אלוהים ממלא את הבטחתו. אם
אתם מאמינים בהבטחתו, אם אתם מאמינים
שחטאיכם נמחלו ושאתם מטוהרים, אלוהים
יקיים את הבטחתו בחייכם; אתם תהפכו
להיות שלמים, ממש כפי שהמשיח נתן לאיש
המשותק את הכוח ללכת ברגע שהאמין
שנרפא. ההבטחה מתגשמת כשאתם מאמינים
בה.

אל תמתינו עד שתהפכו להיות שלמים, אלא
אמרו עכשיו: "אני מאמין בזה; זה קורה לי,

לא בגלל שאני מרגיש את זה, אלא משום
שאלוהים הבטיח.

ישוע אומר: "כל מה שתבקשו בתפילה -
האמינו שקיבלתם אותו, ויהיה לכם." (מרקוס
י"א 24). להבטחה זו נלווה תנאי - עלינו
להתפלל בהתאם לרצון האלוהים. אבל רצון
ה' הוא לטהר אותנו מן החטא, להפוך אותנו
לבניו ולאפשר לנו לחיות חיי קדושה. לכן,
נוכל לבקש את הברכות הללו, להאמין
שקיבלנו אותן ולהודות על כך לאלוהים. זו
זכותנו לבוא אל ישוע, להיטהר בזכותו,
ולהתייצב לפני התורה ללא בושה או מוסר
כליות. "לכן אין עכשיו שום אשמה באלה
שנמצאים במשיח ישוע, המתהלכים בלא
כבשר כי אם לפי הרוח." (אל הרומים ח' 1,

תרגום דליין). לפיכך, אינכם עוד ברשות עצמכם, שכן נפדיתם בכופר. "לא בדבר נשחת, לא בכסף ולא בזהב, נפדיתם... כי אם בדם יקר של שה תמים שאין בו מום, בדמו של המשיח." (איגרת פטרוס הראשונה א' 18, 19). באמצעות צעד פשוט של אמונה באלוהים, רוח הקודש תוליד בלבבכם חיים חדשים. עכשיו אתם כמו ילד חדש שנולד למשפחת האלוהים, ואלוהים אוהב אתכם כפי שהוא אוהב את בנו.

עכשיו, אחרי שמסרתם את עצמכם לישוע, אל תיסוגו לאחור. אל תתרחקו ממנו, אלא אמרו מדי יום ביומו: "אני שייך למשיח; הפקדתי את עצמי בידיך." בקשו ממנו לתת לכם את רוח קודשו, ולשמור עליכם בחסדו.

בדיוק כפי שאתם נותנים את עצמכם
לאלוהים, מאמינים בו והופכים לבניו, כך
עליכם לחיות בו. השליח אומר: "לכו כשם
שקיבלתם את המשיח. ישוע, האדון, כן
(התהלכו בו." (אל הקולוסים ב' 6

ישנם אנשים החשים שעליהם לעמוד למבחן
ולהוכיח לה' שהם תיקנו את דרכם, לפני
שיוכלו לתבוע לזכותם את ברכותיו. אבל
ביכולתם לתבוע לזכותם את ברכות האל כאן
ועכשיו. עליהם לקבל את חסדו, את רוח
המשיח שתעזור להם בחולשותיהם, אחרת הם
לא יוכלו להתנגד לרוע ולגבור עליו. ישוע
אוהב שבני האדם באים אליו בדיוק כמו
שהם: חוטאים, חסרי אונים, תלותיים. אנחנו
יכולים לבוא אליו עם כל חולשותינו,

איוולתנו וחטאינו, וליפול לרגליו בחרטה.
כבוד תהילתו יאפוץ אותנו, יחבק אותנו
בזרועות אהבתו, יחבוש את פצעינו ויטהר
אותנו מכל טומאה.

כאן המקום שבו רבבות בני אדם נכשלים; הם
אינם מאמינים שישוע מוחל להם באופן אישי
על חטאיהם. הם אינם מקבלים את דבר
האלוהים ואינם מאמינים בהבטחותיו. כל אדם
הממלא אחר התנאים, זכאי לדעת שישנה
מחילה הניתנת חינם על כל חטא וחטא. הסירו
דאגה מלבכם; אל תחששו שמא הבטחות ה'
לא נועדו לכם. הם נועדו לכל חוטא ששב
בתשובה. המשיח מעניק גבורה וחסד לכל
מאמין ומאמין באמצעות מלאכי השרת. איש
אינו חוטא גדול עד כדי כך שייבצר ממנו

למצוא גבורה, טוהרה וצדקה בישוע, אשר מת בעבורו. המשיח מוכן ומזומן להסיר את בגדיו המזוהמים של החוטא, שהוכתמו ונטמאו בחטא, ולהלביש אותו בבגדי הישועה הצחורים שלו; הוא מפציר בו לחיות, לא למות.

המשיח אינו נוהג בנו כשם שבני האדם נוהגים איש ברעהו. מחשבותיו הן מחשבות של חסד, אהבה וחמלה מלאת רוך. הוא אומר: "יעזוב רשע דרכו, ואיש אוון מחשבותיו; וישוב אל יהוה וירחמהו, ואל אלהינו כי ירבה לסלוח." "מחיתי כעב פשעיד, וכענן (חטאותיד). (ישעיהו נ"ה 7; מ"ד 22

"כי לא יחפוץ במות המת, נאום אדוני יהוה:
והשיבו, וחיו." (יחזקאל י"ח 32). השטן מוכן
ומזומן לגנוב את ההבטחות המבורכות
שאלוהים הרעיף על בניו. הוא חפץ לסלק כל
שביב תקווה וכל קרן אור מן הנשמה; אבל
אסור לכם להניח לו לעשות זאת. אל תקשיבו
ללחישותיו של המדיח, אלא הכריזו: "ישוע
מת כדי שיהיו לי חיים. הוא אוהב אותי, והוא
אינו חפץ באובדני. יש לי אב רחמן בשמיים;
ועל אף שמעלתי באמונו ובאהבתו, ובזבזתי
את הברכות שהרעיף עלי, אקום ואלך אל אבי
שבשמיים ואומר לו: 'אבא, חטאתי לשמים
ולך. אינני ראוי עוד להקרא בנך. שים אותי
כאחד משכיריך.'" משל זה מראה לנו כיצד
יתקבל הבן האובד בידי אביו: "בהיותו עוד
רחוק ראהו אביו ונכמרו רחמיו עליו. הוא רץ

אליו ונפל על צואריו ונשק לו. " (לוקס ט"ו
18-20).

אבל אפילו משל מרגש ונוגע ללב זה אינו
מביע במלואם את הרחמים הכבירים,
האינסופיים של אבינו שבשמיים. ה' הכריז
באמצעות נביאו: "אהבת עולם אהבתיך, על
כן משכתיך חסד." (ירמיהו ל"א 3). בשעה
שהחוטא נמצא עדיין במרחק רב מבית אביו
שבשמיים ועוסק בבזבוז הונו בארץ זרה, לב
האב נכסף אליו, ולכן כל כמיהה המתעוררת
בלבו של הבן האובד לשוב אל אלוהים, אינה
אלא תחינתה העדינה של רוח הקודש, אשר
מדברת אל לבו, מפצירה בו, מתחננת לפניו
ומושכת אותו אל אביו שבשמיים.

עם שפע ההבטחות הנפלאות שניתנו לנו
בכתבי הקודש, האם תוכלו לתת מקום לספק?
האם תוכלו להאמין שכאשר החוטא האומלל
ישתוקק לעזוב את חטאיו ולשוב לה', ה'
יקשיח את לבו וימנע ממנו לבוא וליפול
לרגליו בתשובה? הסירו מחשבות כאלה
מלבכם! אין דבר שיכול לפגוע יותר
בנשמתכם מאשר דבקות ברעיון מוטעה שכזה
על אבינו שבשמיים. ה' שונא את החטא, אבל
אוהב את החוטא. הוא מסר את עצמו בדמות
המשיח, כדי שהכול יוכלו להיוושע ולזכות
באושר נצחי במלכות תהילתו. האם יכול היה
להשתמש בשפה עזה יותר או עדינה יותר מזו
שבה בחר כדי להביע את אהבתו אלינו,
כשהכריז: "התשכח אשה עולה, מרחם בן

בטנה? גם אלה תשכחנה, ואנכי לא
(אשכחך!"?) (ישעיהו מ"ט 15)

שאו עיניכם השמיימה, אתם המפקפקים,
האחוזים חיל ורעדה; שכן ישוע חי כדי
להפגיע בעבורנו. הודו לאלוהים על מתנתו,
על המשיח בן האלוהים היקר; אם לא תעשו
זאת, הרי שהמשיח מת למענכם לשווא. רוח
הקודש מזמינה אתכם היום. בואו בכל לבכם
אל ישוע משיח ישראל, ותבעו לזכותכם את
ברכותיו.

בשעה שאתם קוראים את הבטחותיו של
אלוהים בכתובים, זכרו שהן הביטוי של אהבה
ורחמים שלא ניתן להביען במילים. שכן,
"בדמו יש לנו הפדות, סליחת החטאים." (אל

האפסים א' 7). פשוט תאמינו שאלוהים חפץ
לעזור לכם. הוא חפץ לשקם את צלם דמותו
המוסרית באדם. כאשר תקרבו אליו עם
וידוייכם וחרטתכם, הוא יקרב אליכם עם חסד
ומחילה.

פרק ז' - מבחן התלמידות 7

"על כן מי שנמצא במשיח הוא בריאה חדשה. הישנות עברו; הנה נהיו חדשות." (השנייה אל (הקורינתים ה' 17).

אדם עשוי שלא להיות מסוגל לומר את השעה המדויקת או המקום המדויק, או לא להיזכר ברצף המאורעות והנסיבות שהובילו לחזרתו בתשובה ולקבלת עולו של המשיח; אבל אין הדבר מוכיח שהוא לא קיבל את האמונה בו. המשיח אמר לנקדימון: "הרוח נושבת היכן שהיא רוצה ואת קולה אתה שומע, אך אינך יודע מאין היא באה ולאן היא הולכת. כך כל מי שנולד מן הרוח." (יוחנן ג' 8). בדומה לרוח שאינה נראית, ועם זאת השפעותיה

נראות לעין ומורגשות בעליל, כך גם רוח
האלוהים הפועלת בלב האדם. כוח
ההתחדשות והתחייה שלה, הסמוי מעין אנוש,
מצמיח חיים חדשים בלב האדם, ובורא בו
בריאה חדשה בצלם אלוהים. בשעה שפועלה
של רוח הקודש הוא חרישי ואינו מוחשי,
השפעותיו גלויות לעין. אם לבו של אדם לא
חודש בידי רוח האלוהים, חייו יעידו על כך.
על אף שאיננו יכולים לעשות דבר כדי לשנות
את לבנו או להימצא בהרמוניה עם אלוהים,
ועל אף שאל לנו לבטוח בעצמנו או במעשי
הצדקה שלנו - חיינו הם שיעידו על חסד ה'
השוכן בקרבנו. השינוי עשוי להתגלות
באופיינו, בהרגלינו ובמטרות שלנו. ההבדל
בין מה שהיינו לבין מה שאנחנו עכשיו הוא
חד וברור. האופי נחשף, לא על ידי מעשים

טובים ארעיים וחטאים מזדמנים, אלא על ידי
ההרגלים, המילים והמעשים השכיחים שלנו.

אנשים עשויים להטיב את דרכם ולתקן את
התנהגותם ללא כוח התחייה של המשיח.
אהבת השררה והתשוקה להערכת הזולת
עשויים להפיק מהם חיים מופתיים. כבוד
עצמי עשוי למנוע כל ביטוי של רוע. לב אנוכי
עשוי לבצע מעשים טובים ונדיבים. אם כך,
כיצד נקבע במי אנו מצדדים?

למי נתנו את ליבנו? למי נתונות מחשבותינו?
עם מי אנו אוהבים לשוחח? למי נתונים רגשי
האהבה החמים ביותר שלנו ומיטב הכוחות
והמשאבים שלנו? אם אנו מצדדים במשיח,
מחשבותינו יהיו נתונות לו, המחשבות

המתוקות ביותר שלנו יעסקו בו. אנו
מקדישים את כל כולנו למשיח. כל מה שיש
לנו מוקדש למשיח. אנו נכספים לשאת את
דמותו, לנשום את רוח קודשו, לעשות את
רצונו, ולרצות אותו בכול.

אנשים ההופכים להיות בריות חדשות בישוע
המשיח, יניבו את פירות הרוח: "אהבה,
שמחה, שלום, אורך רוח, נדיבות, טוב לב,
נאמנות, ענוה וריסון עצמי" (אל הגלטים ה':
22,23). הם לא יפעלו עוד על פי תשוקותיהם
הקודמות, אלא יפסעו בעקבות בן האלוהים
באמצעות אמונה בו, ישקפו את אופיו ויטהרו
את עצמם, כשם שהוא טהור. עתה הם
שונאים את הדברים שהם אהבו בעבר. הגאים
והתקיפים נעשים ענווים ושפלי רוח.

השחצנים והמתנשאים מרצינים ומפסיקים
להתבלט. השיכורים מתפכחים, ההוללים
והמופקרים חוזרים למוטב ונעשים ברי לבב.
כל המאמינים זונחים את מנהגי ונוהגי העולם.
הם לא יחפשו אחר "פאר חיצוני", אלא אחר
"האדם אשר בסתר הלב, הפאר הבלתי נשחת
של רוח ענווה ושקטה." (האיגרת הראשונה
לפטרס ג' 3, 4).

הראיה היחידה לחרטה אמיתית היא תיקון
דרכנו. כשהחוטא מחזיר את העירבון שהופקד
בידו, משיב את מה שגזל, מתוודה על חטאיו
ואוהב את אלוהים ואת רעיו, הוא יכול להיות
סמוך ובטוח שהוא עבר ממוות לחיים.

כשאנו באים למשיח כבריות חוטאות וטועות,
ונוחלים את חסדו המוחל, אהבה נובעת
מלבנו. כל משא הופך קל, שכן עולו של
המשיח קל הוא. כל חובה הופכת לתענוג, וכל
קורבן להנאה. הדרך שהייתה אפופת אפלה,
הופכת מוארת בקרניה של שמש הצדקה.

החן באופיו של המשיח יתגלה בתלמידיו.
לעשות את רצון האל היה תענוג בעיניו.
אהבה לה' וקנאה לכבודו היו כוח מניע בחייו
של המושיע. האהבה ייפתה ורוממה את כל
מעשיו. אהבה נובעת מאלוהים. לב שלא
קודש, לא יוכל להפיק או ליצור אהבה. אהבה
שוכנת אך ורק בלב שבו ישוע מושל. "אנחנו
אוהבים מפני שהוא אהב אותנו תחילה."
(איגרת יוחנן הראשונה ד' 19). בלב שחודש

על ידי חסד ה', אהבה היא הכוח המניע
העיקרי. היא מחוללת שינוי באופי, היא
מושלת בדחפים, מפקחת על התאוות, מכניעה
את השנאה ומרוממת את הרגש. אהבה זו,
שהנשמה מטפחת, ממתיקה את החיים ומשרה
שפע טובה ועדנה על סביבותיה.

ישנן שתי טעויות שמפניהן צריכים ילדי
האלוהים להישמר, במיוחד מאמינים שזה
עתה החלו לבטוח בחסדו. הראשונה, שכבר
נידונה, היא ביטחון במעשים, בכל מה
שבכוחו של האדם לעשות כדי להגיע
להרמוניה עם אלוהים. מי שמנסה להיות
קדוש באמצעות שמירת מצוות התורה, מנסה
לעשות את הבלתי אפשרי. כל מה שהאדם
יכול לעשות ללא המשיח מוכתם באנוכיות

ובחטא. רק חסד המשיח יכול, באמצעות
האמונה, להפוך אותנו קדושים

הטעות השנייה, שהיא לא פחות מסוכנת, היא
האמונה כי המשיח פוטר את בני האדם מקיום
מצוות התורה מכיוון שאנו נוהלים את חסד
המשיח באמצעות אמונה בלבד. לפיכך,
מעשינו אינם קשורים כלל לגאולתנו

אולם שימו לב לכך שציות אינו מתבטא אך
ורק בציות כלפי חוץ, אלא בשירות מתוך
אהבה. תורת ה' מבטאת את עצם טבעו; היא
עצמה התגלמות חוק האהבה הנשגב, ולפיכך
היא התשתית לריבונותו של אלוהים בשמיים
ובארץ. אם לבנו חודש ועוצב מחדש בצלמו
של אלוהים, אם אהבה אלוהית נטועה

בנשמתנו, האם לא נקיים את תורת ה'?
כשחוק האהבה נטוע עמוק בלב, כשהאדם
חודש בצלם דמותו של בוראו, או אז
מתגשמת הבטחת הברית החדשה: "נתתי את
תורתִי בקרבם ועל לבם אכתובנה." (אל
העברים י' 16). אם התורה חקוקה על לוח
לבנו, האם היא לא תעצב את חיינו? ציות -
חיינו, שירות ונאמנות מתוך אהבה - הוא
הסימן האמיתי של תלמידות. בכתבי הקודש
נאמר: "הן זאת היא אהבת אלוהים, שנשמור
את מצוותיו." "האומר 'אני מכיר אותו' ואינו
שומר את מצוותיו, דובר שקר הוא והאמת
איננה בו." (איגרת יוחנן הראשונה ה' 3; ב'
4). במקום לפטור את האדם מציות, האמונה
מנחילה לנו את חסד המשיח, אשר מאפשר
לנו לציית.

איננו מרוויחים את גאולתנו באמצעות ציות;
שכן הגאולה היא מתת חינם מאת האלוהים,
וניתן לקבלה באמצעות אמונה. אבל ציות
איננו פרי האמונה. "אתם יודעים שהוא
[המשיח] נגלה כדי לשאת את חטאינו, ובו אין
חטא. כל העומד בו לא יחטא; כל החוטא לא
ראהו אף לא ידעו." (איגרת יוחנן הראשונה ג'
5, 6). כאן טמון המבחן האמיתי. אם אנו
עומדים במשיח ואם אהבת אלוהים שוכנת
בנו, יעלו רגשותינו, מחשבותינו, מטרותינו
ומעשינו בקנה אחד עם רצון האלוהים, כפי
שהוא נגלה בחוקי תורתו הקדושה. "ילדי, אל
יתעה אתכם איש: העושה צדקה צדיק, כשם
שהוא צדיק." (שם ג' 7). צדקה נקבעת על

ידי אמות המידה של תורת ה' הקדושה, כפי שבוטאו בעשרת הדיברות שניתנו בסיני.

אמונה כביכול במשיח, המתיימרת לפטור את האדם מחובת הציות לאלוהים, אינה אמונה כלל, אלא עזות מצח. "הן בחסד נושעתם על ידי האמונה. ואולם, "האמונה, אם אין בה מעשים, מתה היא כשלעצמה. " (אל האפסים ב' 8; יעקב ב' 17). ישוע העיד על עצמו לפני שבא לעולם: "לעשות רצונו אלוהי חפצתי; ותוותר, בתוך מעי. " (תהילים מ' 9). ממש לפני שעלה השמיימה, הוא הכריז: "אני שמרתי את מצוות אבי והריני עומד באהבתו. " (יוחנן ט"ו 10). בכתבי הקודש נאמר: "ובזה נדע שהכרנו אותו - אם נשמר את מצוותיו... האומר שהוא עומד בישוע,

כדרך שהתהלך ישוע כן גם עליו להתהלך. ”
(איגרת יוחנן הראשונה ב' 6-3). ”כי גם
המשיח סבל בעדכם והשאיר לכם מופת כדי
שתלכו בעקבותיו. ” (איגרת פטרוס הראשונה
ב' 21).

התנאי להשגת חיי נצח אינו שונה בימינו מזה
שהיה מאז ומתמיד, כשם שהיה בגן עדן לפני
חטאם של אבותינו הראשונים: ציות מוחלט
לתורת ה', צדקה כלילת שלמות. אילו התלווה
להבטחה לחיי נצח כל תנאי אחר הנופל ממנו,
אזי אושרו של היקום כולו היה נתון בסכנה.
הדרך להנצחת החטא הייתה סלולה, עם כל
הצרות, הסבל והאומללות הבאים בעקבותיו

בטרם חטא, אדם הראשון היה יכול לפתח
אופי כליל שלמות ולהיות צדיק גמור
באמצעות ציות לתורת ה'. אבל הוא נכשל
בכך. בעטיו של חטאו ירשנו את יצר הרע,
ולכן אין בכוחנו להפוך לצדיקים. מאחר שאנו
חוטאים חסרי קדושה, איננו יכולים לציית
בשלמות לתורה הקדושה. אין בנו שום צדקה
משל עצמנו, שבזכותה נצליח לקיים את
מצוות תורת ה'. אבל המשיח סלל דרך מילוט
למעננו. הוא חי עלי אדמות והתנסה בניסיונות
קשים ובפיתויים שכולנו מתנסים בהם. הוא
חי חיים חפים מחטא. הוא מת בעבורנו,
ועכשיו הוא מציע לנו את צדקתו תחת
חטאינו. אם תמסרו את עצמכם למשיח
ותקבלו אותו כמושיעכם, תיחשבו צדיקים
בעיני האלוהים למרות שחייתם בחטא.

סגולותיו הנעלות של המשיח יחליפו את
הטבע האנושי שלכם, ואתם תעמדו לפני ה'
כאילו לא חטאתם מעודכם.

זאת ועוד, המשיח מחולל שינוי בלבנו. הוא
שוכן בלבכם באמצעות אמונה. עליכם לשמור
על קשר הקרבה הזה עם המשיח באמצעות
אמונה וכניעה מתמדת של רצונכם לרצונו; כל
עוד תעשו זאת, הוא ימשיך לפעול בלבכם
ולעורר אתכם לחיות לפי רצונו בדרך שתישא
חן בעיניו. לפיכך תוכלו לומר: "החיים שאני
חי עכשיו בבשר, אני חי אותם באמונת בן
האלוהים אשר אהבני ומסר עצמו בעדי." (אל
הגלטים ב' 20). ישוע אמר לתלמידיו: "שכן
לא אתם תדברו, אלא רוח אביכם היא אשר
תדבר בכם." (מתי י' 20). כשהמשיח יפעל

בקרבתכם, אתם תפגינו את אותה רוח ותבצעו את אותם מעשים טובים - מעשי צדקה וציות.

אין בנו דבר שנוכל להתפאר בו. אין שום בסיס לשבח עצמי. הבסיס היחיד לתקוותנו הוא צדקת המשיח, אשר יוחסה לנו ושורה בנו באמצעות רוח קודשו הפועלת בנו ובאמצעותנו.

כשאנו מדברים על אמונה, חשוב שנזכור את ההבחנה הבאה. קיים סוג של אמונה השונה בתכלית מאמונה אמתית והיא האמונה בקיומו של ה'. עצם קיומו של ה' גבורתו והאמת של דברו הן עובדות שאפילו השטן וצבא מלאכיו אינם יכולים להתכחש להן בעומק לבם. בכתבי הקודש נאמר: "גם השדים מאמינים

ואף רועדים. " (יעקב ב' 19). אך זו אינה
אמונה אמיתית. במקום שבו יש לא רק אמונה
באלוהים ובדברו, אלא כניעה של כוח הרצון
לרצון ה'; במקום שבו הלב נכנע לאלוהים
והרגשות ממוקדים בו, שם ישנה אמונה -
אמונה הפועלת באמצעות אהבה, ומטהרת את
הנשמה. באמצעות אמונה זו, הלב שב
ומתחדש בצלם אלוהים. בטרם התחדש, הלב
לא היה נתון תחת מרותה של תורת ה', ואכן
נבצר ממנו לסור למרותה. אבל עכשיו הוא
מתענג על מצוותיה הקדושות, ומכריז יחד עם
מחבר המזמורים: "מה אהבתי תורתך: כל
היום, היא שיחתי!" (תהילים קי"ט 97). או אז
צדקת התורה מתגשמת בנו, אנו "המתהלכים
בלא כבשר כי אם לפי הרוח." (אל הרומים ח'
1), תרגום דליץ.

ישנם אנשים שהתוודעו לאהבתו ולמחילתו של המשיח, אשר הפצים באמת ובתמים להיות ילדי האלוהים. עם זאת, הם מודעים לכך שאינם טלית שכולה תכלת, ומפקפקים לעיתים בכך שרוח הקודש העניקה להם לב חדש. לאנשים כאלה אומר: אל תפנו עורף לאמונה מתוך ייאוש. לעיתים קרובות, עלינו ליפול אפיים ארצה לרגלי ישוע ולבכות לפניו בשל חטאינו ומגרעותינו, אבל אל לנו להתייאש. גם כאשר האויב גובר עלינו, אלוהים אינו נוטש אותנו חלילה או מואס בנו. המשיח היושב לימין האלוהים מלמד עלינו זכות ומפגיע בעבורנו. יוחנן התלמיד האהוב אמר: "כותב אני לכם את הדברים האלה למען לא תחטאו; ואם יחטא איש יש לנו מליץ לפני

האב - ישוע המשיח, הצדיק. " (איגרת יוחנן הראשונה ב' 1). אל תשכחו את דברי ישוע שאמר: "האב עצמו אוהב אתכם. " (יוחנן ט"ז 27). המושיע חפץ לשקם אתכם, ולחזות בטוהרו וקדושתו משתקפים בכם. אם רק תיכנעו לפניו, האחד שהתחיל את הפעולה הטובה בכם, השלם ישלים אותה עד יום המשיח ישוע. התפללו בלהט רב יותר, האמינו ביתר שאת. כשאנו חדלים לתת אמון בכוחנו אנו, הבה נבטח בגבורתו של גואלנו, ונזמר תהילות בשבחיו של האחד המבריא אותנו.

ככל שתתקרבו לישוע, כך יתגלו לעיניכם פגמים רבים יותר בעצמכם, שכן הראייה שלכם תהיה טובה וחדה יותר, והפגמים

שלכם ייראו שונים תכלית שינוי מאופיו כליל
השלמות. זוהי הראיה לכך שהתעיות השטן
איבדו את כוחן עלינו; שהשפעתה המחייה של
רוח הקודש מעוררת אותנו

אהבה עמוקה למשיח, לא תוכל להתעורר בלב
שאינו מכיר בטומאתו. נשמה שחסד המשיח
חולל בה שינוי תעריץ את אופיו האלוהי; אך
אם איננו רואים את המום המוסרי שלנו, זוהי
ראיה ניצחת לכך שמעולם לא חזינו ביופיו
ובמצוינותו של המשיח

ככל שנמצא בעצמנו פחות דברים הראויים
להערכה, כך נעריך יותר את טוהרו וחנו
האינסופיים של מושיענו. כשנתבונן בטבענו
החוטא, הדבר ידחוף אותנו אליו, האחד

והיחיד שבכוחו למחול לנו; כשהנשמה תיווכח
בחוסר האונים המוחלט שלה, ותושיט את ידה
אל המשיח, הוא יתגלה לפניה בגבורתו. ככל
שתחושת ההזדקקות שלנו תגבר ותדחוף
אותנו אל ישוע ואל דבר האלוהים, כך נחזה
במראות נשגבים יותר של אופיו, ונשקף
באופן מלא יותר את דמותו.

פרק ח' - לצמוח לדמות המשיח 8

שינוי הלב שבאמצעותו אנו הופכים לילדי האלוהים מתואר בכתבי הקודש כלידה. כאמור, הוא אף מושווה לזריעה של זרע טוב בידי האיכר. בדומה, אנשים שזה עתה קיבלו את האמונה במשיח, הם "כעוללים אשר זה מקרוב נולדו," ועליהם לגדול ולצמוח לשיעור קומתם המלא של גברים ונשים במשיח. (איגרת פטרוס הראשונה ב' 2; אל האפסים ד' 15). בדומה לזרע טוב שנטמן באדמת השדה, עליהם לצמוח ולהניב פרי. על פי ישעיהו, הם יכוננו "אילי הצדק, מטע יהוה להתפאר." (ישעיהו ס"א 3). דימויים אלה ואחרים הלקוחים מעולם הטבע, נועדו לסייע

לנו להבין טוב יותר את האמיתות העלומות של החיים הרוחניים.

כל חוכמתו ומיומנותו של האדם, לא יועילו לו כדי להפיח חיים ולו בחפץ הזעיר ביותר בטבע. רק באמצעות החיים שאלוהים נתן, יכולים הצמחים ובעלי החיים לחיות. לפיכך, רק באמצעות חיים הנובעים מאלוהים, נולדים חיים רוחניים בלבבות בני האדם. "ואם לא יולד אדם מלמעלה", לא יוכל לנחול את (החיים שהמשיח בא לתת. (יוחנן ג' 3

כשם שאלוהים מעניק חיים, כך גם בנוגע לצמיחה. אלוהים הוא זה שגורם לניצן להנץ ולפרוח; לפרח ללבלב ולהניב פרי. באמצעות גבורת ה', הזרע מצמיח, "בראשונה את הקנה,

אחריו את השיבולת ואחר כך את החיטה
מלוא השיבולת. " (מרקוס ד' 28). הנביא
הושע אומר על עם ישראל: "יפרח כשושנה,
"יחיו דגן ויפרחו כגפן. " (הושע י"ד 6, 8).
ישוע מאיץ בנו: "התבוננו אל השושנים איך
הם גדלים. " (לוקס י"ב 27). הצמחים צומחים
והפרחים פורחים, לא מתוך דאגתם
ומאמצייהם, אלא על ידי קבלת הדברים
שאלוהים סיפק להזנתם ומחייתם. ילד אינו
יכול לצמוח לגובה באמצעות כוחו או דאגתו.
בדומה, גם אתם אינכם יכולים לצמוח רוחנית
באמצעות דאגתכם או מאמציכם. הצמח או
הילד גדלים בזכות מה שהם מקבלים
מסביבתם - האוויר, קרני השמש והמזון
מזינים ומחיים אותם. את מה שמתנות הטבע
הללו מעניקות ליצורים החיים ולצמחים, כך

הוא המשיח לבוטחים בו. הוא "יהיה לך לאור
עולם." הוא "שמש, ומגן." (ישעיהו ס' 20;
תהילים פ"ד 12). הוא יהיה כמו "נטל
לישראל." "ירד, כמטר על גז; כרביבים,
זרזיף ארץ." (הושע י"ד 5; תהילים ע"ב 6).
הוא מיי החיים, הוא "לחם האלוהים הוא
היורד מן השמים ונותן חיים לעולם." (יוחנן
ו' 33).

כאשר אלוהים העניק לנו את מתת בנו, שאין
דומה לה, הוא הקיף את העולם כולו באווירה
של חסד, ממשית כמו האטמוספירה המקיפה
את כדור הארץ. כל אדם הבוחר לנשום אוויר
מחייה זה, יחיה ויצמח עד שיגיע לשיעור
קומתו של המשיח.

כשם שהפרח פונה אל השמש כדי שקרניה
הזורחות יסייעו לו בפריחתו, ביופיו
ובשלמותו, כך גם עלינו לפנות אל שמש
הצדקה, כדי שאור השמיים יזרח עלינו,
ואופיינו יעוצב ויתפתח בדמותו של המשיח.

ישוע מלמד את אותה אמיתה כשהוא אומר:
"עמדו בי ואני בכם. כמו שהשריג אינו יכול
לעשות פרי מאליו אם לא יעמוד בגפן, כך גם
אתם אם לא תעמדו בי... שכן בלעדי אינכם
יכולים לעשות דבר." (יוחנן ט"ו 4, 5). כשם
שהענף תלוי בגזע לשם צמיחתו והנבת פריו,
כך אתם תלויים בישוע כדי להניב חיי קדושה.
אין לכם חיים מחוץ לישוע. אין לכם כוח
לגבור על יצר הרע או לצמוח בחסד
ובקדושה. אם תעמדו במשיח, אתם תבלבו

ותפרחו. אם תשאבו חיים מהמשיח, לא תקמלו ולא תהיו חסרי פרי. אתם תהיו כמו עץ נטוע על פלגי מים.

אנשים רבים סבורים שעליהם לעשות חלק מהמלאכה לבד. הם בוטחים במשיח לשם מחילת חטאים, אך עתה הם מבקשים לחיות חיי צדקה באמצעות מאמצייהם. אולם כל מאמץ שכזה דינו להיכשל. ישוע אומר מפורשות: "בלעדי אינכם יכולים לעשות דבר." הצמיחה שלנו בחן ובחסד, השמחה שלנו, התועלת שאנו מביאים - כל אלה תלויים באיחודנו עם המשיח. באמצעות התחברות עם ישוע המשיח מדי יום ומדי שעה, ועמידתנו בו, אנו צומחים בחסד. המשיח הוא לא רק מכוון האמונה שלנו, הוא

גם משלים אותה בקרבנו (אל העברים י"ב
2). המשיח הוא הראשון והאחרון, לנצח
נצחים. הוא איתנו לא רק בראשית ובאחרית
דרכנו, אלא בכל צעד וצעד שאנו עושים. דוד
המלך מכריז: "שוייתי יהוה לנגדי תמיד: כי
(מימיני, בל אמוט. " (תהילים ט"ז 8

אם אתם תוהים, "כיצד עלי לעמוד במשיח?"
התשובה היא: באותה דרך שבה קיבלתם אותו
בהתחלה. ככתוב: "לכן, כשם שקבלתם את
המשיח ישוע, האדון, גנן התהלכו בו. " "צדיק
באמונתו יחיה. " (אל הקולוסים ב' 6; אל
העברים י' 38). מסרתם את עצמכם לאלוהים
כדי להיות שלו, לשרת אותו ולציית לו.
האמנתם במשיח כמושיעכם. גיליתם שאינכם
יכולים לכפר על חטאיכם בכוחות עצמכם או

לשנות את לבכם; אך לאחר שהתמסרתם
לאלוהים, אתם מאמינים שהוא עשה למענכם
את כל הדברים הללו בזכות המשיח. באמונה
הפכתם שייכים למשיח; באמונה עליכם לגדול
במשיח באמצעות נתינה וקבלה. עליכם לתת
לו הכול - את לבכם, את רצונכם, את השרות
שלכם. עליכם להתמסר לאלוהים ולתת לו את
כל כולכם כדי שתוכלו לציית לכל מצוותיו;
עליכם לקחת הכול - את המשיח, את מלוא
ברכותיו, וזאת כדי שישכון בלבכם, יהווה את
גבורתכם וצדקתכם וישמש עוזרכם הנצחי,
וכך יעניק לכם את הכוח לציית

הקדישו את עצמכם לאלוהים בבוקר; תהא זו
הפעולה הראשונה שלכם. התפללו: "קח אותי
אלוהי ואדוני, אני כולי שלך. אני מניח את כל

תוכניותיי לרגליך. השתמש בי היום
בשירותך. שכון עימי, וסייע לי לעשות את כל
מעשי בהנחייתך ועזרתך. "מדובר בתרגול
יומיומי. הקדישו את עצמכם לה' מדי בוקר.
הכניעו לפניו את כל תוכניותיכם, והוא יורה
לכם אם לבצע אותן או לוותר עליהן. הפקידו
מדי יום את חייכם בידי אלוהים, והם יידמו
יותר ויותר לחייו של המשיח.

חיים במשיח הם חיי מנוחה. ייתכן שהם לא
יהיו גדושי התלהבות יתרה, אך הם אמורים
לזרום על מי מנוחות מתוך ביטחון במשיח.
תקוותכם אינה טמונה בעצמכם, אלא במשיח.
חולשתכם תתמזג עם כוחו, בורותכם עם
חוכמתו, שבירותכם עם חוסנו וגבורתו
הנצחית. לכן, אל תסתמכו על עצמכם, אל

תתמקדו בעצמכם, אלא במשיח. הביטו
במשיח. הניחו לעיני רוחכם להתמקד
באהבתו, באופיו כליל השלמות והיופי. הביטו
בו כשהוא מתכחש לעצמו, הביטו בו בשעת
השפלתו הגדולה. הביטו בו בטוהרתו,
בקדושתו, באהבתו שאין ערוך לה - בכך
אמורה הנשמה להגות. כשאנו אוהבים אותו,
מחקים אותו ומסתמכים עליו לחלוטין, אנו
משתנים ונדמים לדמותו.

ישוע אומר: "עימדו בי." מילים אלה מציינות
מנוחה, יציבות וביטחון. גואלנו שב ומזמין
אותנו: "בואו אלי." ואני אמציא לכם מנוחה."
(מתי י"א 28). דבריו של מחבר מזמורי
התהילים מביעים את אותו רעיון: "דום,
ליהוה, והתחולל לו." גם ישעיהו אומר:

"בהשקט ובבטחה, תהיה גבורתכם." (תהילים
ל"ז 7; ישעיהו ל' 15). מנוחה זו לא תימצא
בחוסר עשייה; שכן ההבטחה למנוחה כרוכה
בקריאה לעשייה: "קחו עליכם את עוולי...
תמצאו מרגוע לנפשותיכם." (מתי י"א 29).
לב שנשען לחלוטין על המשיח יהיה הנלהב
ביותר והפעיל ביותר בשירות המשיח.

כשהלב הוגה ב"אני", הוא פונה עורף למשיח
- מקור הגבורה והחיים. לפיכך, השטן
מתאמץ ללא הרף להסיט את תשומת לבנו מן
המושיע, ובכך למנוע חיבור ותקשורת בין
הנשמה למשיח. תענוגות העולם, דאגות,
תסבוכות וצרות החיים, משגי הזולת או
הטעויות והפגמים שלנו - לכל הדברים הללו
הוא ינסה להסב את תשומת הלב שלכם. אל

תלכו שולל אחר תחבולותיו. לפעמים הוא
גורם לאנשים מצפוניים, החפצים לחיות למען
אלוהים, להתמקד בטעויות ובחולשות שלהם,
וכך, באמצעות ניתוקם מן המשיח, הוא מקווה
לנחול ניצחון. אל לנו להפוך את ה"אני"
למוקד תשומת לבנו; אל לנו להידרדר לחרדה
ולפחד לגבי השאלה האם ניושע. כל הדברים
הללו מסיטים את הנשמה הרחק ממקור
הגבורה שלנו. הפקידו את נשמתכם בידי
אלוהים, וביטחו בו שישמור ויגן עליה. הגו
בישוע ושוחחו עליו. הניחו ל"אני" שלכם
להיטמע במושיע. הסירו כל ספק מלבכם;
סלקו את פחדים. אמרו יחדיו עם שאול
השליח: "לא עוד אני חי, אלא המשיח חי בי.
החיים שאני חי עכשיו בבשר, אני חי אותם
באמונת בן האלוהים אשר אהבני ומסר עצמו

בעדי." (אל הגלטים ב' 20). נוחו באלוהים.
בכוחו לשמור על כל מה שהפקדתם בידינו. אם
תפקידו את עצמכם בידינו, הוא יעשה אתכם
יותר ממנצחים באמצעות המושיע שאוהב
אתכם.

כשהמשיח לבש בשר ודם הוא קשר אליו את
האנושות בעבותות של אהבה, שלא יוכלו
להינתק לעולם באמצעות כוח כלשהו, אלא
אך ורק באמצעות בחירתו של האדם. השטן
ינסה ללא הרף להציג לפנינו פיתויים כדי
להדיח אותנו לנתק את קשר אהבה הזה,
כלומר, לגרום לנו לבחור להתנתק מן המשיח.
כאן המקום שבו עלינו לעמוד על המשמר,
להילחם ולהתפלל, וזאת כדי שלא נתפתה
לבחור בדבר אחר על פני אדוננו; שכן החופש

לעשות זאת נתון תמיד בידינו. הבה נמקד את מבטנו במשיח, והוא ישמור עלינו. כשאנו מביטים בישוע, אנו מוגנים ובטוחים. דבר לא יגזול אותנו מידינו. כשאנו מביטים בו תמיד, אנו "נהפכים לאותו צלם, מכבוד אל כבוד, כמו מיד האדון - הרוח." (השנייה אל (הקורинתיים ג' 18).

בדרך זו הפכו ראשוני התלמידים דומים למושיעם היקר. כששמעו לראשונה את דברי ישוע, הם חשו שהם זקוקים לו. הם חיפשו את גואלם, הם מצאו אותו, והם הלכו בעקבותיו. הם בילו בחברתו בבית, בחדר, בשדה. הם חיו במחיצתו כתלמידים עם רבם, ולמדו מדי יום משפתיו את האמת הקדושה. אבל הם היו בני אנוש. כל אחד ואחד מהם

היה "אדם אנושי כמונו." (יעקב ה' 17). היה עליהם להיאבק ביצר הרע בדיוק כמו כולנו. הם נזקקו לאותו חסד כדי לחיות חיי קדושה.

אפילו יוחנן, התלמיד האהוב ששיקף בצורה רבה יותר את דמות המושיע, לא ניחן מטבעו בחן ובנועם שאפיינו את ישוע. הוא לא רק היה אדם דעתן ורודף כבוד, אלא אף פזיז, וכעסן בשעה שעלבו בו. אבל כשאופיו של משיח ה' השתקף בו, הוא הבחין במומו שלו, והושפל על ידי מודעות זו. כשחזה מדי יום בגבורה, באורך הרוח, בעוצמה וברוך, ברוממות ובענווה שאפיינו את בן האלוהים, נשמתו נמלאה אהבה והערצה. מדי יום נמשך ליבו למשיח, עד ששכח לגמרי את עצמו באהבתו לאדונו. מזגו הרע, מהיר החמה

והשאפתן, נכנע לכוחו המעצב של המשיח.
רוח הקודש חוללה בו מהפך וחידשה את
ליבו. כוח האהבה של המשיח חולל שינוי
באופיו. זו הייתה תוצאה ודאית של
התחברותו עם ישוע. כשהמשיח שוכן בלבנו,
אופיינו ישתנה תכלית שינוי. רוח המשיח
ואהבתו מרככים את הלב, מכניעים את
הנשמה, ומרוממים את המחשבות והתשוקות
אל אלוהים והשמיים.

כשהמשיח עלה השמימה, תלמידיו חשו עדיין
את נוכחותו. זו הייתה נוכחות אישית, מלאת
אהבה ואור. ישוע, המושיע שהלך איתם,
שוחח איתם והתפלל איתם, שדיבר דברי
תקווה ונחמה אל ליבותיהם, נלקח מהם
השמימה בשעה שמסר השלום נח עדיין על

שפתיו. כשהתקבל בברכה בידי צבא
המלאכים, צלילי קולו שבו והדהדו באוזניהם:
"הנה אתכם אני כל הימים עד קץ העולם."
(מתי כ"ח 20). הוא עלה השמימה בדמות
בשר ודם. התלמידים ידעו שהוא ניצב לימין
כס האלוהים, ושהוא עדיין ידידם ומושיעם;
שאהדתו ואהבתו אליהם לא השתנו; שהוא
עדיין מזדהה עם סבלות האנושות. הוא הציג
בפני ה' את הזכויות שרכש בדמו היקר; הוא
הראה לו את ידיו ורגליו הפצועות, זכר
למחיר הכבד שניאות לשלם בעבור הנושעים.
התלמידים ידעו שהוא עלה השמימה כדי
להכין להם בית בשמיים, ושהוא ישוב וייקח
אותם אליו.

בשעה שתלמידי ישוע נפגשו יחדיו לאחר עלייתו השמיימה, הם היו להוטים לשטוח את בקשותיהם לפני אביהם שבשמיים בשמו של ישוע. ביראת כבוד הם השתחוו, ותוך כדי תפילה חזרו על ההבטחה: "כל מה שתבקשו מאת האב בשמי יתן לכם. עד כה לא ביקשתם דבר בשמי; בקשו ותקבלו למען תמלא שמחתכם." (יוחנן ט"ז 23, 24). הם רוממו את כנפי האמונה לגובה רב יותר בעזרת הטענה הנשגבת על: "המשיח ישוע אשר מת, ולא זו בלבד כי אם קם לתחיה, והוא נמצא לימין אלוהים ומפגיע בעדנו." (אל הרומים ח' 34).

חג השבועות הביא אליהם את המנחם - רוח הקודש, שעליה אמר המשיח: "היא שוכנת עמכם ותהיה בכם." הוא הוסיף ואמר להם: "מוטב לכם שאלך. אם לא אלך, המנחם לא

יבוא אליכם; ואם אלך, אשלח אותו אליכם." (יוחנן י"ד 17; ט"ז 7). מעתה ואילך, המשיח ישכון תמיד בלבבות ילדיו באמצעות רוח הקודש. תלמידי ישוע שרו עכשיו בקרבה רבה יותר עם המושיע, מאשר בשעה שחי בקרבם. האור, האהבה והגבורה של המשיח ששכן בקרבם זרחו מהם, ולכן כשבני האדם ראו אותם, הם "תמהו. הם זיהו אותם, שבעבר היו יחד עם ישוע." (מעשי השליחים (ד' 13).

כל מה שהמשיח היה בעבור תלמידיו, הוא חפץ להיות בעבור ילדיו היום. שכן בתפילתו האחרונה, כשקומץ תלמידים נאסף סביבו, הוא אמר: "לא רק בעדם אני מבקש, אלא גם

בעד המאמינים בי על יסוד דברם. " (יוחנן י"ז
20).

ישוע התפלל בעבורנו וביקש שנהיה אחד
עימו, כשם שהוא אחד עם אביו שבשמיים.
איזו התחברות כבירה! המושיע העיד על
עצמו: "הבן איננו יכול לעשות דבר מלבו."
"האב השוכן בי, הוא עושה את מעשיו."
(יוחנן ה' 19; י"ד 10). אם המשיח שוכן
בלבכם, הוא יעורר אתכם, "גם שתמצו וגם
שתפעלו כטוב בעיניו." (אל הפיליפים ב'
13). או אז נבצע את מלאכתנו כשם
שהמושיע ביצע את מלאכתו, ונפגין את אותה
רוח ששרתה בו. וכך, כשאנו אוהבים אותו
ושוכנים בו, "נגדל בכל דבר אלי המשיח,
(אשר הוא הראש." (אל האפסים ד' 15

פרק ט' - פועלם וחייהם של 9

תלמידי ישוע

אלוהים הוא מקור החיים, האור והשמחה של היקום. ברכותיו נובעות ממנו אל כל ברואיו, כמו קרני אורה של השמש, כמו נחלי מים הפורצים ממעיין מים חיים. בכל מקום שבו חיי האלוהים נטועים בלבבות בני האדם, הם ינבעו מתוכם אל אנשים אחרים, וירעיפו עליהם שפע של אהבה וברכה.

מושיענו ביקש להעניק רוממות וגאולה לבני האדם השרויים בחטא, והדבר העניק לו שמחה רבה. לשם כך הוא לא החשיב את חייו היקרים, אלא נשא את צלבו כשהוא בז לבושה. בדומה, מלאכי ה' פועלים תמיד למען

אושרם של בני האדם. זוהי שמחתם. פועלם של המלאכים החפים מחטא מתבטא בשירות למען יצורים הפחותים מהם במעלתם ונחותים מהם באופיים. שירות כזה נחשב משפיל בעיני אנשים אנוכיים. רוח המשיח, רוח של אהבה הנובעת מהקרבה עצמית, היא הרוח השורה בשמיים, והיא תמצית אושרם של השמיים. היא הרוח שתלמידי המשיח ינחלו, וזו המלאכה שהם יבצעו.

כשאהבת המשיח נצורה בליבנו, היא לא תוכל להסתתר; היא תנבע החוצה כמו ריח ניחוח מתוק. השפעתה הקדושה והמבורכת תורגש על ידי כל מי שיבואו איתנו במגע. רוח המשיח השורה בליבנו דומה למעיין מים חיים הנובע במדבר כדי לרענן את הכול, וכדי

לגרום לאנשים המוכנים לאבד את חיי הנצח שלהם, להיות להוטים לגמוע את מי החיים כדי לנחול חיי נצח.

אהבה לישוע המשיח תתגלה בתשוקה לפעול כפי שהוא פעל, למען אושרה ורוממותה של האנושות. אהבה למושיע תעורר בליבנו אהבה, אהדה ורוך כלפי כל ברואיו של אבינו שבשמיים, הנתונים תחת ידו וחסדו.

חיינו של המשיח עלי אדמות לא היו חיי נוחות ואנוכיות. הוא לא הקדיש את חיינו למען עצמו, אלא עמל בהתמדה, בלהט וללא ליאות למען גאולת האנושות. מן האבוס בו נולד ועד למותו בגולגולתא, הוא פסע בנתיב של התכחשות עצמית והקרבה עצמית, בלי

שביקש להשתחרר מעול המטלות הקשות
שהוטלו עליו - מסעות מתישים, דאגה מתמדת
לזולת ושירות ציבורי מפרך. ישוע העיד על
עצמו: "בן האדם לא בא כדי שישרתוהו אלא
כדי לשרת ולתת את נפשו כופר בעד רבים."
(מתי כ' 28). זו הייתה תכלית חייו הנשגבת.
כל דבר אחר נחשב משני, ושימש אך ורק
אמצעי להשגת מטרה. לעשות את רצון אביו
שבשמיים ולהשלים את פועלו עלי אדמות היו
הלחם שאכל והמים ששתה. לאנוכיות או
לתועלת אישית לא היה שום חלק בעמלו.

לפיכך, אנשים שנחלו את חסד המשיח יהיו
מוכנים ומזומנים להקריב כל קורבן שהוא,
וזאת כדי שאנשים אחרים שהמשיח מת
למענם, יוכלו לנחול את מתת השמיים. הם

יעשו את מירב המאמצים כדי שהעולם שבו הם חיים יהיה טוב יותר. רוח כזו מעידה על צמיחתה של נשמה שחזרה בתשובה אמיתית. כשאדם מקבל את המשיח באמונה, במהרה תתעורר בליבו התשוקה להכיר לזולת את הידיד היקר שהוא מצא בישוע; הוא אינו מסוגל לשמור בליבו את האמת המושיעה והמקדשת שנחל. כשאנו עטויים בצדקת המשיח ומלאים בשמחת רוח קודשו, איננו מסוגלים להחריש ולשקוט על שמרינו. אם חזינו באדון, טעמנו מטעמו ונוכחנו כי טוב הוא, יהיה לנו מה לבשר לזולת. בדומה למה שעשה פיליפוס בשעה שמצא את המושיע, אנו נזמין את בני האדם לבוא לנוכחות המושיע; נבקש להציג בפניהם את נפלאותיו וקסמו של המשיח, ואת חיי העולם הבא

הסמויים מן העין. תבער בנו התשוקה ללכת בעקבות הנתיב שישוע צעד עליו. תבער בנו כמיהה מלאה להט, שכל הסובבים אותנו יחזו ב"שה האלהים הנושא חטאת העולם." (יוחנן א' 29).

כשאנו מתחברים לייסוריו של המשיח, אנו נשבים באהדתו. כל מעשה של הקרבה עצמית למען הזולת יחזק את רוח גמילות החסדים בליבו של הנותן, אשר יתאחד בקרבה רבה יותר עם גואל העולם, ש"בהיותו עשיר נעשה עני למענכם, כדי שתעשירו אתם על ידי עניותו." (השנייה אל הקורינתים ח' 9). רק כאשר נגשים את התכלית האלוהית הזו בבריאה, החיים יהפכו להיות ברכה בעבורנו.

אם תצאו למלאכת הבישור בהתאם למשימה
שהמשיח יעד לתלמידיו, ותרכשו נפשות
למשיח, תחושו צורך בחוויה רוחנית עמוקה
יותר ובידע רב יותר על האלוהות, תרעבו
ותצמאו לצדקה, ותתחננו לאלוהים שיעניק
לכם את כל אלה. או אז אמונתכם תתחזק,
ונשמתכם תגמע ממעמקי באר הישועה.
התמודדות עם התנגדות, קשיים ומבחנים
תעורר אתכם לפנות לכתבי הקודש ולהתפלל
לאלוהים. אתם תגדלו בחן, בחסד ובדעת
המשיח, ותתנסו בחוויה מעשירה.

רוח של מסירות ועמל נטול אנוכיות למען
הזולת תעניק לאופי עומק, יציבות וכן בדומה
לחינו של המשיח, ותנחיל שלווה ואושר
לאדם שרוח כזו מפעמת בקרבו. שאיפותיו

ינסקו מעלה. בליבו לא יהיה שום מקום
לעצלות או אנוכיות. אנשים שנוהגים עם
הזולת בחן, בנועם ובחסד שאפיינו את
המשיח, יצמחו ויתחזקו במלאכתם למען
אלוהים. הם ינחלו תובנות רוחניות ברורות,
אמונה איתנה שתלך ותתחזק, וכוח תפילה
שילך ויתחזק. רוח הקודש הפועלת ברוחם
תעורר את הנשמה להיטהר ולשרות עימה
בהרמוניה קדושה במענה למגע האל. כל
האנשים המקדישים את עצמם למאמץ מסור
לתועלת הזולת, מביאים את גאולתם לידי
ביטוי ממשי.

הדרך היחידה לצמוח בחסד היא למלא
באובייקטיביות וכמיטב יכולתנו את המלאכה
שהמשיח הטיל עלינו לעשות, בכך שנושיט

עזרה לאנשים הזקוקים לעזרתנו ונשפיע עליהם טובה. חוזק בא עם תרגול, וזוהי פעילות חיונית לחיים. מי שמנסה לקיים אורח חיים משיחי על ידי קבלה פסיבית של ברכות החסד המורעפות עליו, ואינו נוקף אצבע למען המשיח, פשוט מנסה לחיות בלי לעבוד. בעולם הרוח, כמו בעולם הגשמי, התוצאה תהיה תמיד ניוון וריקבון. אדם המסרב להניע את רגליו וידיו, יאבד במהרה את יכולת השימוש בהן. בדומה, משיחי שלא יתפעל את תעצומות הנפש והרוח שניתנו לו מאלוהים, לא רק יחדל לצמוח במשיח, אלא אף יאבד את כוחותיו.

קהילת המשיח היא האמצעי שאלוהים יעד לשם ישועת בני האדם. שליחותה היא לבשר

את הבשורה ברחבי העולם. מחויבות זו
מוטלת על כל המשיחיים. כל אחד ואחד מהם,
לפי מידת הכישרונות שניחן בהם
וההזדמנויות שייקרו על דרכו, אמור למלא
את השליחות שהוטלה על תלמידי המשיח
בידיו. אהבת המשיח שנגלתה לפנינו, הופכת
אותנו לבעלי חוב לכל מי שאינם מכירים את
המשיח.

אילו תלמידי המשיח היו ערים לחובה
המוטלת עליהם, היו פועלים היום אלפי
מבשרים בארצות אליליות במקום קומץ
מבשרים. משיחיים שאינם יכולים לעסוק
במלאכה זו בעצמם, יתמכו בה באמצעות
משאביהם, אהדתם ותפילותיהם. אז יושקע

מאמץ רציני יותר לשם רכישת נפשות למשיח
בארצות משיחיות.

איננו צריכים לנסוע לארצות אליליות, או
אפילו לעזוב את חוג חברינו ובני ביתנו
שאליהם אנו מחויבים, כדי לעבוד בשירות
המשיח. נוכל לבצע זאת בחוג המשפחתי
שלנו, בקהילה שלנו, בקרב מכרינו ועמיתינו
לעבודה.

את מרבית שנות חייו עלי אדמות בילה
המשיח בעמל שקדני בנגריה בנצרת. מלאכי
השרת שירתו אותו, את אדון החיים, בשעה
שפסע לצידם של איכרים ופועלים, שאיש
מהם לא זיהה אותו ולא חלק לו כבוד. הוא
מילא בנאמנות את שליחותו עלי אדמות, הן

כשעסק במשלה ידו הצנוע, והן כשריפא את החולים או פסע על גלי הסערה הזועפים של הכינרת. גם אנו נוכל להתהלך בעקבות המשיח ולבצע את המטלות הצנועות והפחותות של החיים.

השליח מכריז: "אחי, איש איש במעמד שנקרא בו, בו יעמוד לפני אלוהים." (הראשונה אל הקווינתים ז' 24). איש העסקים יוכל לנהל את עסקיו בדרך שתביא כבוד לאדונו בזכות נאמנותו. כתלמיד אמיתי של המשיח, הוא ינהל את כל ענייניו ברוח משיחית, ויחשוף את רוח המשיח בפני בני האדם. הפועל יוכל לשמש נציג חרוץ ונאמן של המושיע, אשר עבד לצדם של אנשי העמל הפשוטים בהרי הגליל. כל אדם הקורא בשמו

של המשיח אמור לעמול למען הזולת, ובני האדם שיראו את מעשיו הטובים, יהללו את בוראם ומושיעם.

אנשים רבים פוטרים את עצמם מהקדשת מתנותיהם וכישוריהם לשירות המשיח בתירוץ שישנם אנשים שניחנו בכישורים נעלים משלהם ויתרונות רבים יותר. הדעה הרווחת בקרב המאמינים היא שרק האנשים הכישרוניים ביותר נקראים להקדיש את כישוריהם לשירות האל. רבים סבורים שרק מעמד נבחר ומסוים בורך במתנות ובכישרונות, ואילו יתר בני האדם אינם נקראים לשאת בנטל או ליהנות מן הגמול. אך זו אינה התמונה המוצגת במשל של ישוע.

כשבעל הבית קרא לעבדיו, הוא הטיל על כל אחד ואחד מהם את מלאכתו.

ברוח מלאת אהבה נקיים את החובות הצנועים והנקלים ביותר של החיים, "כעושים למען האדון." (קולוסים ג' 23). אם אהבת אלוהים שוכנת בליבנו, היא תבוא לידי ביטוי ממשי בחיינו. ריח הניחוח המתוק של המשיח יאפוץ אותנו, ואנו נשפיע טובה וברכה על הזולת.

אינכם אמורים לחכות לשעת הכושר הטובה ביותר, או לצפות שאלוהים יברך אתכם במתנות וביכולות יוצאות דופן לפני שתצאו לעמול בשירות ה'. אל תחששו ממה שהעולם יחשוב עליכם. אם חיי היומיום שלכם מהווים עדות חיה לטוהר ולכנות של אמונתכם, ואם

אנשים אחרים משוכנעים שטובתם עומדת
לנגד עיניכם, מאמציכם לא יירדו לגמרי
לטמיון.

התלמידים הצנועים והדלים ביותר של ישוע
יכולים להביא ברכה רבה לזולת. ייתכן שהם
לא יבחינו בכך שהם מועילים למישהו, אך
באמצעות כוח ההשפעה שלהם, שאינם
מודעים לו, הם עשויים לעורר גלי ברכות
שיורעפו על בני האדם, ילכו ויתרחבו
ויעמיקו, והתוצאות המבורכות של מעשיהם
לא יודעו להם עד ליום שבו הם יזכו בגמול
האחרון. הם אינם מודעים לכך שהם מבצעים
דבר מה נשגב. הם אינם אמורים להתיש את
עצמם בחרדות לגבי הצלחתם. כל שעליהם
לעשות הוא לפסוע קדימה בשלווה ולבצע

בנאמנות את המטלה שיד ה' יעדה להם,
ובדרך זו חייהם לא יהיו לשווא. נשמותיהם
יצמחו וידמו יותר ויותר לדמות המשיח.
ומשום שהם פועלים לצד אלוהים בעולם הזה,
הם ראויים למלאכה נעלה יותר ולשמחה
צרופה המזומנות להם בעולם הבא.

10. 'פרק י'. - דעת ה' 10

רבות הן הדרכים שבהן אלוהים מבקש להתגלות אלינו וליצור עימנו קשר. הטבע מדבר ללא הרף אל חושינו. לב פתוח יתרשם מן האהבה, ההוד והתהילה של אלוהים, אשר מתגלים במעשי ידיו. אוזן כרויה תשמע ותקלוט את המסרים שאלוהים מוסר לנו באמצעות הטבע. השדות הירוקים, העצים הנישאים, הניצנים והפרחים, הענן החולף, גשמי הברכה, המעיין המפכפך, הוד הרקיע - כל אלה מדברים אל ליבנו ומזמינים אותנו להתוודע אל יוצרם.

מושיענו השתמש בדימויים מעולם הטבע במסגרת הלקחים המאלפים שהעניק לנו.

העצים, הציפורים, פרחי העמקים, ההרים,
האגמים והשמיים היפים, כמו גם אירועים
והתרחשויות יומיומיים - כל אלה נקשרו
לדברי האמת שיצאו מפיו, וזאת כדי שלקחי
פיו יעלו לעיתים קרובות בזיכרוןנו, אפילו
בעיצומן של טרדות ודאגות בחיי העמל שלנו.

אלוהים חפץ שילדיו יעריכו את מעשי ידיו
ויתענגו על היופי הפשוט, הצנוע, שבו הוא
קישט את ביתנו עלי אדמות. אלוהים אוהב
יופי; אך הוא אוהב את יופיו וחינו של האופי
הרבה יותר מכל מה שמושך את הלב מבחינה
חיצונית; הוא חפץ שנטפח טוהרה ופשטות,
הניכרים ביופי ובחינניות הצנועה של
הפרחים.

אם רק נקשיב, מעשי ידיו של אלוהים ילמדו
אותנו לקחים יקרים של ציות ואמון. כל
הטבע כולו מציית לה', החל מן הכוכבים
הנעים במסלוליהם חסרי השבילים ביקום,
שממשיכים לנוע מעידן לעידן בנתיב שיועד
להם מבראשית, וכלה באטומים הזעירים
ביותר. אלוהים דואג לכול, ומקיים את כל
בריאתו. הוא מקיים את אינספור העולמות
ברחבי היקום העצום, ובעת ובעונה אחת דואג
לכל צורכיהם של הדרורים הקטנים,
המזמרים את שיריהם הצנועים ללא מורא.
כשבני האדם יוצאים מדי יום לעמל יומם,
כשהם עוסקים בתפילה, כשהם שוכבים לישון
בלילה, וכשהם קמים בבוקר, כשהעשיר חוגג
באחוזתו, או כשהעני קורא לילדיו להסב
לשולחן לסעודתם הדלה - כולם כאחד נצפים

על ידי עינו החומלת של אבינו שבשמיים. אף
דמעה אינה חומקת ממבטו. אף חיוך אינו
חומק מתשומת ליבו.

לו רק האמנו בכך באמת ובתמים, כל החרדות
המיותרות שלנו היו מתפוגגות. חיינו לא היו
גדושים אכזבות רבות כל כך; שכן כל דבר,
הן פעוט והן עצום היה מופקד בידי של
אלוהים, אשר אינו נבוך מריבוי דאגות, ואינו
כורע תחת כובד משאן. או אז היינו חווים
שלוות נפש הזרה כל כך לרבים מאיתנו.

כאשר אתם מתענגים על יופיו וחינו הקוסם
של העולם באמצעות החושים שלכם, הגו
בעולם הבא, עולם שלא ייהרס בידי חטא
ומוות; עולם שבו פניו של הטבע לא ילבשו

עוד קדרות ולא יועבו בצילה של הקללה.
דמיינו את תמונת ביתם של הנושעים במלכות
השמייים, וזכרו שהוא יהיה הרבה יותר מפואר
ממה שיד הדמיון המפותח שלכם עשויה
לדמיין. במתנות הטבע השונות שאלוהים
העניק לנו, אנו חוזים אך ורק בזוהר עמום
ביותר של הדרו. ככתוב, "אשר עין לא ראתה
ואוזן לא שמעה ולא עלה על לב איש כל אשר
הכין האלוהים לאוהביו." (הראשונה אל
(הקורינתים ב' 9).

למשורר ולחוקר הטבע יש דברים רבים לומר
על הטבע, אבל המשיחי הוא זה שנהנה
מיופייה של האדמה ויודע להעריך אותה
כראוי, שכן הוא מזהה את מעשי ידיו של
אבינו שבשמייים, ומבחין באהבתו בכל פרח,

שיח ועץ. מי שאינו רואה בהרים ובבקעות,
בנחלים ובימות ביטוי לאהבתו של אלוהים
לאדם, לא יוכל להעריך את מלוא חשיבותם.

אלוהים מדבר אלינו דרך מעשי ידיו,
ובאמצעות השגחתו והשפעתה של רוח
הקודש בליבנו. נוכל להפיק לקחים יקרים הן
מן הנסיבות ומהסביבה שלנו, והן מהשינויים
המתרחשים מדי יום סביבנו, אם רק נפתח את
ליבנו להבחין בהם ולקלוט אותם. מחבר
מזמורי התהילים שעקב אחרי פועלה של יד
ההשגחה, מכריז: "חסד יהוה, מלאה הארץ."
"מי חכם וישמר אלה; ויתבוננו, חסדי יהוה."
(תהילים ל"ג 5; ק"ז 43).

אלוהים מדבר אלינו בדברו. כאן משורטטים
בבהירות קווי ההתגלות של אופיו, מגעיו עם
בני האדם ופועל הגאולה הכביר שלו. כאן
נפרשים לפנינו תולדות אבותינו ונביאינו ויתר
אנשי האלוהים של העבר, שהיו 'אנושיים
כמונו' (איגרת יעקב ה' 17). אנו רואים כיצד
הם נלחמו בייאוש בדיוק כמונו, כיצד הם נפלו
בפיתוי בדיוק כמונו, ואף על פי כן, שבו ואזרו
עוז ונחלו ניצחון באמצעות חסד אלוהים;
כשאנו מתבוננים בהם, אנו מתעודדים
וחותרים שוב לצדקה. כשאנו קוראים על
החוויות היקרות שניתנו להם, על האור,
האהבה והברכה שהתענגו עליהם, על
המלאכה שביצעו באמצעות חסד ה' שהורעף
עליהם - אותה רוח שהעניקה להם את
השראתה מציתה בליבנו תשוקת חיקוי, ואנו

שואפים ללכת בדרכיהם, להידמות להם
ולהתהלך עם אלוהים כפי שהם התהלכו איתו.

ישוע אמר על התנ"ך: "הכתובים." הם
המעידים עלי, " והדבר אפילו נכון יותר לגבי
הברית החדשה (יוחנן ה' 39). כתבי הקודש
מראשיתם ועד אחריתם מדברים על המשיח.
החל בסיפור הבריאה בספר בראשית, שכן,
"הכל נהיה על ידיו, ומבלעדיו לא נהיה כל
אשר נהיה," וכלה בהבטחה החותמת את כתבי
הקודש: "הנני בא מהר." (יוחנן א' 3;
ההתגלות כ"ב 12). אם ברצונכם להתוודע
למושיע, לימדו את כתבי הקודש

הציפו את ליבכם בדבר האלוהים. דבריו הם
המים החיים, אשר ירוו את צימאונכם הצורב.

הם לחם החיים הניתן לנו מהשמיים. ישוע מכריז: "אם לא תאכלו את בשר בן האדם ולא תשתו את דמו, אין לכם חיים בקרבכם." הוא מבהיר את דבריו באומרו: "הדברים שדיברתי אליכם רוח הם וחיים." (יוחנן ו' 53, 63). גופנו מורכב ממה שאנו אוכלים ושותים; בדומה לכלכלה בעולם הטבע, כך גם בכלכלה הרוחנית: כל מה שאנו הוגים בו תורם לצביון ולחוסן של טבענו הרוחני.

נושא הגאולה מעסיק את המלאכים; הם משתוקקים לבחון אותו; הנושעים יחקרו אותו ויזמרו עליו במהלך הדורות האינסופיים של הנצח. האם נושא נשגב זה אינו ראוי למחשבה מעמיקה וללימוד יסודי כאן ועכשיו? חסדו האינסופי ואהבתו של המשיח,

הקורבן שהועלה בעבורנו - כל אלה קוראים
לנו להגות בגאולה במלוא כובד הראש
והכבוד. עלינו להגות באופיו של מושיענו
היקר, אשר מפגיע בעבורנו במלכות השמיים.
עלינו להגות בשליחותו של המשיח, שבא
להושיע את עמו מחטאיהם. כאשר נהגה
בנושאים שמימיים אלה, אמונתנו ואהבתנו
יתגברו ויתחזקו, ותפילותינו יתקבלו ברצון
רב יותר בשמיים, שכן הן יהיו מהוללות
באמונה ובאהבה שילכו ויתחזקו. הן יהיו
תבוניות ויוקדות. הביטחון שלנו בישוע יהיה
איתן יותר, ומדי יום נחווה את גבורתו,
שבכוחה להעניקתשועה שלמה לכל
הבאיםלאלוהים באמצעותהמשיח.

בשעה שנהגה באופיו כליל השלמות של
המושיע, נשתוקק להשתנות ולהתחדש בצלם
דמותו וטוהרו. הנשמה תרעב ותצמא להידמות
לגואל הנערץ עליה. ככל שמחשבותינו
יתמקדו יותר במשיח, כך נרבה לדבר על
המשיח בפני הזולת, ולהציג אותו בפני
העולם.

כתבי הקודש לא נכתבו למלומדים בלבד;
להפך, הם יועדו לאנשים הפשוטים. האמיתות
הנשגבות הנחוצות לשם גאולתנו ברורות
ובהירות כמו קרן שמש בצהריי היום. איש לא
יטעה ויאבד את חיי הנצח, זולת אנשים
המסתמכים על שיפוטם במקום על רצון
האלוהים המפורש שנגלה בדברו.

אל לנו להסתמך על דבריו של איש לגבי תורת כתבי הקודש, אלא ללמוד את דבר ה' בעצמנו. אם נאפשר לאנשים אחרים לחשוב במקומנו, האנרגיות שלנו ייחלשו והיכולות שלנו יצטמצמו. תעצומות הנפש הנשגבות שלנו יגומדו בשל העדר תרגול ואי התמקדות בנושאים הראויים להגות, עד שהן תאבדנה את היכולת לקלוט את המשמעות העמוקה של דבר ה'. ואולם, היכולת השכלית שלנו תתעצם אם נשתמש בה כדי לעקוב אחר נושאים שונים בכתבי הקודש באמצעות השוואת פסוקים ומציאת אמיתות רוחניות הטמונות בהם.

אין דבר המתאים יותר לחיזוק ולחידוד המוח מאשר לימוד כתבי הקודש. אין שום ספר

יעיל אחר שבכוחו לרומם את המחשבה,
להעצים ולהמריץ את כוחות הנפש כמו כתבי
הקודש הגדושים אמיתות נשגבות. אילו דבר
ה' היה נלמד כיאות, בני האדם היו בעלי
מחשבה רחבה יותר; הם היו מפגינים אצילות
נפש ודבקות במטרה, כאלו שכמעט ואיננו
מוצאים בימינו.

ואולם, מקריאה מהירה של כתבי הקודש נפיק
אך ורק תועלת מועטה. אדם עשוי לקרוא את
כל כתבי הקודש, ואף על פי כן לא לראות את
יופיים, ולא להבין את המשמעות העמוקה
הטמונה בהם. רצוי ללמוד קטע בכתובים
באופן יסודי, עד שייעשה מובן ונהיר,
וההקשר שלו לתוכנית הגאולה יהפוך ברור
ומוכח. לימוד כזה יהיה בעל ערך רב יותר

מאשר קריאה של פרקים רבים ללא מטרה
מוגדרת וללא שום תועלת לימודית. החזיקו
את עותק כתבי הקודש שלכם בהישג יד.
כשיזדמן לכם, לקראו בו; הגו בכתוב ושמרו
אותו בזיכרוןכם. אפילו בשעת צעידה ברחוב
תוכלו לקרוא קטע, להגות בו, לשנן אותו
ולשמור אותו בזיכרון.

לא נוכל לרכוש חוכמה ללא לימוד מעמיק של
כתבי הקודש, שייערך במלוא תשומת הלב
וברוח של תפילה. בכתבי הקודש ישנם מספר
קטעים ברורים כל כך, שקשה להחמיץ את
משמעותם, אבל ישנם קטעים אחרים
שנתקשה להבין אותם אם נעבור עליהם
ברפרוף. עלינו להשוות בין פסוקים בכתבי
הקודש. עלינו לערוך בדיקה יסודית,

ולהשקיע מחשבה רצינית והגות ברוח של תפילה. לימוד כזה יניב פרי רב. בדומה לכורה המגלה את עורקיה הכמוסים של מתכת יקרה מתחת לפני האדמה, כך תלמיד כתבי הקודש המחפש בהתמדה אחר אוצרות כמוסים, יגלה אמיתות בעלות ערך רב ביותר, הסמויות מעינו של מחפש המתרשל בחיפושיו. כאשר נהגה בליבנו במילים שנכתבו בהשראת רוח הקודש, הן יהיו כמו נחלי מים הנובעים ממעיין החיים.

אל לנו ללמוד לעולם את כתבי הקודש ללא תפילה. לפני שאתם פותחים את כתבי הקודש, בקשו מרוח הקודש להעניק לכם הארה, והיא תינתן לכם. כשנתנאל בא אל ישוע, המושיע הכריז: "הנה באמת בו ישראל שאין בו

מרמה. "נתנאל שאל אותו: "מנין אתה מכיר אותי?" ענה לו ישוע: "לפני שקרא לך פיליפוס, כאשר היית תחת עץ התאנה, ראיתי אותך." (יוחנן א' 47, 48). ישוע יראה גם אותנו במקומות המסתור שבהם אנו מתפללים, אם נבקש ממנו להאיר לנו את הכתובים כדי שנוכל לדעת את האמת. מלאכים מעולם האור ישרו עם אנשים. 'המבקשים בלב ענו אחר הנחיית ה

רוח הקודש תפאר ותאדיר את המושיע. מתפקידה להציג בפנינו את המשיח, את טוהר צדקתו ואת הגאולה הכבירה שנחלנו בזכותו. ישוע אומר: "הוא [המנחם] יכבדני כי משלי ייקח ויודיע לכם." (יוחנן ט"ז 14). רוח האמת היא המורה היעיל היחיד לאמת האלוהית.

אלוהים מעריך ומוקיר כל כך את האנושות,
עד שמסר את בנו למות בעבורה, ומינה את
רוח קודשו ללמד את האדם ולהנחות אותו!

פרק י"א - הזכות הטמונה בתפילה 11
אלוהים מדבר אלינו באמצעות הטבע,
ההתגלות, יד ההשגחה וכוח ההשפעה של רוח
הקודש. אך אין די בהם; עלינו לשפוך את
ליבנו בפניו. עלינו לתקשר עם אבינו
שבשמיים כדי לנחול חיים רוחניים ולאזור
כוחות רוחניים. עלינו לחשוב עליו, להגות בו
ובמעשיו, בחסדיו, בברכותיו; אך זו אינה
"תקשורת" עם אלוהים במלוא מובן המילה.
אם ברצוננו לתקשר עם אלוהים, עלינו
לשוחח איתו, לספר לו על עצמנו ועל חיינו

כשאנו מתפללים, אנו פותחים את ליבנו
לאלוהים; אנו שופכים את ליבנו בפניו כשם
שאנו נוהגים עם חבר. לא שהדבר נחוץ כדי
ליידע את אלוהים על מצבנו, אלא כדי

לאפשר לנו לקבל אותו. תפילה אינה מורידה את אלוהים אלינו, אלא מרוממת אותנו אליו.

בשעה שישוע חי עלי אדמות, הוא לימד את תלמידיו כיצד להתפלל. הוא הנחה אותם להציג את צורכיהם היומיומיים לפני ה', ולשים בו את כל מבטחם. ההבטחה שנתן להם בדבר קבלת תחינותיהם בידי ה', מהווה אישוש גם לגבינו.

בשעה שישוע חי בקרב בני האדם, הוא עסק לעיתים קרובות בתפילה. מושיענו הזדהה עם הצרכים ועם החולשות שלנו, וחווה אותם על בשרו. לכן, הוא שב והפציר באביו שבשמיים לאזור אותו בכוחות רעננים, כדי שיוכל לצאת למשימתו אזור בכוחות חדשים, ולהצליח

בהתמודדות עם הקשיים והניסיונות שיבואו
עליו. ישוע הוא המופת שלנו. הוא אחינו לכל
חולשותינו, שכן הוא "התנסה בכל כמונו".
(עבר' ד' 15); אבל משום שהמשיח היה חף
מפשע, הוא נרתע באופן טבעי מן הרע; הוא
נשא סבל, קשיים וייסורי נפש בעולמנו
השרוי בחטא. בתור בשר ודם הוא ראה
בתפילה הכרח וזכות. הוא מצא נחמה ושמחה
בהתחברות עם אביו שבשמיים. ואם מושיע
האנושות, בן האלוהים, חש בצורך בתפילה,
על אחת כמה וכמה אנו, בני התמותה
החוטאים והחלשים; אדרבא, אנו אמורים
לחוש צורך בתפילה יוקדת מתמדת.

אבינו שבשמיים ממתין כדי להרעיף עלינו את
מלוא ברכותיו. זוהי זכותנו לגמוע מלוא הפה

ממעייץ אהבתו העצומה. פלא שאנחנו
ממעיטים כל כך בתפילה! אלוהים מוכן ומזומן
להקשיב לתפילות כנות מפיותיהם של
הענווים בילדיו, ולמרות זאת, רבים מאיתנו
אינם ששים לשטוח לפני ה' את בקשותיהם
וצורכיהם. מה יחשבו מלאכי השמיים על בני
האדם האומללים וחסרי האונים, הנתונים
תמיד תחת ניסיונות ומבחנים, בשעה שליבו
של אלוהים הגדוש אהבה אינסופית, עורג
אליהם ומוכן להעניק להם הרבה יותר ממה
שהם יכולים או חושבים לבקש, ואף על פי
כן, הם מקמצים בתפילותיהם ואמונתם חלשה
כל כך? מלאכי השמיים אוהבים להשתחוות
לפני אלוהים; הם אוהבים לשרות בנוכחותו.
הם רואים בהתחברות עם אלוהים את מקור
שמחתם הרבה ביותר. ואף על פי כן, דומה

שילדי האדמה, אשר זקוקים נואשות לעזרה
שרק ה' יכול להעניק להם, שמחים לחיות את
חייהם ללא אורה של רוח הקודש, ללא
התחברות עם שכינתו.

אפילת הרוע אופפת את כל בני האדם
המזניחים את התפילה. הפיתויים שהמדיח
לוחש באוזניהם מדיחים אותם לחטוא; וזאת
משום שהם אינם משתמשים בזכויות
שאלוהים העניק להם, הטמונות בתפילות
שעליהם לשטוח בפניו. מדוע שבניו ובנותיו
של האל ימאנו להתפלל, כשהתפילה היא
המפתח שבעזרתו פותחת האמונה את בית
האוצר השמימי, שבו צפונים משאבים
עצומים של יכולות אינסופיות? ללא תפילה
בלתי פוסקת ועמידה ערנית על המשמר, אנו

עלולים להפוך אדישים ולסטות מן הדרך הנכונה. האויב מבקש ללא הרף לחסום את הדרך אל הכפורת במקדש של מעלה, וזאת כדי למנוע מאיתנו לזכות, באמצעות תחינה כנה ואמונה אמיתית, בחסד ה', ולהיאזר בגבורה כדי לגבור על פיתויים.

ישנם מצבים מסוימים שבהם אנו עשויים לצפות שאלוהים ישמע ויענה לתפילותינו. אחד הראשונים בהם הוא כאשר התחושה שאנו נזקקים לעזרה נובעת מאלוהים. ה' הבטיח: "כי אצק מים על צמא, ונוזלים על יבשה." (ישעיהו מ"ד 3). אנשים העורגים לאלוהים, אנשים הרעבים וצמאים לצדקתו, יכולים לדעת בוודאות שהם ירוו בה. ליבם

חייב להיות פתוח להשפעתה של רוח הקודש,
'אחרת הם לא יוכלו לנחול את ברכות ה

הצורך העצום שלנו הוא כשלעצמו טיעון
המסנגר עלינו באופן משכנע ביותר. אבל
עלינו לחפש אחרי ה' כדי שהוא ימלא את כל
הצרכים שלנו. אלוהים אומר: "בקשו וינתן
לכם." בנוסף, כתוב: "הוא אשר לא חשך את
בנו שלו, אלא מסר אותו בעד כולנו, האם לא
יעניק לנו איתו את הכל?" (מתי ז' 7; אל
(הרומים ח' 32).

אם נוקיר את יצר הרע השוכן בליבנו, אם
נתמיד בביצוע חטא כלשהו בכוונה תחילה, ה'
לא ישמע אותנו; אבל תפילה הנובעת מנשמה
גדושת חרטה, המכה על חטא, תתקבל תמיד.

לאחר שתיקנו את כל העוולות שעשינו, נוכל להאמין שאלוהים יענה לתחינותינו. לא נוכל לעולם להיות ראויים לחסד ה' בזכות הערך שלנו; ערכו הרב של ישוע הוא זה שמושיע אותנו, דם כפרתו הוא זה שמטהר אותנו; ואולם, החובה לציית לתנאי שה' הציב לגבי קבלתו אותנו, מוטלת עלינו.

אמונה היא היבט נוסף של תפילה הנושאת גמול טוב. "כל הקרב אל אלוהים צריך להאמין שהוא קיים והוא נותן גמול לדורשיו." (אל העברים י"א 6). ישוע אמר לתלמידיו: "כל מה שתבקשו בתפילה - האמינו שקיבלתם אותו, ויהיה לכם." (מרקוס י"א 24). האם אנו מאמינים לו ובוטחים בהבטחתו?

הבטחת ה' היא רחבה ובלתי מוגבלת,
והמבטיח נאמן למלא את הבטחותיו. כאשר
איננו מקבלים את הדברים שביקשנו ברגע
שביקשנו אותם, אנו ממשיכים להאמין שה'
שומע את תפילותינו ויענה עליהן. אבל אנו
כל כך טועים וקצרי רואי, שלפעמים אנו
מבקשים דברים שאינם לטובתנו; אבינו
שבשמיים יענה באהבה על תפילותינו בכך
שיעניק לנו את הדבר שישמש לנו לתועלת
הגדולה ביותר; את מה שהיינו משתוקקים
לקבל לו יכולנו לראות את הדברים כהווייתם,
כפי שהוא רואה אותם, בעזרת האור האלוהי.
אבל כשנדמה לנו שתפילותינו אינן נענות,
עלינו לדבוק בהבטחת ה'; שכן שעת המענה
לתפילותינו בוא תבוא, ואנו ננחל את הברכה

שאנו זקוקים לה. אולם הטענה שתפילה
תיענה תמיד בדיוק בדרך שציפינו לה,
ושנקבל בדיוק את מה שאנו משתוקקים לו,
אינה אלא יומרה. אלוהים חכם מכדי לטעות,
וטוב מכדי למנוע כל טוב מחסידיו הפוסעים
בדרך הישר. לכן, אל תחששו לבטוח בו, גם
כשאינכם מקבלים תשובה מיידית
לתפילותיכם. ביטחו בהבטחתו הוודאית:
"בקשו ויינתן לכם."

אם נקשיב לקולם של הספקות והפחדים
שלנו, או ננסה לפתור דברים שאיננו יכולים
לראות בבהירות ללא אמונה, המבוכה
והבלבול שלנו רק ילכו ויתגברו. אבל אם
נבוא לאלוהים כמו שאנחנו, עם חוסר האונים
והתלותיות שלנו, ונשטח לפניו את בקשותינו

בלב עניו ובאמון מלא, ה' בעל הידע
האינסופי, שעינו צופה על כל הבריאה כולה,
המושג על הכול באמצעות רצונו ודברו,
יאות להקשיב לזעקת ליבנו, ויאיר את
לבבותינו באורו. באמצעות תפילה כנה אנו
מתחברים עם דעת האלוהים האינסופי. ייתכן
שבאותה השעה לא תהיה לנו ראייה חותכת
לכך שפניו של גואלנו מוטים כלפינו בחמלה
ובאהבה, אבל זוהי האמת לאמיתה. ייתכן
שלא נחוש את מגעו באופן מוחשי, אבל ידו
נחה עלינו באהבה ובחמלה מלאה רוך.

בבואנו לבקש חסד וברכה מאלוהים, עלינו
לבוא לפניו ברוח של אהבה ומחילה בליבנו.
כיצד נוכל להתפלל: "סלח לנו על חטאינו כפי
שסולחים גם אנחנו לחוטאים לנו", ובעת

ובעונה אחת לדבוק ברוח של חוסר סליחה?
(מתי ו' 12). אם אנו מצפים שתפילותינו
ייענו, עלינו לסלוח לזולת באותה המידה שבה
אנו מצפים שימחל לנו.

התמדה בתפילה היא תנאי לקבלת מענה
לתפילותינו. עלינו להתפלל תמיד כדי לגדול
באמונה ובהתנסות. עלינו להתמיד בתפילה,
ולהתפלל בלב מלא הודיה, ככתוב: "התמידו
בתפלה ושיקדו בה בהודיה." (אל הרומים י"ב
12; אל הקולוסים ד' 2). שמעון כיפא מאיץ
במאמינים: "היוו מפוכחים, והיו ערים
להתפלל." (איגרת פטרוס הראשונה ד' 7).
שאל מייעץ לנו: "בכל דבר הציגו
משאלותיכם לאלוהים בתפילה ובתחנונים
ובהודיה." (אל הפיליפים ד' 6). יהודה אומר:

"ואתם, אהובי... התפללו לרוח הקודש. שמרו את עצמכם באהבת האלוהים." (איגרת יהודה, פסוקים 20, 21). תפילה מתמדת היא החיבור הרצוף של הנשמה עם ה', המביא לכך שחיים נובעים מאלוהים לתוך חיינו, וטהרה וקדושה נובעים מחיינו בחזרה לאלוהים.

עלינו לשקוד על התפילה. אל תיתנו לדבר לעכב אתכם. עשו כל מאמץ כדי לשמור שהדרך בין נשמתכם לישוע תהיה תמיד פתוחה. נצלו כל הזדמנות כדי ללכת למקום שבו נהוג להתפלל. אנשים המבקשים בכל ליבם ליצור קשר עם אלוהים יהיו נוכחים באסיפת תפילה, נאמנים לביצוע חובתם ומשתוקקים לקטוף את כל הפירות שיוכלו להשיג. הם ינצלו כל הזדמנות כדי לשים את

עצמם במקום שבו יוכלו לקבל את קרני האור השמימי.

עלינו להתפלל בחוג משפחתנו, והעיקר, לא להזניח את התפילה האישית הנישאת בסתר, שכן היא זו שמזינה את חיי הנשמה. הנשמה לא תוכל לפרוח ולשגשג כל עוד אנו זונחים את התפילה. אין די בתפילה משפחתית או בתפילה בציבור. בד' אמותיה תהיה הנשמה חשופה לעינו הבוחנת של אלוהים. תפילה שנישאת בסתר, תישמע אך ורק בידי אלוהים המקשיב לתפילות. שום אוזן סקרנית אינה אמורה להאזין למשא התחינות שלנו. בשעת תפילה חשאית, הנשמה תהיה חופשייה מהשפעות חיצוניות ומהתרגשות. בשלווה, ובה בעת בלהט, היא תחפש אחר אלוהים.

מתוק ואיתן יהיה כוח הגבורה שינבע מה', וה'
הרואה בסתר, שאוזנו פקוחה תמיד לשמוע
תפילות הנובעות מן הלב, יקשיב לתפילותינו
ויענה לנו. באמצעות אמונה שקטה ופשוטה,
הנשמה תתחבר עם אלוהים ותאסוף לעצמה
קרני אור אלוהי כדי להתחזק ולהתגבר
במאבק עם השטן. אלוהים הוא מעוז כוחנו

התפללו בחדרכם, ובשעה שתעסקו במלאכת
יומכם, הניחו ללבכם להינשא לעיתים קרובות
בתפילה אל אלוהים. בדרך זו חנוך התהלך
עם האלוהים. תפילות דוממות אלה עולות
השמיימה כמו קטורת יקרה היוקדת לפני כס
הכבוד והחסד. השטן אינו יכול לגבור על אדם
שליבו נתון תמיד לאלוהים.

אין זמן או מקום שאינם מתאימים להעלאת
תפילה לאלוהים. אין דבר שיכול למנוע
מאיתנו לשאת את ליבנו אל השמיים ברוח
של תפילה נלהבת. בקרב ההמונים ברחוב,
בעיצומה של עבודה או סגירת עסקה, עלינו
לשגר תחינה אל אלוהינו, ולהפציר בו להעניק
לנו את הנחייתו, כפי שעשה נחמיה בשעה
שהציג את בקשתו לפני המלך ארתחשסתא.
מקום להתייחדות עם ה' עשוי להימצא לנו
בכל אשר נלך. עלינו לשמור את דלת ליבנו
פתוחה לרווחה, ולהזמין תמיד את ישוע
להיכנס ולשכון בו כאורחה השמימי של
הנשמה.

למרות אווירת השחיתות והרוע האופפת
אותנו, עלינו להקפיד לא לנשום את אדיה

הרעילים, אלא לחיות באוויר הצלול והטהור של השמיים. עלינו להגיף את הדלת בפני מחשבות ודמיונות לא טהורים באמצעות תפילה אמיתית, שתרום את הנשמה אל נוכחות האלוהים. מי שליבם פתוח לברכת האל ולעזרתו, יתהלכו באווירה קדושה יותר מזו השוררת בעולם, ויימצאו בהתחברות מתמדת עם השמיים.

עלינו להחזיק בדעות ברורות יותר על ישוע, ולהבין באופן מלא יותר את ערכם של דברי הנצח. יופייה של הקדושה אמור לגדוש את לבבותיהם של ילדי האלוהים. אך כדי שזה יקרה, עלינו לחפש אחר התגלויות אלוהיות של מלכות השמיים.

הניחו לנשמה להתארך ולהתקרב לשמיים,
כדי שתוכל לזכות במשב רוח מרענן מאוויר
השמיים מיד אלוהים. אם נשמור על קרבה
רבה לאלוהים, בשעת מבחן לא צפוי
מחשבותינו יפנו אליו בטבעיות בדומה לפרח
הפונה אל השמש.

הציגו בפני אלוהים את צורכיכם, דאגותיכם
ופחדים, ושתפו אותו בשמחתכם ובצערכם.
אינכם יכולים להעיק עליו; אינכם יכולים
להתיש אותו. הוא, שיודע את מספר שערות
ראשכם, אינו אדיש לצורכיהם של ילדיו. "כי
רחום וחנון יהוה." (איגרת יעקב ה' 11).
הצער שלנו, ואפילו הדרכים שבהן אנו
מבטאים אותו, נוגעים בליבו האוהב. הביאו
אליו כל דבר שמבלבל אתכם או מביך אתכם.

דבר אינו כבד מכפי שיוכל לשאתו, שכן ה' מקיים את כל העולמות ומנהל את כל ענייני היקום. אף דבר העלול להטריד את שלוותנו אינו פעוט בעיניו מכדי שיבחין בו. אין שום פרק בחיינו שהוא אפל מדי מכדי שיעיין בו. אין שום קושי או תסבוכת שהם קשים מכדי שיפתור אותם. שום אסון לא יפקוד את

הפחותים שבבניו, שום חרדה לא תטריד את הנשמה, שום שמחה לא תצהל בלב, שום תפילה כנה לא תצא מדל שפתינו, בלי שאבינו שבשמים יבחין בהם, או יגלה בהם עניין מייד. שכן, הוא "הרפא, לשבורי לב; (ומחבש, לעצבותם." (תהילים קמ"ז 3

הקשר של אלוהים עם כל נשמה ונשמה הוא שונה, מלא ובלעדי, כאילו אין שום נשמה אחרת עלי אדמות שהוא יכול לדאוג לה; כאילו אין שום נשמה אחרת שלמענה הוא נתן את בנו האהוב.

ישוע אמר: "ביום וזהו תבקשו בשמי ואינני אומר לכם שאני אעתיר לאב בעדכם, שכן האב עצמו אוהב אתכם." "אני בחרתי בכם... וכל אשר תבקשו מהאב בשמי הוא יתן לכם." (יוחנן ט"ז 26, 27; ט"ו 16). אבל תפילה בשמו של ישוע היא הרבה יותר מאזכור שמו בתחילת ובאחרית התפילה. עלינו להתפלל לפי מחשבתו ורוחו של ישוע, מתוך אמונה בהבטחותיו, הסתמכות על חסדו ועשיית פעליו.

אלוהים אינו חפץ שאיש מאיתנו יהפוך לנזיר
או למתבודד שיפרוש מהעולם כדי להקדיש
את עצמו לעבודת ה'. תלמיד המשיח חייב
לחיות את חייו כמו המשיח - בין ההר להמון.
מי שאינו עושה דבר זולת תפילה, יחדל
במהרה להתפלל, או שתפילותיו יהפכו
לשגרה טקסית יבשה. כשבני האדם מוציאים
את עצמם מן החברה, מתרחקים מאווירת
העזרה ההדדית המשיחית ומתחמקים מנשיאת
משאות הזולת, כשהם חדלים לעמול בחריצות
והתלהבות למען האדון ישוע, שעמל בחריצות
והתלהבות למענם, הם מאבדים את התוכן של
התפילה, ואז לא נשאר להם דבר שמעודד
אותם להתמסר לה'. תפילותיהם הופכות
להיות אישיות ואנוכיות. הם אינם מסוגלים

להתפלל לעלצור כיהאנושות או למען חיזוק
מלכות המשיח, או להפציר לקבל כוח
שבאמצעותו יוכלו לפעול.

אם נזניח את זכות ההתחברות, המסייעת לנו
לחזק ולעודד איש את רעהו בשירות האל,
נסבול אובדן. האמיתות מדבר ה' יאבדו את
חיותן וחשיבותן בחיינו. לבבותינו יחדלו
להיות מוארים באורן, ולא יתעוררו עוד בידי
השפעתן המקדשת, ואנו נלך ונדעך רוחנית.
בשל העדר אהדה איש לאחיו, ההתחברות
שלנו תלקה בחסר, ואנו נפסיד רבות. כל
מאמין המסתגר בד' אמותיו ושומר את עצמו
לעצמו, אינו ממלא את התפקיד שאלוהים יעד
לו. טיפוח הולם של כישורינו החברתיים

יעורר בנו תחושת אהדה כלפי הזולת, וישמש
'אמצעי להתפתחות והתחזקות בשירות ה

אם המשיחיים יתרועעו יחדיו, יספרו איש
לרעהו על אהבת האל וישוחחו על האמיתות
היקרות של הגאולה, לבבותיהם יתרעננו, והם
ירעננו איש את רעהו. מדי יום נוכל ללמוד
דברים נוספים על אבינו שבשמיים ולחוות
מחדש את חסדו; או אז נשתוקק לדבר על
אהבתו; כשנעשה זאת, ליבנו יתחמם ויתעודד.
אם נחשוב על ישוע ונשוחח יותר על אודותיו,
ופחות על עצמנו, נזכה לחוות את נוכחותו
במידה רבה יותר.

אם נחשוב על אלוהים בכל פעם שניווכח
בדאגתו אלינו, נהגה בו תמיד ונתענג לשוחח

עליו ולדבר בשבחו. אנו מדברים על דברים
גשמיים מפני שהם מעניינים אותנו. אנו
מדברים על חברינו מפני שאנו אוהבים אותם;
שמחתנו וצערנו קשורים בהם. ואולם, יש לנו
סיבה הרבה יותר גדולה, גדולה עד הנצח,
לאהוב את אלוהים, מאשר את ידידינו עלי
אדמות; לשים את אלוהים בראש מעיינינו,
לדבר על טובו וחסדו ולספר על גבורתו. כל
אלה אמורים להיות הדבר הכי טבעי בעולם
מבחינתנו. המתנות היקרות שאלוהים הרעיף
עלינו לא נועדו להעסיק את מחשבותינו
ואהבתנו עד כדי כך שלא יהיה לנו דבר לתת
לו; הן מהוות בעבורנו תזכורת מתמדת
לאלוהים, וקושרות אותנו בעבותות של אהבה
והכרת תודה לגומל החסדים השמימי שלנו.
אנו שוכנים קרוב מדי לפני האדמה. הבה

נישא את עינינו אל דלתו הפתוחה של ההיכל
השמימי, שם זרח אורו של כבוד האלוהים
מפניו של המשיח, אשר "הוא גם יכול
להושיע לנצח את הבאים לאלוהים דרכו."
(אל העברים ז' 25). עלינו לשבח יותר את ה'
על "חסדיו, ונפלאותיו, לבני אדם." (תהילים
ק"ז 8). התפילות שלנו אינן אמורות להיות
מורכבות אך ורק מבקשות וקבלת מענה. הבה
נחדל להגות תמיד בצרכים שלנו; הבה נתחיל
לחשוב על הברכות שקיבלנו. איננו מתפללים
לעולם יותר מדי, אבל אנו מקמצים במתן
תודה לאלוהים. חסדי ה' מורעפים עלינו ללא
הרף, אבל כמה פעוטה היא הכרת התודה
שלנו, כמה מעט אנו מהללים את ה' על כל
פעליו בעבורנו.

ה' הפציר בבני ישראל לשמוח בברכותיו
בשעה שייאספו לעבודת ה': "ואכלתם שם,
לפני יהוה אלהיכם, ושמחתם בכל משלה
ידכם, אתם ובתיכם, אשר ברכך, יהוה
אלהיך." (דברים י"ב 7). כל מה שאנו עושים
למען תהילת האל, עלינו לעשות בשמחה
ובשירת הלל והודיה, ולא בעצב ודכדוך.

אלוהינו הוא אב רחמן ורך. איננו אמורים
לראות בשירות ה' מטלה מדכדכת ומעיקה,
להיפך, להלל את ה' וליטול חלק במלאכתו
אמורים להיות תענוג לאדם המאמין. אלוהים
אינו חפץ שילדיו, שזכו בתשועה כבירה כל
כך מידי, יתנהגו כאילו הוא מפקח קפדן
וקשוח. הוא ידים הטוב ביותר; כשהם
סוגדים לו, הוא מצפה לבלות בחברתם, לברך

אותם ולנחם אותם, ולמלא את לבותיהם
בשמחה ובאהבה. ה' חפץ שילדיו יתנחמו
בשירות ה' ויתענגו על מלאכתם בשירותו,
ולא יראו בה מטלה קשה. הוא חפץ שכל בני
האדם הבאים לעבוד אותו, יעזבו את נוכחותו
עם מחשבות יקרות על אהבתו ודאגתו, כדי
שיוכלו להתעודד ולשמוח בכל מטלות חיי
היומיום, כדי שיאזרו בחסד וינהגו בנאמנות
וביושר בכל מעשיהם.

עלינו להתאסף סביב למזבח הישועה. המשיח
ופועלו עלי אדמות, מותו, תחייתו וביאתו
השנייה, אמורים לשמש נושא להגות ולשיחה
שלנו, ולמלא את לבחנו בשמחה הרבה ביותר.
עלינו לשמור בזיכרונו כל ברכה שקיבלנו
מאלוהים, וכל אימת שניווכח באהבתו

הגדולה, עלינו להיות מוכנים להפקיד כל דבר
בידיו של המושיע, שנתן את חייו בעבורנו.

הנשמה תנסוק מעלה על כנפי ההלל ותתקרב
לשמיים. מלאכי השמיים סוגדים לאלוהים
באמצעות שירה ומוזיקה בחצרות ההיכל
השמימי; כשאנו מביעים את הכרת התודה
שלנו, אנו מתקרבים לסגידתם של צבאות
השמיים. "זובח תודה, יכבדנני" (תהילים נ'
23). הבה נבוא לפני בוראנו בשמחה יוקדת
(וב"תודה וקול זמרה." (ישעיהו נ"א 3

פרק י"א - הזכות הטמונה 11

בתפילה

אלוהים מדבר אלינו באמצעות הטבע, ההתגלות, יד ההשגחה וכוח ההשפעה של רוח הקודש. אך אין די בהם; עלינו לשפוך את ליבנו בפניו. עלינו לתקשר עם אבינו שבשמיים כדי לנחול חיים רוחניים ולאזור כוחות רוחניים. עלינו לחשוב עליו, להגות בו ובמעשיו, בחסדיו, בברכותיו; אך זו אינה "תקשורת" עם אלוהים במלוא מובן המילה. אם ברצוננו לתקשר עם אלוהים, עלינו לשוחח איתו, לספר לו על עצמנו ועל חיינו.

כשאנו מתפללים, אנו פותחים את ליבנו לאלוהים; אנו שופכים את ליבנו בפניו כשם

שאנו נוהגים עם חבר. לא שהדבר נחוץ כדי
ליידע את אלוהים על מצבנו, אלא כדי
לאפשר לנו לקבל אותו. תפילה אינה מורידה
את אלוהים אלינו, אלא מרוממת אותנו אליו.

בשעה שישוע חי עלי אדמות, הוא לימד את
תלמידיו כיצד להתפלל. הוא הנחה אותם
להציג את צורכיהם היומיומיים לפני ה',
ולשים בו את כל מבטחם. ההבטחה שנתן להם
בדבר קבלת תחינותיהם בידי ה', מהווה
אישוש גם לגבינו.

בשעה שישוע חי בקרב בני האדם, הוא עסק
לעיתים קרובות בתפילה. מושיענו הזדהה עם
הצרכים ועם החולשות שלנו, וחוה אותם על
בשרו. לכן, הוא שב והפציר באביו שבשמיים

לאזור אותו בכוחות רעננים, כדי שיוכל לצאת
למשימתו אזור בכוחות חדשים, ולהצליח
בהתמודדות עם הקשיים והניסיונות שיבואו
עליו. ישוע הוא המופת שלנו. הוא אחינו לכל
חולשותינו, שכן הוא "התנסה בכל כמונו".
(עבר' ד' 15); אבל משום שהמשיח היה חף
מפשע, הוא נרתע באופן טבעי מן הרע; הוא
נשא סבל, קשיים וייסורי נפש בעולמנו
השרוי בחטא. בתור בשר ודם הוא ראה
בתפילה הכרח וזכות. הוא מצא נחמה ושמחה
בהתחברות עם אביו שבשמיים. ואם מושיע
האנושות, בן האלוהים, חש בצורך בתפילה,
על אחת כמה וכמה אנו, בני התמותה
החוטאים והחלשים; אדרבא, אנו אמורים
לחוש צורך בתפילה יוקדת מתמדת.

אבינו שבשמיים ממתין כדי להרעיף עלינו את
מלוא ברכותיו. זוהי זכותנו לגמוע מלוא הפה
ממעייך אהבתו העצומה. פלא שאנחנו
ממעייטים כל כך בתפילה! אלוהים מוכן ומזומן
להקשיב לתפילות כנות מפיותיהם של
הענווים בילדיו, ולמרות זאת, רבים מאיתנו
אינם ששים לשטוח לפני ה' את בקשותיהם
וצורכיהם. מה יחשבו מלאכי השמיים על בני
האדם האומללים וחסרי האונים, הנתונים
תמיד תחת ניסיונות ומבחנים, בשעה שליבו
של אלוהים הגדוש אהבה אינסופית, עורג
אליהם ומוכן להעניק להם הרבה יותר ממה
שהם יכולים או חושבים לבקש, ואף על פי
כן, הם מקמצים בתפילותיהם ואמונתם חלשה
כל כך? מלאכי השמיים אוהבים להשתחוות
לפני אלוהים; הם אוהבים לשרות בנוכחותו.

הם רואים בהתחברות עם אלוהים את מקור שמחתם הרבה ביותר. ואף על פי כן, דומה שילדי האדמה, אשר זקוקים נואשות לעזרה שרק ה' יכול להעניק להם, שמחים לחיות את חייהם ללא אורה של רוח הקודש, ללא התחברות עם שכינתו.

אפילת הרוע אופפת את כל בני האדם המזניחים את התפילה. הפיתויים שהמדיח לוחש באוזניהם מדיחים אותם לחטוא; וזאת משום שהם אינם משתמשים בזכויות שאלוהים העניק להם, הטמונות בתפילות שעליהם לשטוח בפניו. מדוע שבניו ובנותיו של האל ימאנו להתפלל, כשהתפילה היא המפתח שבעזרתו פותחת האמונה את בית האוצר השמימי, שבו צפונים משאבים

עצומים של יכולות אינסופיות? ללא תפילה בלתי פוסקת ועמידה ערנית על המשמר, אנו עלולים להפוך אדישים ולסטות מן הדרך הנכונה. האויב מבקש ללא הרף לחסום את הדרך אל הכפורת במקדש של מעלה, וזאת כדי למנוע מאיתנו לזכות, באמצעות תחינה כנה ואמונה אמיתית, בחסד ה', ולהיאזר בגבורה כדי לגבור על פיתויים.

ישנם מצבים מסוימים שבהם אנו עשויים לצפות שאלוהים ישמע ויענה לתפילותינו. אחד הראשונים בהם הוא כאשר התחושה שאנו נזקקים לעזרה נובעת מאלוהים. ה' הבטיח: "כי אצק מים על צמא, ונוזלים על יבשה." (ישעיהו מ"ד 3). אנשים העורגים לאלוהים, אנשים הרעבים וצמאים לצדקתו,

יכולים לדעת בוודאות שהם ירוו בה. ליבם חייב להיות פתוח להשפעתה של רוח הקודש, 'אחרת הם לא יוכלו לנחול את ברכות ה

הצורך העצום שלנו הוא כשלעצמו טיעון המסנגר עלינו באופן משכנע ביותר. אבל עלינו לחפש אחרי ה' כדי שהוא ימלא את כל הצרכים שלנו. אלוהים אומר: "בקשו וינתן לכם." בנוסף, כתוב: "הוא אשר לא חשך את בנו שלו, אלא מסר אותו בעד כולנו, האם לא יעניק לנו איתו את הכל?" (מתי ז' 7; אל (הרומים ח' 32).

אם נוקיר את יצר הרע השוכן בליבנו, אם נתמיד בביצוע חטא כלשהו בכוונה תחילה, ה' לא ישמע אותנו; אבל תפילה הנובעת מנשמה

גדושת חרטה, המכה על חטא, תתקבל תמיד.
לאחר שתיקנו את כל העוולות שעשינו, נוכל
להאמין שאלוהים יענה לתחינותינו. לא נוכל
לעולם להיות ראויים לחסד ה' בזכות הערך
שלנו; ערכו הרב של ישוע הוא זה שמושיע
אותנו, דם כפרתו הוא זה שמטהר אותנו;
ואולם, החובה לציית לתנאי שה' הציב לגבי
קבלתו אותנו, מוטלת עלינו.

אמונה היא היבט נוסף של תפילה הנושאת
גמול טוב. "כל הקרב אל אלוהים צריך
להאמין שהוא קיים והוא נותן גמול לדורשיו."
(אל העברים י"א 6). ישוע אמר לתלמידיו:
"כל מה שתבקשו בתפילה - האמינו
שקיבלתם אותו, ויהיה לכם." (מרקוס י"א

24). האם אנו מאמינים לו ובוטחים

בהבטחתו?

הבטחת ה' היא רחבה ובלתי מוגבלת, והמבטיח נאמן למלא את הבטחותיו. כאשר איננו מקבלים את הדברים שביקשנו ברגע שביקשנו אותם, אנו ממשיכים להאמין שה' שומע את תפילותינו ויענה עליהן. אבל אנו כל כך טועים וקצרי רואי, שלפעמים אנו מבקשים דברים שאינם לטובתנו; אבינו שבשמיים יענה באהבה על תפילותינו בכך שיעניק לנו את הדבר שישמש לנו לתועלת הגדולה ביותר; את מה שהיינו משתוקקים לקבל לו יכולנו לראות את הדברים כהווייתם, כפי שהוא רואה אותם, בעזרת האור האלוהי. אבל כשנדמה לנו שתפילותינו אינן נענות,

עלינו לדבוק בהבטחת ה'; שכן שעת המענה
לתפילותינו בוא תבוא, ואנו ננחל את הברכה
שאנו זקוקים לה. אולם הטענה שתפילה
תיענה תמיד בדיוק בדרך שציפינו לה,
ושנקבל בדיוק את מה שאנו משתוקקים לו,
אינה אלא יומרה. אלוהים חכם מכדי לטעות,
וטוב מכדי למנוע כל טוב מחסידיו הפוסעים
בדרך הישר. לכן, אל תחששו לבטוח בו, גם
כשאינכם מקבלים תשובה מיידית
לתפילותיכם. ביטחו בהבטחתו הוודאית:
"בקשו ויינתן לכם."

אם נקשיב לקולם של הספקות והפחדים
שלנו, או ננסה לפתור דברים שאיננו יכולים
לראות בבהירות ללא אמונה, המבוכה
והבלבול שלנו רק ילכו ויתגברו. אבל אם

נבוא לאלוהים כמו שאנחנו, עם חוסר האונים
והתלותיות שלנו, ונשטח לפניו את בקשותינו
בלב עניו ובאמון מלא, ה' בעל הידע
האינסופי, שעינו צופה על כל הבריאה כולה,
המושג על הכול באמצעות רצונו ודברו,
יאות להקשיב לזעקת ליבנו, ויאיר את
לבבותינו באורו. באמצעות תפילה כנה אנו
מתחברים עם דעת האלוהים האינסופי. ייתכן
שבאותה השעה לא תהיה לנו ראייה חותכת
לכך שפניו של גואלנו מוטים כלפינו בחמלה
ובאהבה, אבל זוהי האמת לאמיתה. ייתכן
שלא נחוש את מגעו באופן מוחשי, אבל ידו
נחה עלינו באהבה ובחמלה מלאת רוח.

בבואנו לבקש חסד וברכה מאלוהים, עלינו
לבוא לפניו ברוח של אהבה ומחילה בליבנו.

כיצד נוכל להתפלל: "סלח לנו על חטאינו כפי שסולחים גם אנחנו לחוטאים לנו", ובעת ובעונה אחת לדבוק ברוח של חוסר סליחה? (מתי ו' 12). אם אנו מצפים שתפילותינו ייענו, עלינו לסלוח לזולת באותה המידה שבה אנו מצפים שימחל לנו.

התמדה בתפילה היא תנאי לקבלת מענה לתפילותינו. עלינו להתפלל תמיד כדי לגדול באמונה ובהתנסות. עלינו להתמיד בתפילה, ולהתפלל בלב מלא הודיה, ככתוב: "התמידו בתפלה ושיקדו בה בהודיה." (אל הרומים י"ב 12; אל הקולוסים ד' 2). שמעון כיפא מאיץ במאמינים: "היו מפוכחים, והיו ערים להתפלל." (איגרת פטרוס הראשונה ד' 7). שאול מייעץ לנו: "בכל דבר הציגו

משאלותיכם לאלוהים בתפילה ובתחנונים
ובהודיה. " (אל הפיליפים ד' 6). יהודה אומר:
"ואתם, אהובי... התפללו לרוח הקודש. שמרו
את עצמכם באהבת האלוהים. " (איגרת יהודה,
פסוקים 20, 21). תפילה מתמדת היא החיבור
הרצוף של הנשמה עם ה', המביא לכך שחיים
נובעים מאלוהים לתוך חיינו, וטהרה וקדושה
נובעים מחיינו בחזרה לאלוהים.

עלינו לשקוד על התפילה. אל תיתנו לדבר
לעכב אתכם. עשו כל מאמץ כדי לשמור
שהדרך בין נשמתכם לישוע תהיה תמיד
פתוחה. נצלו כל הזדמנות כדי ללכת למקום
שבו נהוג להתפלל. אנשים המבקשים בכל
ליבם ליצור קשר עם אלוהים יהיו נוכחים
באסיפת תפילה, נאמנים לביצוע חובתם

ומשתוקקים לקטוף את כל הפירות שיוכלו להשיג. הם ינצלו כל הזדמנות כדי לשים את עצמם במקום שבו יוכלו לקבל את קרני האור השמימי.

עלינו להתפלל בחוג משפחתנו, והעיקר, לא להזניח את התפילה האישית הנישאת בסתר, שכן היא זו שמזינה את חיי הנשמה. הנשמה לא תוכל לפרוח ולשגשג כל עוד אנו זונחים את התפילה. אין די בתפילה משפחתית או בתפילה בציבור. בד' אמותיה תהיה הנשמה חשופה לעינו הבוחנת של אלוהים. תפילה שנישאת בסתר, תישמע אך ורק בידי אלוהים המקשיב לתפילות. שום אוזן סקרנית אינה אמורה להאזין למשא התחינות שלנו. בשעת תפילה חשאית, הנשמה תהיה חופשייה

מהשפעות חיצוניות ומהתרגשות. בשלווה,
ובה בעת בלהט, היא תחפש אחר אלוהים.
מתוק ואיתן יהיה כוח הגבורה שינבע מה', וה'
הרואה בסתר, שאוזנו פקוחה תמיד לשמוע
תפילות הנובעות מן הלב, יקשיב לתפילותינו
ויענה לנו. באמצעות אמונה שקטה ופשוטה,
הנשמה תתחבר עם אלוהים ותאסוף לעצמה
קרני אור אלוהי כדי להתחזק ולהתגבר
במאבק עם השטן. אלוהים הוא מעוז כוחנו

התפללו בחדרכם, ובשעה שתעסקו במלאכת
יומכם, הניחו ללבכם להינשא לעיתים קרובות
בתפילה אל אלוהים. בדרך זו חנוך התהלך
עם האלוהים. תפילות דוממות אלה עולות
השמיים כמו קטורת יקרה היוקדת לפני כס

הכבוד והחסד. השטן אינו יכול לגבור על אדם שליבו נתון תמיד לאלוהים.

אין זמן או מקום שאינם מתאימים להעלאת תפילה לאלוהים. אין דבר שיכול למנוע מאיתנו לשאת את ליבנו אל השמיים ברוח של תפילה נלהבת. בקרב ההמונים ברחוב, בעיצומה של עבודה או סגירת עסקה, עלינו לשגר תחינה אל אלוהינו, ולהפציר בו להעניק לנו את הנחייתו, כפי שעשה נחמיה בשעה שהציג את בקשתו לפני המלך ארתחשסתא. מקום להתייחדות עם ה' עשוי להימצא לנו בכל אשר נלך. עלינו לשמור את דלת ליבנו פתוחה לרווחה, ולהזמין תמיד את ישוע להיכנס ולשכון בו כאורחה השמימי של הנשמה.

למרות אווירת השחיתות והרוע האופפת
אותנו, עלינו להקפיד לא לנשום את אדיה
הרעילים, אלא לחיות באוויר הצלול והטהור
של השמיים. עלינו להגיף את הדלת בפני
מחשבות ודמיונות לא טהורים באמצעות
תפילה אמיתית, שתרום את הנשמה אל
נוכחות האלוהים. מי שליבם פתוח לברכת
האל ולעזרתו, יתהלכו באווירה קדושה יותר
מזו השוררת בעולם, ויימצאו בהתחברות
מתמדת עם השמיים.

עלינו להחזיק בדעות ברורות יותר על ישוע,
ולהבין באופן מלא יותר את ערכם של דברי
הנצח. יופייה של הקדושה אמור לגדוש את
לבבותיהם של ילדי האלוהים. אך כדי שזה

יקרה, עלינו לחפש אחר התגלויות אלוהיות של מלכות השמיים.

הניחו לנשמה להתארך ולהתקרב לשמיים, כדי שתוכל לזכות במשב רוח מרענן מאוויר השמיים מיד אלוהים. אם נשמור על קרבה רבה לאלוהים, בשעת מבחן לא צפוי מחשבותינו יפנו אליו בטבעיות בדומה לפרח הפונה אל השמש.

הציגו בפני אלוהים את צורכיכם, דאגותיכם ופחדים, ושתפו אותו בשמחתכם ובצערכם. אינכם יכולים להעיק עליו; אינכם יכולים להתיש אותו. הוא, שיודע את מספר שערות ראשכם, אינו אדיש לצורכיהם של ילדיו. "כי רחום וחנון יהוה." (איגרת יעקב ה' 11).

הצער שלנו, ואפילו הדרכים שבהן אנו
מבטאים אותו, נוגעים בליבו האוהב. הביאו
אליו כל דבר שמבלבל אתכם או מביך אתכם.
דבר אינו כבוד מכפי שיוכל לשאתו, שכן ה'
מקיים את כל העולמות ומנהל את כל ענייני
היקום. אף דבר העלול להטריד את שלוותנו
אינו פעוט בעיניו מכדי שיבחין בו. אין שום
פרק בחיינו שהוא אפל מדי מכדי שיעיין בו.
אין שום קושי או תסבוכת שהם קשים מכדי
שיפתור אותם. שום אסון לא יפקוד את

הפחותים שבבניו, שום חרדה לא תטריד את
הנשמה, שום שמחה לא תצהל בלב, שום
תפילה כנה לא תצא מדל שפתינו, בלי שאבינו
שבשמים יבחין בהם, או יגלה בהם עניין

מיידִי. שכן, הוא "הרפא, לשבורי לב;
(ומחבש, לעצבותם." (תהילים קמ"ז 3

הקשר של אלוהים עם כל נשמה ונשמה הוא
שונה, מלא ובלעדי, כאילו אין שום נשמה
אחרת עלי אדמות שהוא יכול לדאוג לה;
כאילו אין שום נשמה אחרת שלמענה הוא נתן
את בנו האהוב.

ישוע אמר: "ביום וזהוא תבקשו בשמי ואינני
אומר לכם שאני אעתיר לאב בעדכם, שכן
האב עצמו אוהב אתכם." "אני בחרתי בכם...
וכל אשר תבקשו מהאב בשמי הוא יתן לכם."
(יוחנן ט"ז 26, 27; ט"ו 16). אבל תפילה
בשמו של ישוע היא הרבה יותר מאזכור שמו
בתחילת ובאחרית התפילה. עלינו להתפלל

לפי מחשבתו ורוחו של ישוע, מתוך אמונה
בהבטחותיו, הסתמכות על חסדו ועשיית
פעליו.

אלוהים אינו חפץ שאיש מאיתנו יהפוך לנזיר
או למתבודד שיפרוש מהעולם כדי להקדיש
את עצמו לעבודת ה'. תלמיד המשיח חייב
לחיות את חייו כמו המשיח - בין ההר להמון.
מי שאינו עושה דבר זולת תפילה, יחדל
במהרה להתפלל, או שתפילותיו יהפכו
לשגרה טקסית יבשה. כשבני האדם מוציאים
את עצמם מן החברה, מתרחקים מאווירת
העזרה ההדדית המשיחית ומתחמקים מנשיאת
משאות הזולת, כשהם חדלים לעמול בחריצות
והתלהבות למען האדון ישוע, שעמל בחריצות
והתלהבות למענם, הם מאבדים את התוכן של

התפילה, ואז לא נשאר להם דבר שמעודד אותם להתמסר לה'. תפילותיהם הופכות להיות אישיות ואנוכיות. הם אינם מסוגלים להתפלל על צורכיהאנושות או למען חיזוק מלכות המשיח, או להפציר לקבל כוח שבאמצעותו יוכלו לפעול.

אם נזניח את זכות ההתחברות, המסייעת לנו לחזק ולעודד איש את רעהו בשירות האל, נסבול אובדן. האמיתות מדבר ה' יאבדו את חיותן וחיבותן בחיינו. לבבותינו יחדלו להיות מוארים באורן, ולא יתעוררו עוד בידי השפעתן המקדשת, ואנו נלך ונדעך רוחנית. בשל העדר אהדה איש לאחיו, ההתחברות שלנו תלקה בחסר, ואנו נפסיד רבות. כל מאמין המסתגר בד' אמותיו ושומר את עצמו

לעצמו, אינו ממלא את התפקיד שאלוהים יעד לו. טיפוח הולם של כישורינו החברתיים יעורר בנו תחושת אהדה כלפי הזולת, וישמש 'אמצעי להתפתחות והתחזקות בשירות ה

אם המשיחיים יתרועעו יחדיו, יספרו איש לרעהו על אהבת האל וישוחחו על האמיתות היקרות של הגאולה, לבבותיהם יתרעננו, והם ירעננו איש את רעהו. מדי יום נוכל ללמוד דברים נוספים על אבינו שבשמיים ולחוות מחדש את חסדו; או אז נשתוקק לדבר על אהבתו; כשנעשה זאת, ליבנו יתחמם ויתעודד. אם נחשוב על ישוע ונשוחח יותר על אודותיו, ופחות על עצמנו, נזכה לחוות את נוכחותו במידה רבה יותר.

אם נחשוב על אלוהים בכל פעם שניווכח
בדאגתו אלינו, נהגה בו תמיד ונתענג לשוחח
עליו ולדבר בשבחו. אנו מדברים על דברים
גשמיים מפני שהם מעניינים אותנו. אנו
מדברים על חברינו מפני שאנו אוהבים אותם;
שמחתנו וצערנו קשורים בהם. ואולם, יש לנו
סיבה הרבה יותר גדולה, גדולה עד הנצח,
לאהוב את אלוהים, מאשר את ידידנו עלי
אדמות; לשים את אלוהים בראש מעיינינו,
לדבר על טובו וחסדו ולספר על גבורתו. כל
אלה אמורים להיות הדבר הכי טבעי בעולם
מבחינתנו. המתנות היקרות שאלוהים הרעיף
עלינו לא נועדו להעסיק את מחשבותינו
ואהבתנו עד כדי כך שלא יהיה לנו דבר לתת
לו; הן מהוות בעבורנו תזכורת מתמדת
לאלוהים, וקושרות אותנו בעבותות של אהבה

והכרת תודה לגומל החסדים השמימי שלנו.
אנו שוכנים קרוב מדי לפני האדמה. הבה
נישא את עינינו אל דלתו הפתוחה של ההיכל
השמימי, שם זורח אורו של כבוד האלוהים
מפניו של המשיח, אשר "הוא גם יכול
להושיע לנצח את הבאים לאלוהים דרכו."
(אל העברים ז' 25). עלינו לשבח יותר את ה'
על "חסדיו, ונפלאותיו, לבני אדם." (תהילים
ק"ז 8). התפילות שלנו אינן אמורות להיות
מורכבות אך ורק מבקשות וקבלת מענה. הבה
נחדל להגות תמיד בצרכים שלנו; הבה נתחיל
לחשוב על הברכות שקיבלנו. איננו מתפללים
לעולם יותר מדי, אבל אנו מקמצים במתן
תודה לאלוהים. חסדי ה' מורעפים עלינו ללא
הרף, אבל כמה פעוטה היא הכרת התודה

שלנו, כמה מעט אנו מהללים את ה' על כל פעליו בעבורנו.

ה' הפציר בבני ישראל לשמוח בברכותיו בשעה שייאספו לעבודת ה': "ואכלתם שם, לפני יהוה אלהיכם, ושמחתם בכל משלה ידכם, אתם ובתיכם, אשר ברכך, יהוה אלהיך." (דברים י"ב 7). כל מה שאנו עושים למען תהילת האל, עלינו לעשות בשמחה ובשירת הלל והודיה, ולא בעצב ודכדוך.

אלוהינו הוא אב רחמן ורך. איננו אמורים לראות בשירות ה' מטלה מדכדכת ומעיקה, להיפך, להלל את ה' וליטול חלק במלאכתו אמורים להיות תענוג לאדם המאמין. אלוהים אינו חפץ שילדיו, שזכו בתשועה כבירה כל

כך מידי, יתנהגו כאילו הוא מפקח קפדן
וקשות. הוא ידים הטוב ביותר; כשהם
סוגדים לו, הוא מצפה לבלות בחברתם, לברך
אותם ולנחם אותם, ולמלא את לבותיהם
בשמחה ובאהבה. ה' חפץ שילדיו יתנחמו
בשירות ה' ויתענגו על מלאכתם בשירותו,
ולא יראו בה מטלה קשה. הוא חפץ שכל בני
האדם הבאים לעבוד אותו, יעזבו את נוכחותו
עם מחשבות יקרות על אהבתו ודאגתו, כדי
שיוכלו להתעודד ולשמוח בכל מטלות חיי
היוםיום, כדי שיאזרו בחסד וינהגו בנאמנות
וביושר בכל מעשיהם.

עלינו להתאסף סביב למזבח הישועה. המשיח
ופועלו עלי אדמות, מותו, תחייתו וביאתו
השנייה, אמורים לשמש נושא להגות ולשיחה

שלנו, ולמלא את לבחנו בשמחה הרבה ביותר.
עלינו לשמור בזיכרוננו כל ברכה שקיבלנו
מאלוהים, וכל אימת שניווכח באהבתו
הגדולה, עלינו להיות מוכנים להפקיד כל דבר
בידיו של המושיע, שנתן את חייו בעבורנו.

הנשמה תנסוק מעלה על כנפי ההלל ותתקרב
לשמיים. מלאכי השמיים סוגדים לאלוהים
באמצעות שירה ומוזיקה בחצרות ההיכל
השמימי; כשאנו מביעים את הכרת התודה
שלנו, אנו מתקרבים לסגידתם של צבאות
השמיים. "זובח תודה, יכבדנני" (תהילים נ'
23). הבה נבוא לפני בוראנו בשמחה יוקדת
(וב"תודה וקול זמרה." (ישעיהו נ"א 3

פרק י"ב - כיצד להתמודד עם ספקות 12

אנשים רבים, במיוחד מאמינים חדשים, מוטרדים לפעמים מספקות המתעוררים בליבם. בכתבי הקודש ישנם דברים רבים שהם אינם מסוגלים להסביר, או אפילו להבין, והשטן משתמש בקשיים אלו כדי לערער את אמונתם בכתבי הקודש בתור התגלות אלוהית. הם תוהים, "כיצד אדע מהי הדרך הנכונה? אם כתבי הקודש הם באמת דבר ה', כיצד אוכל להשתחרר מהספקות והמבוכות הללו?"

אלוהים לעולם אינו מבקש מאיתנו להאמין בלי לתת לנו שפע של ראיות שנוכל לבסס עליהן את אמונתנו. קיומו של אלוהים, אופיו ואמיתות דברו, כל אלה מאוששים על ידי

שפע של הוכחות ועדויות הפונות אל ההיגיון שלנו. אבל אלוהים לא ביטל מעולם את האפשרות להטיל ספק. אמונתנו חייבת להסתמך על ראיות. אנשים המבקשים להטיל ספק תמיד יקבלו הזדמנות לעשות זאת, אך אנשים החפצים באמת ובתמים לדעת את האמת, ימצאו שפע של ראיות שיאששו את אמונתם.

אופיו של הבורא האינסופי או מעשיו נבצרים מהבנתו המוגבלת שלה אדם. מבחינתם של בעלי המוחות החדים ביותר או המשכילים ביותר, ישות קדושה זו תמיד תישאר אפופת מסתורין. "החקר אלוה תמצא? אם עד תכלית שדי תמצא? גובהי שמים, מה תפעל? עמוקה (משאול, מה תדע?" (איוב י"א 7, 8

שאול השליח מכריז: "מה עומק עשר האלוהים, מה עומק חכמתו ודעתו! אין חקר למשפטיו ואין משיג את דרכיו." (אל הרומים י"א א 33). ואף על פי כן, "ענן וערפל סביביו, (צדק ומשפט, מכון כיסאו." (תהילים צ"ז 2

אלוהים נתן לנו להבין את הדרך שבה הוא מטפל בנו ואת המניעים למעשיו, וזאת כדי שנבחין באהבתו ובחסדו האינסופיים המחוברים לגבורתו האינסופית. הוא נתן לנו להבין את מטרותיו אך ורק במידה שתועיל לנו; מעבר לכך, עלינו להמשיך לבטוח ביד ההשגחה הכול יכולה, ובליבו גדוש האהבה של אבינו שבשמיים.

דבר האלוהים, בדומה לאופיו של מחברו
האלוהי, מציג תעלומות שבני האדם לא יוכלו
לעולם לרדת לעומקן. חדירת החטא לעולם,
התגשמות המשיח בדמות בשר ודם,
ההתחדשות, התחייה, ונושאים רבים אחרים
המופיעים בכתבי הקודש, מהווים תעלומות
עלומות מדי למוח האדם; שנבצר ממנו לפתור
אותן או לרדת לעומקן. אנו מוקפים שלל
תעלומות הגודשות את עולם הטבע, שאיננו
מסוגלים להבין אותן במלואן. צורות החיים
הפשוטות ביותר מציגות בפנינו בעיות,
שאפילו החכמים שבהוגי הדעות אינם
מסוגלים לפתור.

בכל מקום מצויים פלאים שהם מעבר לידע
ולהבנה שלנו. לכן, האם עלינו להתפלא על

כך שגם העולם הרוחני גדוש תעלומות
שנבצרו מהבנתנו? אלוהים העניק לנו שפע
של ראיות בכתבי הקודש לגבי המקור האלוהי
של התעלומות הללו. לכן, אל לנו להטיל ספק
בדברו, שכן איננו מסוגלים להבין לאשורן את
כל התעלומות של יד השגחתו.

שמעון כיפא השליח טוען לגבי כתבי הקודש
כי יש בהם: "דברים קשים להבנה, אשר
הנבערים והבלתי יציבים מעוותים אותם...
לאבדונם הם." (איגרת פטרוס השנייה ג'
16). הספקנים משתמשים בקטעים קשים
להבנה בכתבי הקודש כדי לטעון נגדם; אבל
דווקא סוגיות אלו מהוות ראיה חותכת
להשראה האלוהית שבה הם נכתבו. אילו
כתבי הקודש לא הכילו שום תיעוד אלוהי,

אלא אך ורק דברים שיכולנו לתפוס בקלות
בשכלנו; אילו היינו מסוגלים לתפוס במוחנו
המוגבל את גדולתו והודו של ה', אזי כתבי
הקודש לא היו נושאים את החותמת המהימנה
של יד ההשגחה שכתבה אותם. עצם הנושאים
הנשגבים והרזים הטמירים המוצגים בכתבי
הקודש, אמורים לעורר בנו את האמונה שהם
הם דבר האלוהים.

כתבי הקודש מגוללים את האמת בפשטות
ובדרך מושלמת המדברת אל ליבנו וממלאת
את כל כמיהותיו וצרכיו. אמת הכתובים
מפליאה את המוחות המפותחים ביותר ושובה
אותם בקסמה, ובעת ובעונה אחת מאפשרת
לאנשים הפשוטים למצוא את הדרך לגאולה.
ואף על פי כן, באמיתות אלה, שהובעו

בפשטות רבה כל כך, טמונים נושאים נשגבים
כל כך, מרוממים כל כך, אינסופיים כל כך
ונשגבים כל כך מבינת אנוש, שאנו מקבלים
אותן אך ורק משום שהן יצאו מפיו של
אלוהים. תוכנית הגאולה נפרשת לפנינו
בבהירות, כדי שכל נשמה ונשמה תוכל לחזות
בצעדים שעליה לקחת בתהליך החזרה
בתשובה, השיבה לאלוהים וקבלת האמונה
בישוע המשיח אדוננו, וזאת כדי שתוכל
להיוושע בדרך שיועדה לה מאת אלוהים. עם
זאת, מתחת לאמיתות הללו, הפשוטות והקלות
כל כך להבנה, מסתרות תעלומות האופפות
את כבוד ה', תעלומות הנשגבות מבינתנו, ועם
זאת מעניקות השראה למחפש האמת הרציני,
ומעוררות אותו ליראה ולאמונה. ככל
שיתעמק בכתבי הקודש בחיפוש אחר האמת,

כך ישתכנע האדם עמוקות בכך שכתבי
הקודש הם דבר האלוהים החיים, ושעל
התבונה האנושית להשתחוות בפני ההוד
והתפארת של ההתגלות האלוהית.

להודות שאיננו מסוגלים לרדת לעומקן של
האמיתות הנשגבות הטמונות בכתבי הקודש,
משמעו להודות בכך שמוחנו המוגבל אינו
מסוגל לתפוס את האינסופי; שהאדם, עם
הידע האנושי המוגבל שלו, אינו יכול להבין
את תכליתו של האלוהים היודע כל.

היות שנבצר מבני האדם לרדת לעומקן של
התעלומות הטמונות בדבר האלוהים,
הספקנים והכופרים מואסים בכתבי הקודש;
לא כל בני האדם המתיימרים להאמין בכתבי

הקודש חופשיים מסכנה זו. שאול השליח
מזהיר: "הישמרו, אחיי, שלא יהיה באיש מכם
לב מרושע וחסר אמונה, הסוטה מאלוהים
חיים." (אל העברים ג' 12). עלינו ללמוד את
תורת כתבי הקודש בקפדנות ולעומק, ולחקור
את "עמוקות האלוהים", כלומר, את הסודות
והנצורות הנגלים בכתובים (הראשונה אל
הקורינתים ב' 10). בשעה ש"הנסתרת ליהוה
אלהינו, הנגלת לנו ולבנינו." (דברים כ"ט
29). אבל השטן פועל כדי לעוות את השכל
הישר ואת יכולות הלימוד והחקירה של
האדם. כשאדם קורא בכתבי הקודש ושוקל
את האמת הטמונה בהם, גאווה מסוימת
נמהלת במחשבתו. במהרה, סבלנותו פוקעת,
וכשאינו מסוגל להסביר כל קטע וקטע
בכתובים לשביעות רצונו המלאה, הוא חש

מובס. להודות שאינו מסוגל להבין את דברי
הכתובים שנכתבו בהשראה, נראה משפיל
מדי בעיניו. הוא אינו מוכן להמתין באורך רוח
עד שאלוהים יראה לנכון לגלות לו את האמת.
הוא מאמין שיצליח להבין את כתבי הקודש
בעזרת שכלו ותבונתו בלבד, וכאשר הוא
נכשל בכך, הוא מתכחש בעליל לסמכותם.
קיימות תורות ותיאוריות פופולאריות שונות
הנובעות כביכול מכתבי הקודש. אך הללו
אינן מושתתות על תורת כתבי הקודש,
ולמעשה הן מנוגדות לחלוטין לרוח שהעניקה
לכתבי הקודש את השראתה. תורות כאלה
מעוררות ספק וזורעות מבוכה בליבם של
אנשים רבים. ואולם, הן אינן נובעות מדבר
ה', אלא מהוות סילוף של כתבי הקודש בידי
האדם.

אילו יכלו הברואים להבין לאשורם את
אלוהים ופעליו, הם לא היו צריכים להמשיך
בחקר האמת, לגדול בידע ולפתח את השכל;
אלוהים לא היה נחשב בעיניהם אל עליון.
לאחר שהיו מגיעים לשיא הידע וההישגיות,
הם היו חדלים להתקדם. הבה נודה לאלוהים
שאין זה כך. שכן, בו "צפונים... כל אוצרות
החכמה והדעת." (אל הקולוסים ב' 3). בני
האדם יחקרו וילמדו לנצח נצחים, ועם זאת,
לעולם לא ימצו את אוצרות חוכמתו, חסדו
וגבורתו של אלוהים.

אלוהים יעד את האמיתות הטמונות בדבריו
להמשיך ולהתגלות בפני חסידיו בעולם הזה.
אך ישנה רק דרך אחת שבה ניתן לרכוש את

הידע הזה. נוכל להבין את דבר האלוהים אך ורק באמצעות הארה מרוח הקודש, שדבר ה' ניתן באמצעותה. "את אשר באלוהים אין יודע זולתי רוח האלוהים."; "אך לנו גילה אלוהים על ידי רוחו אפלו את עמוקות האלוהים, משום שהרוח חוקרת הכל." (קור"א ב' 11, 10). ישוע הבטיח לתלמידיו: "אבל הוא, אשר הוא רוח האמת, כשיבוא ידריך אתכם אל כל האמת... הוא... משלי יקח (ויודיע לכם." (יוחנן ט"ז. 13, 14).

אלוהים חפץ שבני האדם יתרגלו את כוח החשיבה שלהם; לימוד כתבי הקודש יחדד, יחזק וירומם את השכל יותר מכל ספר אחר. ואולם, עלינו להיזהר מפני סגידה להגיון, הכפוף לשבירותה ולחולשתה של האנושות.

אם כתבי הקודש אינם אופפים את בינתנו,
ואם האמיתות הברורות ביותר אינן נהירות
לנו, עלינו להיות בעלי אמונה תמימה כשל
ילד, בעלי רצון ללמוד ולחפש אחר עזרתה
של רוח הקודש. אם נטעם מגבורתו ומחוכמתו
של אלוהים, ונהיה מודעים לחוסר היכולת
שלנו לרדת לעומקה של גדולתו, הדבר ימלא
אותנו ענווה. אז נקרא את כתבי הקודש מתוך
יראת כבוד ותחושת קדושה, כפי שאנו באים
לנוכחותו. כשאנו פונים לכתבי הקודש,
ההיגיון חייב להכיר בסמכות גבוהה ממנו,
והלב והשכל חייבים להשתחוות ליהוה, האל
הכביר.

דברים רבים שנראים לנו קשים להבנה או
מעורפלים, יובהרו בידי ה' בפני אנשים

המבקשים להבינם, ויהפכו ברורים ונהירים להם. אבל ללא הנחייתה של רוח הקודש, תמיד נהיה מועדים לסלף את כתבי הקודש או לשגות בהבנתם. לפעמים, קריאה רבה בכתבי הקודש אינה מביאה שום תועלת, ובמקרים רבים היא אף עלולה להזיק. כשקוראים את כתבי הקודש ללא יראת כבוד וללא תפילה; כשהמחשבות והרגשות אינם ממוקדים באלוהים, או אינם עולים בקנה אחד עם רצונו, המוח יהיה אפוף ספקות; ואז, בעיצומו של לימוד כתבי הקודש, הספקנות תגבר ותתחזק. אויב נשמותינו שובה את המחשבות שלנו, ומציע לנו פרשנויות שגויות. כשבני האדם אינם מבקשים להימצא בהרמוניה עם אלוהים בכל מוצא פיהם ומעשיהם, אזי, מלומדים ככל שיהיו, הם עלולים לטעות

בהבנתם את הכתובים, ולכן מסוכן לבטוח
בהסבריהם. אנשים הפונים לכתבי הקודש
במטרה למצוא בהם סתירות, הם חסרי תובנה
רוחנית. בעזרת הראייה המעוותת שלהם, הם
ימצאו סיבות רבות לפקפוק ולחוסר אמונה
בדברים פשוטים ומפורשים המצויים
בכתובים.

גם אם הם מסווים זאת, המניע העיקרי שלהם
לפקפוק ולספקנות הוא ברוב המקרים אהבת
החטא. תורת ה', על מצוותיה ואיסוריה, אינה
מתקבלת בברכה בידי אנשים גאוותיים
שליבם נוהה אחר החטא; אנשים שאינם
מוכנים לציית לחוקיה של התורה, מוכנים
ומזומנים לפקפק בסמכותה. כדי להגיע לאמת,
עלינו להיות בעלי תשוקה כנה לדעת את

האמת, ובעלי נכונות לציית לה בכל ליבנו. כל מי שילמד את כתבי הקודש עם רוח כזו, ימצא שפע של ראיות לכך שהם דבר האלוהים, ויוכל לרכוש תובנות על האמיתות הטמונות בהם, שיחכימו אותו לשם גאולתו.

המשיח אמר: "הרוצה לעשות את רצונו [של ה'] ידע אם תורתי מאלוהים היא." (יוחנן ז' 17). במקום להטיל ספק ולהתלונן על דברים שאינם מובנים לכם, שימו לב לאור הזורח עליכם, ותקבלו אור גדול יותר. קיימו בעזרת חסד המשיח כל מצווה שאתם מבינים בשכלכם, ואז תהיו מסוגלים להבין ולקיים את המצוות שאינן נהירות לכם.

קיימת ראייה הגלויה בפני כול - הן בפני
המלומדים והן בפני חסרי ההשכלה: ראייה
הנובעת מהתנסות אישית. אלוהים מזמין
אותנו להיווכח בעצמנו באמיתות דברו, באמת
הטמונה בהבטחותיו. הוא מפציר בנו: "טעמו
וראו, כי טוב יהוה." (תהילים ל"ד 8). במקום
להסתמך על דבריו של אדם אחר, עלינו
לטעום מדבר ה' בעצמנו. אלוהים מכריז:
"בקשו ותקבלו." (יוחנן ט"ז 24). הבטחותיו
יקוימו במלואן. הן לא יאכזבו לעולם; הן לא
יכולות להכזיב. בשעה שנתקרב לישוע ונשמה
במלוא אהבתו, הספק והאפלה שבקרבו
יתפוגגו באורה של שכינתו.

שאל השליח אומר כי אלוהים, "הצילנו
משלטון החושך והעבירנו אל מלכות בנו

אהובו'. ” (אל הקולוסים א' 13). כל אדם שעבר ממוות לחיים יכול ל".חתום בחותם ידו כי האלוהים אמת. ” (יוחנן ג' 33, תרגום זלקינסון). הוא יכול להעיד: ”נזקקתי לעזרה, ומצאתי אותה בישוע. כל מחסורי ספקו. הרעב שכסס בנשמתי התמלא, ועכשיו אני רואה בכתבי הקודש את ההתגלות של ישוע המשיח. אתם שואלים למה אני מאמין בישוע? מפני שהוא המושיע השמימי שלי. מדוע אני מאמין בכתבי הקודש? מפני שגיליתי שהם קולו של אלוהים המדבר אל נשמתי. ” האישוש לכך שכתבי הקודש הם האמת, ושהמשיח הוא בן האלוהים, עשוי להימצא בתוכנו. אנו יודעים בוודאות שאיננו הולכים שולל אחר מעשיות שקריות מתוחכמות.

שמעון כיפא מאיץ באחיו לאמונה: "גידלו
בחסד ובדעת אדוננו ומושיענו ישוע המשיח."
(איגרת פטרוס השנייה ג' 18). כשאנשי
האלוהים גדלים בחסד, הם ירכשו ללא הרף
תובנה ברורה יותר של דברו. הם יגלו אור
חדש ויופי חדש באמיתותיו הקדושות. הדבר
נכון לגבי כל הדורות בהיסטוריה של הקהילה
המשיחית, מראשית היווסדה ועד אחרית
הימים. "ואורח צדיקים, כאור נוגה: הולך
(ואור, עד נכון היום." (משלי ד' 18

האמונה עוזרת לנו להציץ על עולם הבא
ולהבין את הבטחת ה'. בעולם הבא תתמזג
בינתו של האדם עם הבינה האלוהית הנשגבת
ותעצמות הנפש יתמזגו עם האור האלוהי.

נוכל לשמוח על כך שכל מה שאיננו מבינים
במעשי ההשגחה יתבהר בפנינו; דברים שאנו
מתקשים להבין יבואו על פתרונם; ובמקום
שבו מוחנו המוגבל מצא אך ורק מבוכה,
בלבול ומטרות שלא התגשמו, נחזה בהרמוניה
כלילת שלמות ויופי. "עכשו רואים אנו
במראה, במעורפל, אבל אז - פנים אל פנים.
עכשו ידיעתי חלקית, אבל אז אכיר כדרך
שגם אני מוכר." (הראשונה אל הקורינתים
12 י"ג).

פרק י"ג - שמחו בה 13

ילדי האלוהים נקראים לייצג את המשיח ולהפגין את טובו וחסדו י של ה'. כשם שישוע גילה לנו את אופיו האמיתי של אבינו שבשמיים, כך עלינו לגלות את המשיח לעולם שאינו מכיר את אהבתו הרכה והחומלת. ישוע אמר: "כמו ששלחת אותי אל העולם כן גם אני שלחתי אותם אל העולם." "אני בהם ואתה בי". למען ידע העולם כיי אתה שלחתני. (יוחנן י"ז 18, 23). שאול השליח אמר לתלמידי ישוע: "רואים בבירור שאתם אגרת המשיח." "וכל אדם מכיר אותה וקורא אותה." (השנייה אל הקורינתים ג' 3, 2). ישוע שולח איגרת לעולם באמצעות כל אחד ואחד מילדיו. אם אתם תלמידי המשיח, אתם

האיגרת שישוע משגר לבני משפחותיכם,
לכפר שלכם, ולרחוב בו אתם מתגוררים.
ישוע השוכן בקרבכם משתוקק לדבר אל
ליבם של אנשים שאינם מכירים אותו; ייתכן
שהם מעולם לא קראו את כתבי הקודש, או
לא שמעו את קולו הדובר אליהם מדפיהם;
ייתכן שאינם רואים את אהבת האל במעשי
ידיו. אבל אם אתם תלמידי המשיח, ואם אתם
מייצגים נאמנה את ישוע, ייתכן שהם יבינו
באמצעותכם דבר מה על טובו וחסדו של ה',
ולפיכך ישתוקקו לאהוב אותו ולשרת אותו.

המשיחיים ניצבים בדרך לשמיים בתור נושאי
האור. הם אמורים לשקף לעולם את האור
הזורח עליהם מן המשיח. חייהם ואופיים
אמורים לשקף את המשיח, ובאמצעותם,

אנשים אחרים יקבלו תמונה נאמנה של
המשיח ושירותו.

אם אנו מייצגים נאמנה את המשיח, נגרום
לשירות המשיח להיראות קוסם ושובה לב
כפי שהוא באמת. משיחיים שנשמתם עגומה
ומדוכדכת, המרבים להתלונן ולהתרעם,
מציגים בפני הזולת מצג שווא על אלוהים ועל
החיים המשיחיים. הם נותנים לבני האדם את
הרושם שאלוהים אינו חפץ שילדיו יהיו
שמחים, ובדרך זו הם נותנים עדות שקר נגד
אבינו שבשמיים.

השטן שמח כשהוא מצליח לעורר בליבם של
חסידי ה' חוסר אמונה ודיכאון. הוא שש
ומתענג לראות אותנו חדלים לבטוח בה',

ומפקפקים ברצון וביכולת שלו לגאול אותנו.
הוא שמח כאשר אנו חוששים שמא ה' יפגע
בנו ביד השגחתו. מלאכתו של השטן היא
להציג את ה' בתור אל נטול רחמים וחמלה.
הוא מציג את האמת על אלוהים באופן
מסולף. הוא ממלא את הדמיון ברעיונות
שקריים בנוגע לאלוהים. ואילו אנו, במקום
להגות באמת בכל הנוגע לאבינו שבשמיים,
מתמקדים לעיתים קרובות מדי בתיאורים
המסולפים של השטן, ומחללים את כבודו של
ה' כשאננו בוטחים בו וכשאנו מתלוננים
נגדו. השטן פועל ללא הרף כדי שחיי האמונה
ייראו קודרים. הוא חפץ שהם ייראו קשים
ומייגעים בעיני בני האדם. וכאשר תלמיד
המשיח מפגין בחייו את הרעיון המסולף הזה,

הוא מצדד בכזביו של השטן באמצעות חוסר
האמונה שלו.

אנשים רבים מתמקדים - בשעה שהם פוסעים
על שביל החיים - בטעויות, בכישלונות
ובאכזבות שלהם, ולכן ליבם גדוש צער
וייאוש. כשביקרתי באירופה, כתבה לי אחות
באמונה שהייתה שקועה בצער עמוק וביקשה
מילות עידוד. בלילה לאחר שקראתי את
מכתבה חלמתי שהתהלכתי בגן, ומישהו
שדומה היה שהוא בעליו של הגן הנחה אותי
בשביליו. קטפתי פרחים והתענגתי על
ניחוחם. לפתע, אחות זו שצעדה לצידדי הסבה
את תשומת ליבי לקוצים דוחים למראה
שחסמו את דרכה. היא התייפחה והתייסרה.
היא לא צעדה בשביל בעקבות מורה הדרך,

אלא בין קוצים ודרדרים. "אבוי", היא קוננה,
"לא חבל שהגן היפה הזה הושחת על ידי
קוצים?" מורה הדרך אמר לה: "תניחי
לקוצים. הם רק יפצעו אותך. תאספי את
השושנים, את החבצלות ואת הציפורנים."

האם לא היו בחייכם נקודות אור כלשהן?
האם לא חוויתם תקופות נפלאות שבהן לבכם
פעם משמחה במענה לרוח קודשו של
אלוהים? כשאתם בוחנים לאחור את פרקי
חייכם, האם אינכם מוצאים בהם דפים
נעימים? האם הבטחות ה', בדומה לפרחים
ריחניים, אינן צומחות משני צידי השביל
שעליו אתם פוסעים? האם לא תניחו ליופיין
ולמתיקותן למלא את ליבכם בשמחה

הקוצים והדרדרים רק יפצעו ויעציבו אתכם.
אם תאספו אך ורק דברים כאלה ותציגו אותם
בפני הזולת, האם, חוץ מלזלזל בחסדו וטובו
של אלוהים, לא תמנעו למעשה מן האנשים
?סביבכם לפסוע בנתיב החיים

אין זה בחוכמה לאסוף את זיכרונות העבר
הלא נעימים, את העוולות ואת האכזבות,
לשוחח עליהם ולקונן עליהם, עד שייאוש
מוחלט ישתלט עלינו. נשמה מיואשת וגדושת
אפילה מונעת מעצמה את אורו של אלוהים,
ומטילה צל על דרכם של אנשים אחרים.

הודו לאלוהים על התמונות הבהירות שהציג
לפנינו. הבה נקביץ את ההבטחות המבורכות
שניתנו ביד אהבתו, כדי שנוכל להתבונן בהן

ללא הרף. התבוננו בבן האלוהים העוזב את
כס המלכות של אביו שבשמיים ועוטה על
אלוהותו את אנושיותנו כדי לשחרר אותנו
מכוחו של השטן; ראו את הניצחון שהמשיח
נחל למעננו; שימו לב לשערי השמיים
הנפתחים בפני האדם, לקודש הקודשים
בהיכל ה' הנחשף לעיני האדם, שם נגלה כבוד
האלוהים; ראו כיצד האנושות החוטאת נחלצת
מתהום האבדון שאליו שקעה בעטיו של
החטא, נישאת מעלה ומתחברת מחדש עם
האלוהים האינסופי, ולאחר שעמדה במבחן
האלוהי באמצעות אמונה בגואלנו, היא עוטה
את צדקת המשיח ומרוממת לכס מלכותו. אלה
הן התמונות שאלוהים חפץ שנהגה בהן.

כשאנו מפקפקים באהבת ה' וחדלים לבטוח
בהבטחותיו, אנו מחללים את כבודו ומעציבים
את רוח קודשו. כיצד תרגיש אם אם ילדיה
יתלוננו עליה ללא הרף, כאילו אינה רוצה
בטובתם, וזאת לאחר שהקדישה את חייה
לטיפוחם וכדי להעניק להם נחמה? הרי אם
הם יפקפקו באהבתה, זה ישבור את ליבה.
כיצד ירגיש כל הורה אם ילדיו ינהגו כך
כלפיו? כיצד יוכל אבינו שבשמיים להביט בנו
כשאננו בוטחים באהבתו, שהניעה אותו
למסור את בנו יחידו כדי להעניק לנו חיים?
שאול השליח כותב: "הוא אשר לא חשך את
בנו שלו, אלא מסר אותו בעד כולנו, האם לא
יעניק לנו איתו את הכל?" (אל הרומים ח'
32). ואף על פי כן, אנשים רבים אומרים, אם
לא בפיהם אז באמצעות מעשיהם: "ה' לא יעד

זאת למעני. הוא אולי אוהב אנשים אחרים,
אבל אותי הוא לא אוהב.”

כל הדברים הללו מזיקים לנשמתכם; שכן כל
מילת ספק היוצאת מפיכם מזמינה את מדוחי
השטן; היא מחזקת בכם את הנטייה להטיל
ספק, מצערת את מלאכי השרת ומבריחה
אותם מכם. כשהשטן מפתה אתכם, אל
תוציאו משפתיכם מילת ספק או רוע. אם
בחרתם לפתוח את הדלת להצעותיו, מוחכם
יתמלא חוסר אמון ומחשבות מרדניות. אם
תדברו על רגשותיכם, כל מילת ספק שתצא
מפיכם לא רק תשפיע עליכם, אלא אף תזרע
זרע שיצמח ויישא פרי באושים בחיי הזולת,
וייתכן מאוד שהתהליך יהיה בלתי הפיך, עד
שלא ניתן יהיה לבטל את השפעתו. אתם אולי

תצליחו לעמוד בפיתוי ולהיחלץ ממלכודת השטן, אבל אנשים שהושפעו מכם עלולים לדבוק בחוסר האמונה שלכם, ולפיכך לא יצליחו להימלט מן השטן. לכן, חשוב מאוד שנדבר אך ורק את הדברים המעניקים חוסן רוחני וחיים רוחניים.

מלאכי ה' מטים אוזן כדי לשמוע את מה שאתם מוסרים לעולם על אביכם שבשמיים. לכן, תמיד תהא שיחתכם רוויה במשיח, שחי כדי להפגיע בעבורכם לפני אביו שבשמיים. כשאתם נוטלים את ידו של ידיד, הללו את ה' בפיכם ומעומק ליבכם. הדבר יסב את תשומת ליבו של ידידכם לישוע

כולנו חווים קשיים וניסיונות. קשה לשאת
צער, וקשה לעמוד בניסיון. אל תשפכו את
ליבכם לפני בני האדם, אל תספרו להם על
צרותיכם, אלא הביאו הכול אל אלוהים
בתפילה. בכוחכם לעשות רבות כדי להאיר
ולשפר את חיי הזולת, ולחזק את ידם במילות
תקווה ועידוד.

פעמים רבות קורה שנשמה אמיצה הנתונה
בלחץ כבד תחת יד הפיתוי, עומדת כמעט
להיכנע במלחמה המתחוללת בין ה"אני"
לכוחות הרוע. אל תרפו את ידיה של נשמה
כזו הנתונה במאבק עז. עודדו אותה בעזרת
מילים אמיצות חדורות תקווה, שידרבנו אותה
להמשיך בדרכה. בדרך זו אורו של המשיח
יזרח מכם. "איש מאתנו אינו חי את חייו לשם

עצמו. " (אל הרומים י"ד 7). באמצעות
ההשפעה הלא מודעת שלנו, אנשים אחרים
יוכלו להתעודד ולהתחזק, ומצד שני,
להתייאש ולדחות את המשיח ואת האמת.

אנשים רבים מחזיקים בדעה שגויה על חייו
ואופיו של המשיח. הם סבורים כי אין בישוע
ולו טיפת חמימות או עליזות; שהוא קשוח,
קפדן, נוקשה ועגום. במקרים רבים, החוויה
הדתית שלהם עוצבה בידי רעיונות קודרים
אלה.

לעיתים קרובות אומרים על ישוע שהוא בכה,
אבל אף פעם לא חייד. מושיענו היה אומנם
"איש מכאובות" למוד סבל, שידע צער וכאב,
שכן פתח את ליבו וספג את כל צרותיהם

ויגונם של בני האדם, אבל למרות שחיינו היו
חיי התכחשות עצמית גדושי כאב ודאגה
לזולת, רוחו לא דוכאה. ארשת פניו לא לבשה
צער או התמרמרות, אלא הביעה תמיד שלווה
ושלום. ליבו היה כמעייין המתגבר שמתוכו
נבעו חיים, ובכל אשר פנה, הפיץ מנוחה
ושלווה, שמחה וששון.

מושיענו עשה כל דבר בעוצמה, ברצינות
ובכובד ראש, אבל לעולם לא היה עגמומי,
זועף או מר נפש. חייהם של תלמידי המשיח
ההולכים בעקבותיו יהיו גדושי תכלית
רצינית; תהיה להם תחושת מחויבות עמוקה.
קלות ראשם תדוכא, לא תהיה בקרבם שמחה
רועשת, לא יישמעו מפיהם בדיחות גסות,
שכן האמונה בישוע מעניקה למאמין שלווה

כמי נהר. היא אינה מכבה את אור השמחה
הזורח בליבו; היא אינה מדכאת את העליזות;
היא אינה מקדירה פנים שמחות ומחייכות.
המשיח בא לעולם לא כדי לקבל שירות, אלא
כדי לשרת; כאשר אהבתו תמשול בליבנו, אנו
נלך בעקבות המופת שלו.

אם נשים בראש מעיינינו את העוולות
והאכזריות של הזולת כלפינו, נגלה שאי
אפשר לאהוב את הזולת כפי שהמשיח אוהב
אותנו. אבל אם נמקד את מחשבותינו באהבתו
הנפלאה וברחמיו הרבים של המשיח אלינו,
אותה רוח תנבע מקרבנו אל הזולת. אנו נאהב
ונכבד איש את רעהו חרף המגרעות והפגמים
של הזולת, שאיננו יכולים שלא להבחין בהם.
אנו נטפח ענווה, נחדל להסתמך על עצמנו

וננהג בעדינות מלאת אורך רוח כלפי משגי הזולת. הדבר יצמית בנו כל אנוכיות שמצרה את רגלנו, ויהפוך אותנו רחבי לב ונדיבים.

מחבר מזמורי התהילים אומר: "בטח ביהוה, ועשה טוב; שכן ארץ, ורעה אמונה." (תהילים ל"ז 3). "ביטחו בה". כל יום מביא עימו את צרותיו, דאגותיו וקשייו; בשעת מפגש עם חברים, אנו מוכנים ומזומנים לספר להם על הקשיים, הצרות והמבחנים שלנו. אנו מדברים על דאגות רבות שלא לצורך, מספרים על פחדים רבים הטורדים את שלוותנו ועל חרדה עמוקה כל כך, עד שאפשר יהיה לחשוב שאין לנו מושיע אוהב ורחמן המוכן לשמוע את כל בקשותינו ולהיות לנו לעזר בשעת צרה.

ישנם אנשים החיים בפחד תמידי ודואגים
תמיד שלא לצורך. כל יום ויום הם מוקפים
במחוות אהבתו של אלוהים; כל יום ויום הם
נהנים משפע חסדי יד ההשגחה; אבל הם
מתעלמים מן הברכות המורעפות עליהם.
מוחם הוגה ללא הרף באי נעימות כלשהי
שהם חוששים שתבוא עליהם; ייתכן שהם
באמת מתמודדים עם קושי כלשהו, אך חרף
היותו פעוט, הוא מעוור את עיניהם מלראות
את שפע הברכות שהם נחלו, הדורשות את
הכרת התודה שלהם. וכך, במקום שהקשיים
שהם מתמודדים איתם ידחפו אותם לפנות
לאלוהים, מקור העזרה היחיד שלהם, הם
דווקא מנתקים אותם ממנו, שכן הם אך ורק
מעוררים בליבם אי שקט ותרעומת.

האם ישנה הצדקה לחוסר אמונה כזה מצידנו?
מדוע שנהיה חסרי הכרת תודה וחסרי אמון?
ישוע הוא ידידנו; כל השמיים כולם מתעניינים
ברוחתנו ובאושרנו. אסור שנניח לקשיים
ולדאגות היומיום להדאיג את ליבנו ולאפוף
את ראשנו בעננה. אם נניח להם לטרוד את
שלוותנו, תמיד יהיה משהו שירגיז אותנו או
יציק לנו. אסור שנשקע בדאגה שרק תשחק
אותנו ותיגע אותנו, אך לא תסייע לנו
בהתמודדות עם מבחנים.

ייתכן שנקלעתם לקשיים כספיים; הסיכויים
שלכם להיחלץ מהם הולכים וקטנים מרגע
לרגע, ואתם עלולים לסבול מאובדן רציני.
אבל אל ייאוש; שימו יהבכם על ה', והישארו

שלווים ושמחים. התפללו לקבל חוכמה כדי שתוכלו לנהל את ענייניכם בזהירות ובתבונה, ובכך תמנעו אובדן ואסון. עשו כמיטב יכולתכם כדי להפיק את התוצאות הטובות ביותר. ישוע הבטיח את עזרתו, אך לא במנותק ממאמצינו. לאחר שהסתמכתם על עוזרנו השמימי, ועשיתם כמיטב יכולתכם, קבלו בשמחה את פרי מאמציכם ותפילותיכם.

אלוהים אינו חפץ שחסידיו יוכרעו תחת משא דאגותיהם. אך הוא אינו מוליך אותנו שולל. הוא אינו אומר לנו: "אל תפחדו, אין סכנות בדרך." הוא יודע שקיימים סכנות ומבחנים, והוא מסביר לנו בפשטות מה עלינו לעשות. הוא אינו מציע לקחת את חסידי מעולם החטא והרשע, אבל הוא מצביע בפניהם על

מקלט שלא יכזיב אותם לעולם. תפילתו של המושיע למען תלמידיו הייתה: "אינני מבקש שתקחם מן העולם, אלא שתשמרם מן הרע." הוא מכריז: "בעולם - צרה לכם, אך התעודדו: אני ניצחתי את העולם." (יוחנן י"ז 15; ט"ז 33).

בדרשה על ההר, ישוע לימד את תלמידיו לקחים יקרים בנוגע לצורך לבטוח באלוהים. לקחים אלה נועדו לעודד את ילדי האל בכל הדורות; לאחר שעברו מדור לדור, הם הגיעו אלינו רוויי הוראה ונחמה. המושיע ביקש מתלמידיו להתבונן בציפורים שמרננות בסלסולי ההלל שלהן, חופשיות מדאגות, שכן ברואים אלה "אינם זורעים ואינם קוצרים," אבל אבינו הכביר שבשמיים זן ומכלכל אותם

ומעניק להם את כל צורכיהם. ואז הוא אמר לתלמידיו: "הלא אתם חשובים יותר מהם!" (מתי ו' 26). המפרנס השמימי הכביר שלנו פותח את ידו, זן ומשביע את כל בני האדם, בעלי החיים ויתר ברואיו. תשומת ליבו ודאגתו אינן פוסחות על עופות השמיים. הללו נדרשים לאסוף את גרגירי הדגן שהוא פיזר למענם, להכין את החומרים הנחוצים לבניית קניהם הזעירים ולהאכיל את צאצאיהם. בשעה שהם עוסקים במלאכתם, הם מזמרים ומהללים את ה', שכן, "אביכם שבשמים מכלכל אותם. הלא אתם חשובים יותר מהם." האם ערככם בתור עובדי ה' התבוניים והרוחניים אינו רב יותר מאשר עופות השמיים?! האם אבינו שבשמיים, המקיים את החיים, אשר ברא אותנו בצלם דמותו

השמימית, לא יספק לנו את צרכינו אם רק
נבטח בו!

המשיח ביקש מתלמידיו להתבונן בפרחי
השדה הגדלים בשפע, זוהרים ביופי הפשוט
שאבינו שבשמיים העניק להם, ביטוי לאהבתו
את האדם. הוא אמר להם: "התבוננו אל
שושני השדה וראו איך הם גדלים." היופי
והפשטות של הפרחים הללו עולים בהרבה על
הדר המלכות של שלמה. הבגדים היפים
וההדורים ביותר שיוצרו בידי אמן ברוך
כישרונות, לא ישתוו לחן הטבעי וליופי הזוהר
של פרחי הבריא. ישוע הכריז בפני תלמידיו:
"ואם ככה מלביש אלוהים את חציר השדה
אשר היום ישנו ומחר יושלך לתוך התנור, על
אחת כמה וכמה אתכם, קטני אמונה!" (מתי ו')

28, 30). אם אלוהים, האמן השמימי, מעניק לפרחים הצנועים, הקמלים תוך יום אחד, את שלל צבעיהם העדינים והמגוונים, האם לא ידאג ביד רחבה יותר לברואיו שנבראו בצלמו?! לקח זה של המשיח יוצא חוצץ נגד מחשבות של חרדה, מבוכה וספק השורים בלב חסר אמונה.

ה' חפץ שכל בניו ובנותיו יהיו מאושרים, שלווים וצייתנים. ישוע מכריז: "שלום אני משאיר לכם, את שלומי אני נותן לכם; לא כדרך שהעולם נותן אני נותן לכם. אל נא יחת לבבכם ואל יירא." "את הדברים האלה דיברתי אליכם כדי ששמחתי תהיה בקרבכם ושמחתכם תהיה שלמה." (יוחנן י"ד 27; ט"ו 11).

כשאנו מחפשים אחר אושר מתוך מניעים
אנוכיים, מחוץ לנתיב החובות שהוטלו עלינו,
האושר שנמצא יהיה זמני, הפכפך וארעי; הוא
בא וחולף, והנשמה נותרת עם תחושת בדידות
וצער. אבל בשירות ה' מזומנים לנו שמחה
וסיפוק. המשיחי אינו נותר עזוב לנפשו
להתהלך בדרכים מפוקפקות, ולהתמודד לבד
עם חרטות ואכזבות שווא. אם איננו נהנים
מתענוגות העולם הזה, אנו יכולים להיות
שמחים ועליזים לקראת העולם הבא.

אבל אפילו בעולם הזה, המשיחיים יכולים
לשמוח ולהתענג על התחברות עם המשיח;
הם יכולים ליהנות מאור אהבתו, ולזכות
בנחמה תמידית בנוכחותו. כל צעד בחיים

עשוי לקרב אותנו יותר ויותר לישוע, להעניק לנו חוויה עמוקה יותר של אהבתו ולקרב אותנו בצעד נוסף למעוננו השלו, המבורך, שבמלכות השמיים. לכן, חשוב שלא נוותר על האמון והביטחון שלנו, אלא נדבק באמונה שלנו, אמונה איתנה יותר מאי פעם. "עד הנה עזרנו יהוה," (שמואל א', ז' 12) והוא יעזור לנו גם בעתיד עד אחרית הימים. הבה נתבונן באבני הדרך הכבירות, זכר למעשיו של ה', אשר ביקש לנחם אותנו ולהושיע אותנו מידו של המשחית. הבה נשמור בזיכרוןנו את כל החסדים הענוגים והחומלים שעשה עימנו - את הדמעות שניגב מפנינו, את המכאובים שהקל מעלינו, את החרדות שהסיר מליבנו, את הפחדים שהפיג, את המחסורים שסיפק, את הברכות שהרעיף עלינו - ובכך אזר אותנו

בכוח לקראת כל מה שצפוי לנו בשארית
מסענו אל מלכות השמיים.

איננו יכולים אלא להביט קדימה אל הקשיים
החדשים במאבק הבא, אבל אנו יכולים לבחון
את העבר, להביט אל העתיד ולומר: "עד הנה
עזרנו יהוה." (שמואל א', ז' 12) "וכימך,
דבאך." (דברים ל"ג 25). המבחן שיבוא
עלינו לא יהיה קשה מדי מכוחנו, מהכוח
שיינתן לנו כדי שנוכל לעמוד בו. לכן, הבה
נמשיך במלאכתנו בכל אשר נפנה, ונאמין
שה' יאזור אותנו במידת הכוח ההולמת את
הקשיים או המבחנים שיבואו עלינו.

עוד מעט קט ושערי השמיים יפתחו לרווחה
לקראת ילדי האלוהים, ומשפתיו של מלך

הכבוד תורעף ברכה שתצלצל באוזניהם כמו
המוזיקה העשירה ביותר: "בואו ברוכי אבי
ורשו את המלכות המוכנה לכם מאז הוסד
(תבל. "' (מתי כ"ה 34).

או אז הנושעים יתקבלו בברכה במעון
השמימי שישוע הכין למענם. שם הם לא
ישכנו בחברתם של חלאת האנושות: נוכלים,
נואפים, טמאים וכופרים, אלא יתחברו עם
אנשים שניצחו את השטן ופיתחו אופי כליל
שלמות באמצעות חסד ה'. יצר הרע שלהם,
וכן כל מגרעת וכל פגם שהציקו להם בעולם
הזה, הוסרו בידי דם כפרתו של המשיח,
ועכשיו, הודו וזוהר כבודו של המושיע, הזוהר
יותר מזוהרה של החמה, יורעפו עליהם. היופי
הפנימי של המשיח, אופיו כליל השלמות,

יזרח מהם באור גדול יותר מאורם של הדר
ופאר ארציים. הם יעמדו מושלמים, ללא כל
מום או פגם, לפני כס המלכות הנשגב
והצחור, ויחלקו את הכבוד, את המעמד ואת
הזכויות השמורים למלאכים.

לאור נחלה מפוארת כל כך המזומנת לאדם,
“מה יתן אדם כתמורה בעד נפשו?” (מתי ט”ז
26). הוא אולי עני, אבל הוא בעל עושר
וכבוד שהעולם אינו מסוגל להעניק ולחלוק
לו. הנשמה שנושעה וטוהרה מן החטא,
שכוחות הנפש הנשגבים שלה הוקדשו
לשירות ה’, היא בעלת ערך שאין כמוהו.
ובשמיים מתעוררת שמחה בקרב השכינה
והמלאכים הקדושים על נשמה אחת שנגאלה,
המובעת בשירי ניצחון לכבוד אלוהים.

בשנות השישים של המאה העשרים כתב זמר
מחאה אמריקאי צעיר בשם בוב דילן "בכמה
דרכים על האדם לעבור לפני שייחשב לאדם?
...התשובה ידידי, נידפת ברוח". כרך קטן זה
יוצא נחרצות כנגד פילוסופיית חוסר התקווה
והייאוש באמירה ידועה זו ומציע לחלופין,
פרק אחר פרק, תשובה שאינה נידפת ברוח
אלא ניצבת כסלע איתן. בשפה קולחת ובהירה
מעניקה הסופרת הסבר מקיף ויסודי לבעיית
הרוע, הסבל והמוות בעולמנו, ואף חושפת
בפני הקורא את תכנית הגאולה האלוהית
-השגת פתרון מושלם לכל הרעות הללו -
המשיח.

"האמנם נתעלם מחסד ה' ? מה עוד יוכל ה'
לעשות למעננו? הבה נחדש את הקשר עם
אלוהינו האוהב אותנו באהבה כבירה
(ומדהימה" (מתוך הספר, פרק ב' עמ' 17